

Recenzent:
Zoran Rakočević
Autorsko izdanje
Slog, prelom teksta i korica:
Nivo LUCIDA, deponija cerebralnog pota, Kolašin
Kritori:
Skupština opštine Kolašin, Bems i Anchi
Štampa:
BIG štampa, Beograd
Tiraž:
1500

CIP – Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.163.41-31

БУЛАТОВИЋ, Драгомир, 1966-

Počev od naslova / Dragomir Bulatović. -
Beograd ; Kolašin : D. Bulatović, 2009
(Beograd : BIG štampa). - 189 str. ; 21 cm

Tiraž 1.500.

ISBN 978-86-912317-0-5

COBISS.SR-ID 155833356

Dragomir Bulatović

POČEV OD NASLOVA

Beograd, Kolašin,
februara 2009.

Roman je nonšalantno pisan na internetu, tokom par godina, na forumu jednog od značajnijih jugoslovenskih web pretraživača. Ispostavilo se višestruko zanimljivim da tok pisanja bude dostupan javnosti jer je praćen odobravajućim, duhovitim, stimulativnim komentarima.

Povremene sličnosti sa stvarnošću su neminovne, pa i nezanemarljivo autobiografski intonirane, zamišljene da afirmišu, ne da unižavaju bilo koga ko se izvoli prepoznati u ovlaš ili naglašenijoj zastupljenosti.

Jer, autor, nadahnut pojedinim životnim dešavanjima pozitivnog ili negativnog predznaka i potrebom da ih prenese na papir, tek želi da privileguje simpatičnu grupicu ljudi iz neposrednog okruženja, izazivače tog nadahnuća.

Migi, Većo i Pego su nadimci prijatelja, Kolašinaca, pozajmljeni trojici njihovih sugrađana, bez prethodnog traženja ma čije saglasnosti za takav postupak, pa bi se radilo o svojevrsnoj nepristojnosti i zloupotrebi da nije u pitanju uvjerenje kako će se pominjanje dragih ljudi, u najgorem slučaju, utopiti u beskrajnu gorštačku i, što važi i za one s drugih podneblja, očekivanu ljudsku dobroćudnost.

Zgode permanentnog upliva Natalične i Sniježne, te Editabilne i Vese u nestašni bilo pisanije, priča su... pardon, roman su za sebe i dragocjen, nimalo simboličan PDV etru koji svemu glagoljivom mora uzeti danak. Ovim neetabliranim divama slijedi jedno naročito, idilično patetično HVALA!

**ljudima koji su životom i dušom
platili vjeru u Jugoslaviju i onima
koji trezveni bitišu u spoznaji
SFRJ kao jedine domovine**

Dragi moj čitaoc
ili svakako draža
čitateljko,

Ova knjiga će Ti otvoreno flertovati i atakovati na čitalački libido. Nadam se, ne pogrešnim razumijevanjem ili razočaranjem pročitanim. Njen osnovni smisao biće težnja da Ti u misli ubrizga kovitlac impresija prijemčivih na beskompromisna i avangardna stanja duha. Vrhunac, odnosno obostrani platonski orgazam spoznaćeš kada, pomjeren(a) iz ležišta zauzmeš radikalno životnji odnos prema stvarnosti.

Glavni erotski mig upućujem onoj čitalačkoj klijenteli koja i fragmentarno i u cjelosti jugoslovenski preobražaj upija kroz intelektualno, moralno, sociološko i svako drugo civilizacijsko sakaćenje i čije tumaranje za identitetom zalazi u jezom natopljene forme apsurdna sa slabim izgledima globalne mentalne rehabilitacije. Sinonime stratišta takve rezignacije i kompresovanog bola, u svim vremenima, najilustrativnije su obilazili pisci. Drznuću se primišlju da im se pridružujem žutokljunačkom pretencioznošću, zadojenom patetičnim, otežalom frustracijama, vonjavom od provincijalnosti.

Ne čudi onda pokušaj karakterističan za prvijenac, da esencijalno uhvatim direktno za gušu, ali ne pretjerano jakim stiskom, iz prostog razloga što je u pitanju čovjek. Da, pokretni paradoks koji se nije izborio za bilo šta značajnije od sporedne uloge u sopstvenoj istoriji.

Mada jednostavan, taj zaključak kao da je zaobišao naše najbolje plasirane umne pregaoce koji su se razmetali „najskupljim“ nacionalnim riječima uoči aksiološkog sunovrata, ili bacali na glodanje (često i od njih samih podmetanih) dnevno-političkih koski. Neodložni objekti brige, izgaranja i borbe, nimalo slučajno, smješteni su na vjetrometinu zakulisnih državičkih radnji, stvarnog agensa i kreatora društvenih zbivanja. Tako je ustaljeno poigravanje plebsom savremenim medijskim konglomeratom unaprijeđeno u izživljavanje, koje, sve je očiglednije, sladostrasnim efektima u potpunosti opija moćnike.

Pored sve poraznosti ove činjenice, nas, obične smrtnike, ipak povremeno zavede valjda instinktivna potreba za mijenjanjem svijeta. Pred-

stojeće škrabotine (možda, za nekog, s ideološkim pretenzijama) stoga su čist makijavelistički podsticaj Tvom kretanju kroz tonalitet izvjesne boje čiji stadijum jarkosti obezbjeđuje trajnu metafizičku ukupnost, jednu od najnepristrasnijih improvizacija vječnosti. Ispunjenje ovog psihodeličnog očekivanja neminovno će Te učiniti „pomjerenim(om) iz ležišta“.

Zato, hajde da okončamo već pornografski nastrojenu uvodnu atmosferu i – vežemo se, jer „uzliječemo“, uz upozorenje da alergične na... recimo slobodoumlje, mogu snaći svakojake stomačne tegobe!

Eh, da...

Puristi i slični *jezičočistunci* imali bi moju dozvolu da kastriraju riječi i rečenice, način izražavanja svedu na verbalizam, a knjigu proglase pamfletom, da mi sve to nije od iste važnosti koliko i razmišljanje o odbacenoj patici i pertli na njoj koja nije prošnjirana kroz svaku rupicu...

prvi dio

PREDUBOGOSLOVNA ZBITIJA

I

— Bože, koji sam ja ateista! – više trijumfalno nego začuđen, zaključi Pego i nastavi s Većom razgovor o svojim latentnim i prepoznatljivim ambivalencijama.

Dan ranije, uz poslovično dahtanje pred neizvjesnošću i izazovima, koje mu nije dalo da odraste, ostari... ulogovao se na internet forum i upečatljivije nego ikad uvidio da mnogi *forumaši* koje je rado čitao, u tumananju za razonodom i opuštanjem, gube kriterijume, neki od njih, zbog tavorenja, trošeći kredibilitet brilijantnih šaljivdžija i sentencotvora. Sjeti se Cigana koji čak i u sopstvenoj kući (ha, *otkrića*, ima i onih koji je naprave) razapnu šator. Makar virtuelna, i net-nu stvarnost kreiraju ljudi. Dosta ljuštura konvencionalnosti bi trebalo da spadne. Savremenici čarolija interneta plaćaju danak statusu pionira novog vida socijalnog opštenja. Teško da bi, ipak, iko mijenjao monitor PC-ja čak i za srednjovjekovne sekvence svjetlošću svijeeće i gušćijim perom romansirane noći.

Pegovo startno oduševljenje Forumom se, međutim, lako obnavljalo i pored nerijetkih, gotovo karikaturalnih, demonstrativnih, na sva zvona obznanjivanih odlazaka s istog. Pogled u oči ili osmijeh djevojaka, počinak podno metaforičnih omorika u njihovim profilnim fotografijama, uzburkavali su mu životne sokove pretvarajući ga u svojevrnog harlekina, naizgled neprimjerenog, al' dobrodošlog za njegove godine. Prosipao se da bi potek'o, raščlanjivao da bi što monumentalnijim postao. Fina majeućička filtriranja. Susreti, rastojanja mjerena prćastijim nosevima... do međusobnog prožimanja... stanja nakon kojih se baškari u ravnodušnosti: sad mogu da umrem...

I, dogodila se ona.

Isključivo zadovoljenja sujete radi, više nego ubijeden u beznačajnost obraćanja, s prtljagom uspomena koje su počele da se bajate, isklikao je mišem potrebno i poslao privatnu poruku *registrovanom korisniku* Vivian. Uzvraćeni odgovor nije ulivao optimizam. Kratko i distancirano, u par riječi, upućeno je odobrenje za nasta-

vak nediskutabilnog flerta s njegove strane. Slamčica kao ispružena ruka za Pega. Obrušio se kako već zna i u par narednih kontakata satjerao je uz virtuelne zidove da *nesrećnica* nije imala kud do da prihvati susret. *Jadničak*. Kišno vrijeme omelo ga je da ratkapne auta dekoriše crvenim paprinim srculencima, ali nikakva inhibicija se nije mogla ispriječiti erupciji zanosa proizašlog zbog slamanja slojeva i slojeva proceduralnosti, inače prisutnih kod ovdašnjih žena, kao da su u pitanju otjelotvorenja boginja, a ne pihitijasta spadala, podrazumijevano, kao i muškarci, prolazna i namijenjena zaboravu.

Čekanje i neizvjesnost kao psihodeličan uvod dok se u crnom kaputu nije približila krasotica, impresivnija i od samih maštarija o njenom izgledu u stvarnosti.

II

Oslikati profil jednog provincijalca, prirediti ga za zalogaj mahom dokonim čitaocima, ali i onim, ili, među njima i onim s istančanim receptorima nažvrljane riječi, i nije neki komplikovan posao. Nažalost. Predvidljivost kao olakšavajuća okolnost. Jer, sindikalni porodični pričvrlj koji preovladava u crnogorskim nedodijama toliko lako se dâ raskrinkati da je degutantno, svakako i nepriстойno, razastrti *prljav veš* socijalne datosti sudionika socijalističkih i skorašnjim *pluralizmom obogaćenih* ljudskih sudbina. No, i u *Kolašin ljudi žive*, što reče baba Miruna, zdravomudrijaški skresavajući unukova zanovijetanja i tumaranja po asfaltnim vrletima urbane sredine.

Dakle, vrijeme prelaska iz drugog u treći, upatetizovani milenijum. U vizuri gomile planinskih vrhova. U plućima vlagom zasićen vazduh, ali i kao takav (gotovo jedina) privilegija, ta blistava medalja u grudima svakog novorođenčeta mjestasča na Tari, decenijama bezuspješno potapanog petoljetkama, u svrhe izgradnje hidroelektrane. U glavama... ah, u njima... pomama i dahtanje za vrhunskim životnim dometima, pozvanost za rasuđivanje o svemu i svačemu, a najčešće o tuđoj brizi i tuđim nadležnostima. Pego kao kutikula provincijalca. Iako i on ovako determinisan, u svojoj 18. uspijevao je da primijeti kako se zaljubljeni par žvalavi kraj preliava-

juće septičke jame, namjeren da im preporuči neki aromatičniji kuttak. Simpatičan, ali neubjedljiv paravan pred ličnom neostvarenošću i ljubomorom. Eto šlagvorta za uobičajene, katkad i iscrpljujuće razgovore s Većom: Da li su ovo dvoje zbilja toliko ljudi jedno za drugim da ih baš *boli Sarajevo* gdje će se i koliko ljubiti ili su tek podlegli uspaljeničkim instinktima? I taman da se ispili kakav zajednički stav o vajnim pojavama koje su im bile predmet rasprava, Većo bi intervenisao nekim ekskursom i obespredmetio alavost da se otme etru još jedna vrlo spoznaja o svakodnevicu. Maligani, u to vrijeme, bijahu na njegovoj strani, tako da je Pego u svakoj varijanti napuštao Većov sobičak sasvim opajdaren ritmom razgovora, pa i kad bi poenta ostala nedokučena. Jedno od oduševljenja atmosferom natjeralo ga je da Veću maltene izjavi ljubav, riječima: *Da si žensko, svakako bi mi bio djevojka!* Nepopravljivi pojavni flegmatik, Većo bi tek razvukao svoj dobroćudni osmijeh koji se ama baš nikad nije pretvorio u lakrdijaški grohot. Manirom renomiranog psihoterapeuta, na *ti* s Frojdom, katapultirao bi Pega iz pubertetskih jadikovki u stanja samouvjerenosti i kur...aženja, koja su opstajala dok ovaj nanovo ne nabasa na *svoju* velelepnu pizdunu i zaboravi i kojim jezikom govori, a kamoli ono što joj je, nerijetko i u zabilješkama, imao za reći. Uzrast u kom su njihovi očevi svojski eksploatisali svaku podlogu mekšu od kamena da... prilegnu, ni *f* od frustriranosti nijesu imali a im se pred očima poklope nišanske sprave s bedrima ili sisama planinki i kakvim plastom sijena, štalom il' kužinom... Pego i Većo su tu istu životnu dob krckali na neke manje spontane fiziološke dogodovštine.

III

Podimo još dalje: Rane *sedamdesete* XX vijeka... Trobojka sa petokrakom na haubi društvenog mercedesa, Pego u krilu očevog kolege, glasovitog pijanca i ljudine, gleducka preko trokrake zvijezde, kroz vjetrobarsko staklo. Opijenost mase ondašnjim simbolom zamazivanja očiju pred pripremljenim životarenjem – Štafetom mladosti. Djetinja glavudža se natapa nepatvorenim, nefiltriranim ushićenjem... Istina, ozarenost njegovih sugrađana nije počiva-

la na usiljenosti i izvještačenosti, jer je sve pucalo od vjerovanja u još uvijek neprežvakano *bolje sutra*. Kako očekivati od djeteta da sagleda podlost zamke koju nijesu naslućivali ni odrasli, kako oni koji su preživjeli rat, tako i učesnici radnih akcija kojima se do tog doba podigla sva značajnija saobraćajna infrastruktura domovine?

Pego kao mali blento, budaletina buduća... vispren i naivan, brčka se u bojama neophodnim za životne stavove pri stasavanju. Ne slučajno, dosipa i dosipa crvenu. „Da vidi zeleno i da vidi plavo, nek nosi ga đavo“... umio je, nije ga zapahnuo socrealistički vonj i odsustvo spoznaje da su ljudi neminovno različiti. Ali, stožere njegovog identiteta zauvijek će ažurirati nada u uspostavljanje besklasnog društva, ta racionalizovana posljedica slobodarskih i civilizacijskih tekovina čovječanstva. Trenutak prijema u SKJ, praćen riječima direktora srednje škole, kako se radi o nezaboravnom činu po svakoga ko se pridružuje *drugovima članovima*, shvatio je baš onako brutalno i posvećenički.

IV

Vulgarizovanu, *knjiško-medijsku* predstavu o ljudima koji reprezentuju institucionalno lice Partije i vlasti, Pego je već u svom gradu natopio i razorio razočaranjem i gnušanjem, učešćem u radu Saveza socijalističke omladine, sredinom *osamdesetih*. Spletke i marifetluci, volšebni zahvati lokalnih i republičkih *prvomuda* svodili su se tek na grabljenje sitne i krupne lične koristi. Odbio je prežderavanje na jednoj od gradsko-pobratimskih svečanosti i zajedno s onima koji su ponijeli stvarni teret te šarade, naravno, u prikrajku popio sokić, gledajući *kuse i repate aktiviste* kako su se niotkuda stvorili da se u svakom zalogaju hrane presamićuju kao da su im zadnji. I spoznao je da je bavljenje politikom rezervisano za ljude koji su moralu rado gutali prvo slovo i koji su vrlo dobro znali kako te svoje oralne sposobnosti da primijene na one koji su im mogli biti poluga u napredovanju na ljestvici tako ustrojene karijerističke promiskuitetne subordinacije.

Ali, zar prepustiti vucibatinama svoju i sudbinu onih koji se dobrim ponose i dobru nadaju? Previranja bijesa i nespokoja kulminirala su mu na tribini pripremljenoj za podsjećanje na *nacionalni identitet* neprosvećenih i zavodljivih sugrađana na koju je pošao sa Većom. Staloženiji i nezainteresovaniji, Većo je lako raskrinkao implementaciju mržnje koja se u zavijenim i još neartikulisanim formama pušila iz ušiju publike. Pego, međutim, kao na iglama... kreće da ustane, TA TRIBINA JE, da, s pijetetom, moderatora i tročlano govorništvo uputi u čari parlamentarnosti, kao i aktuelnog socijalističkog, bratstva i jedinstva baštinećeg trenutka... Većo, hitro, rukom zadržava nesrećnog uspaljenika da ne plane... Nikada, *pa ni tada*, Pego mu neće oprostiti tu trezvenost jer je njome presuđeno njegovo neotiskivanje u karijerističke vode. Ali, ne zbog vlastitih iskoraka u politici, nego što je ta pasivnost značila svojevrstu kapitulaciju pred nastupajućim potiranjem svega komunističkog i u biti slobodarskog, a u tom času, komotno se može reći i – ljudskog.

— Budeš li se bavio politikom, ne očekuj od mene ikakvu podršku – vrhuncem teatralnosti koju je mogao da intonira, a jedva da se čulo to što je rekao, Većo iste te večeri izloži Pega amanetu. Ha, Pego ni slučajno nije bio u nebranom grožđu, pa makar ispao magarac međ dva plasta sijena, jer mu je samo moglo imponovati da Veću ide niz dlaku, naročito ako ovaj to od njega tako eksplicitno zahtijeva. Stvarao se i osmišljavao sistematičan kolaž iskrenog prijateljstva, neopterećen potpitanjima i dilemama da li je to to...

V

Ali, *tres faciunt collegium*. Ne samo kao objektivna mogućnost, njihovo druženje je katalizovano Migijem, školskim drugom i osobnjakom. Pokretna enciklopedija, aristokratskim manirima, artifičijelnom intonacijom glasa, temperamentno i superiorno plijenio je neposrednim okruženjem upućenošću i vižljivim pristupom ma kojoj aktuelnoj temi ili pikanterijama kojima je sâm osvježavao razgovore: agresivno al' galantno, predano i omamljujuće.

— I večeras inkasiraj dvjesta maraka za ulaznicu, – skoro ubijeden i da ima i da daje te pare, palanačkom pozvanošću bi se prosuo Pego, ulazeći u Večovu sobu koja je već odisala Migijevim režanjem na dnevno-političke kurcobocije. Protrlja šake, razape svoj optimizam iz čoška u čošak i, imbecilno zapanjen, nanovo obuzda ozarenost što tom ugođaju fale tek trbušne plesačice. Dva prevejana namćora, mrmota dostojna u nehajnosti i nihilizmu, bila su imuna na Pegovu graktavost i patetiku. Niko se nije žalio, mada nije bilo nevladinih organizacija u to vrijeme. Ko zna...

— Je li, do kada ćeš TI_TO sa svojim komunizmom? TO je mrtvo, potrošeno, nikad ni u približnim esencijalnim formama nije zaživjelo. Ja da uzimam po potrebama? Moje su potrebe megalomanske. Može mi se! Želim da mrzim, da budem skot, da maltretiram, dovodim do izbezumljenja... I to su moje potrebe. Hoće li i one biti zadovoljene? Eeee, neću da ih stavite u manifest! Ja sam hijena. Kontroverzan tip. Izvan kolosjeka. Kuda ćete sa mnom?

— Ali, Migi...

— Šta Migi? Koji Migi, o kom Migiju TI_TO? – prodorno ubitačnim pogledom, zažarenim slatkim dozom alkohola, Migi ne dade Pegu da dođe do riječi – Da se promijenim po padežima dok još mogu, jezik ćete sterilisati i unakaziti, presrati s proglasima i pravilima, žabokrečinu za vaspostavljanje umjetničkog stvaralaštva dezinfikovaćete i omlitaviti...

— Čekaj, što u množini, ovaj je tvoj sap(l)atnik – nekako bar to uzvрати Pego, pokazujući rukom na Migijevom raspomamljenošću ušuškanog Veća.

— Ima vas, ima...

— A dobro, drago mi da čujem, nešto me jeza obuzela od osamljenosti i progonstva...

Kako se na TV-u *žacakli* torzo spikerke televizijske kantine Crne Gore, svi trojica se u mislima nadmetaše koji će prije ejakulatom natopiti studio. Pego izmače giljotiniranju. Eto, vazda li žene budu od koristi.

VI

Dvojica u antagonizmu prema trećem. Neminovno. Shvatljivo. Kao i bezazlene konotacije takvog, većinskog mišljenja. "Ti bokca... odmah imaš dvije trećine glasova. Euforično, ali ne i nadmeno, dosljedno, ne i po svaku cijenu, Većo i Migi su ostavljali Pega u nezavidnom položaju, s lentom *najobrazovanijeg nečitaoca*. Jalova, primirujuća satisfakcija pred činjenicom da se prema svim značajnijim piscima, od klasika do postmodernista i bitnika, ovaj korektno odnosio tek pri ispunjavanju ukrštenih riječi. Žabu teško u vodu, ponekad...

Ljudi pasionirani čitanjem kao da ne postoje, odrađuju svakodnevicu i vraćaju se svijetu fikcije plasiranom na stranama knjiga. Što unapređeniji umom spisatelja, to su neupotrebljiviji u realnom životu. Međutim, smušeni i povodljivi među njima, s neistančanom sposobnošću sagledavanja valjanog književnog djela, spotaknu se o uobrazilju poimanja piščeve aure, pa kao nus efekat – pokušaju da (zahuhtano spetljano) pišu. Gotovo da su upadljivi koliko i šarlatani po vozovima koje nastojimo da izbjegnemo prilikom biranja kupea. Da, i jedne i druge. Neostvarenost u emotivnom pogledu presele na nespretnu književnu ili supkulturnu formu. Nerijetko porade na izgledu u dijapazonu od demode odjeće za dočaravanje skrušenosti knjiškog moljca, do galantnih odjevnih detalja za isticanje atraktivnih crta lica – jednom riječju – nadobudnosti poistovjećne s kojim metrom pročitanih knjiga. Zanimljivo je čuti kako završavaju kao monasi, prodavci prehrambenih proizvoda ili (uspješno, što da ne) vode firmu, stalno zalivajući osnovnu djelatnost fantazijama i infantilnim ambicijama.

Većo i Migi, zadrigli u imunitetu kako na konvencionalnosti, tako, i još neporoznije po viruse, i na trendove brendova, sektašenja i degenerisanja... prijemčivi na raskalašnost literarnog pristupa... kadri da sve srceparajuće ismiju i ogole – izazivali su kod Pega nemuštii osjećaj smislenosti postojanja koji nije bio tek puka zamjena za njegova srljanja u pokušajima da pripadne nekoj djevojci.

VII

Većo je, naročito pri alkoholnom štimungu, uplovljavao u magnovenja, nepatetična ishodišta pojmitka okruženja i svog položaja u njemu. Prepuštao je red za potrepštine novogodišnjeg slavlja revnosnijim šrafčićima prazničnih i inih socijalnih groznica, drmnuvši izvjesnog decembarskog jutra konjak od 0,3 *deci*, volšebno pretekli od prethodne večeri. Mamurluk prevučen benignim cinizmom osmjeha, okret na stranu u krevetu i... blaženo prespavljivanje još kojeg sata, *bogougodnog* za zalogaje porodične idile, njemu u galopirajućim *tridesetim* i dalje strane. U prozoru šum rijeke koja je, pri jednom od svojih plavljenja, nadomjestila pišćevu neangažovanost pred publicitetom, pa su talentovaniji gledaoci diljem okrnjene Juge u udarnim informativnim emisijama mogli zapaziti sobu čije su fasade od knjiga iznicale iz blata. Groteskni geg prirode, i kao takav odocnio da Veća pomjeri ka novim književnim zahvatima. Međed blindiran prokazanošću upiranja u ma šta, pa i pisanje. Bravurozne manifestacije razmišljanja, vladanje najsuptilnijim pronicanjem u razložnost i/ili apsurd ljudskog delanja, sve upakovano u hladnokrvno muški šarm... da je Pego, u jednoj od svojih nepojmljivosti, brljavio u čuđenju kako ga cure iole *dozovane pameti* ne salijeću bar za koji gram oplemenjujućih misli. Jer, pometenko bi se smrsio u koketnoj gunguli kojom bi se kakva kraljejsna sručila na njega. Hm, pod uslovom da mu flaša piva ili *manite* nije pod rukom.

VIII

Ništa tako ilustrativno ne svjedoči dati civilizacijski trenutak kao automobilska industrija. Pego je doživljavao napretkom, Većo podrazumijevanom alavošću u osvajanju tržišta, dok je Migi pravim malim deskriptivnim seansama favorizovao avangardnije lepotane na četiri točka, dovršavajući Pegovo žaljenje da jednoga dana svakako neće moći da se oduševljava okrepljujućom dijalektikom estetike novih modela automobila. Medijska potpora, razrađena promotivna scenografija, prikladna dekoracija dugonogim pametpomjerajućim cicama i eto još jedne cigle u fancy građevini sta-

tusnih simbola. Briljantno.

Mora li baš da se izmaštava književnim izrazima potkovani vokabular onih kojima vrata najskupocjenijih limuzina drugi otvaraju i zatvaraju?

Nikako, onda, ne može da iznenađuje što reklamna mašinerija zaobilazi iskonske vrijednosti i identifikacije humanosti, među kojima i one koje su se najtananim nitima isprepletale kod Veća, Migija i Pega. Zbog toga je Pegu, i to često, navraćao jed. Nesebično zapljuskivan obuzdavanjima i racionalizovanjem svoja dva prijatelja, pozvan da to čini ili ne, ovaj je ipak iznova konsolidovao pomamu u stvaranju načina da doskoči apsurdima uvriježenosti nazadnog, trivijalnog, izopačenog... Uvijek bi se spetljao i ugušio već na samom startu implementacije tih nesređenih misli i ideja, raskrinkan kao klinče koje se batrga ispred izloga, nonšalantnim obmanama roditelja (a ne priznanjem da nemaju novca) uskraćeno za željenu igračku. Nije prezao, opet poput djeteta, i samog Baltazara da priziva u pomoć. Logika da nadmoćnije dobro ne može robovati mjestimičnom zlu, nadmašivala je poraze, kolebanja, apatiju i depresije... taj ordeve i desert egzistencijalne čorbe koju su papali.

IX

Ma, taman posla da je sve u novcu... 'Ta, haj'te... I hraniti se svakodnevno. Kako ne dosadi...

Šetajući oko Jezera, Pego i Migi su uobrazili opkladu s nekim od menadžera Mercedesu da će u toku jednog popodneva *slona* nekako provući tom pješačkom stazom i tako ga, kao nagradu, dobiti na poklon. Pego je, ranije, pri prvom uočavanju tipovanog modela, isti premjerio stopama, širinom i dužinom. Par tjesnaca im je zadavalo muku, ali su osmislili način i za to. Još samo da ih na'vata baš pod svakom baljegom obitavajući kapitalistički dobrica i izmoli da mečku podvrgnu zamišljenom poduhvatu. Baksuzi kleti. Neće ih. Kocka.

A onda hoće, bar po poslovi – žene, tj. ljubav. Uh, kakav je tek tu zbrlj prisutan. Apstinenciju do ženomrštva, Migi je pretapao i u samonipodaštavajuću izjavu *ko bi mene i pogledao?* diskvalifikujući se za učešće u ma kakvim flert relacijama, naročito onima koje bi od njega poticale. Obradovan da se ipak radi o, jelte, ljudskom biću, Pego se u par situacija uvjerio da su svud iz Migija izbijale *ahilove pete* dok je tjerao mak na konac s djevojkama: začkoljice skinute s lagera aktuelnih poštapalica eksponiranju, Migijevi džokeri skupljani u dnevnoj štampi, časopisima, knjigama... čak i u bezazlenim komentarima koje su sami tvorci, a njegovi sagovornici, zaboravili... drage *polemičarke* su činili počastvovanima, ali i dovrtljivima u održanju atmosfere kako je sve to tako zbog njihovog – prisustva. Paradoksalno ili ne, nijesu griješile!

Zašto paradoksalno: Kad se ne smije preko granica dobrog ukusa u razgovoru? Uvijek kad slijedi zloupotreba jedne strane. E, žene da odole da ne pređu... ti majstori fatamorgane? Migi i Trokrilni nabildovani ormar, pun viceva o Muju i Hasu, jednako poentiraju kad razgovaraju s damama – damskim trijumfom. Migi je načitan jer je dama izazvala potvrdu njegove elokvencije. Vicevi *na bilder* su duhoviti jer su ženske usne razvukli u osmjech. Nema divljenja kvalitetu i sadržaju. Oko... objekta razgovora se svijet vrti.

Inače bi Migi, *ispoštovan* zaslužnim priznanjem da je uvaženoj sagovornici rekao nešto zanimljivo, oduševljavajuće... očas prekompoTovao možda i životne stavove. Heh, Migi kao institucija bi zgasnuo. Avaj! Pretvorio bi se u čistu misao. Duh.

X

U II razredu osnovne škole naučio je naizust *Gorski vijenac*.

I natucanje pjesmičica Desanke Maksimović radovalo bi drage mame djece Migijevog uzrasta, a i lakše se moglo u ogovaračke komšijske pohode kad ti sin nauči pjesmicu. I sad se tu nađe neko da „zna“ *Gorski vijenac*, pa još nečemerno dijete! Koliko puta Desanka može da stane u Njegoša? Viša matematika. Odustajale su

mame. Od računice. Ali zato Migiju pri Stalnoj komšijskoj trač konferenciji rezervisaše poseban folder koji će s godinama biti sve zamašćivaniji i pohabaniji.

RADIO ZO

*Program, vala, staromodan
velika mu dužina...
al' prima ga (dene-dene)
sva komšijska družina*

*Signal preslab — vatan po
šetalištu prigrackom
pa zavrgnu, zaostali,
pješke š njim k Bijograckom*

*Ti talasi koru ljeba
još nikom ne zaradiše
nego svakog iz tog jata
sa pameću zavradiše*

Glasio je, otprilike tako, jedan od godišnjih omaža Migijevom liku i djelu s finim linkovima ka nekim drugim folderima, da se ne pobrkažu lončići. Jer, u isti lončić ne mogu diplomirani i neostvareni. Sinovi. A-a. Nema toga kod mama na meniju.

** Čitav svijet vide s razglednice!*

** Ja u WC a on k'o zvijuk, u pola dva ujutru, šeta!*

** Primih ga na magistralu u kola...*

Starke na nogama i kilometraža u šetnji i načitanosti, Migija zanavijek odvojiše od okoline relacijom recipročnoj *Priči o raku krojaču i Gorskom vijencu*.

Nediskutabilno oduševljenje njime zbog takvog statusa, ko- ga je bilo neuviđavno pokazivati pred Migijem, Većo i Pego su na- samo razlagali i iznova sklapali, postajući razdragani tim istoričara i arheologa egzaltiranih otkrićem kakve iskopine.

XI

Zbližavanje ove trojice poklapalo se s kataklizmičnim SFRJ dešavanjima i njihovim individualnim obrazovnim debaklima. Taj trougao tokom srednje škole postojao je samo u tjemenima i povremenim, neubjedljivim iscertavanjima jedne ili dvije, nikad istovremeno sve tri strane.

Rasprostrli su se na pola Jugoslavije odužujući joj se u uniformi, da bi se stekli u nekom od Većovih sobičaka koje je ovaj, i pored hladnoće ukopanih betonskih zidova, nepogrešivo dozirao toplinom... *anprevazidibl* u kuvanju kafe. A onda su se latili prediva za učvršćivanje trougaone osnove sada već prizme, nekad britkih i kao sječivo oštih ivica, nekad prozuke, povjetarcem srušive kartonske kule. Onoliko koliko se može, pojmovnom trezvenošću i nepovodljivošću, prkosila je prolaznosti ta neatestirana, na divlje podizana misaona građevina. Njeno pretakanje u film obezbijedilo bi neponovljivu avanturu ka samom SF žanru. Zavirivanjem u nje ne pulsirajuće pendžere moglo se vidjeti kako Migi fitilji Dalijeve brčine, podmećući mu pod nos halucinativnu brlju za novu inspiraciju, kako Većo ukida zaostale uzdahe renomiranim piscima, a Pego postrojava skotove koji održavaju i produbljuju klasno i egzistencijalno raslojavanje među ljudima, kačeći im oko vrata table s njima omiljenim transparentima i izvodeći ih takve na ulicu, među ljude...

XII

Premda neprikosnoveni vladalac impresijama najuvaženijih književnika i mislilaca, preteklih s hiljada i hiljada pročitanih strana, Migi je uporno ponavljao da je malo pročitano. Na pisanje jedva i da je pomišljao. Ako ne piše kao Kiš, neće ni posegnuti za perom... Deprimirajući princip, što je više uznemiravalo Veća i Pega, nego njega.

Trivijalnosti i podmetanja, odsustvo elementarne novinarske inventivnosti i slične *bla-bla-storije* kojima su jedne julske večeri 2003. bili izloženi na par TV programa, navukoše Migija i Veća na

tanak led ogorčenja koji je Pego godinama vrebao: pristadoše na kreiranje jednosatne radio emisije na *Ožonu*. Očas se ispostavi kao problem kako strpati sve što se svakodnevno dalo ispoljavati u tih sat vremena. No, znano je, od viška glava ne boli. Preteći će dovoljno toga što bi makar satisfakciju značilo. Ako nikom drugom, ono Pegu, koji je skapavao u priželjkivanju normalnog, očekivanog istupanja ljudi na medijima, uviđajući da ta *normalnost*, iz ugla aktuelne, izopačene aksiološke ustrojenosti, postaje sama magija. I već narednog dana, eto njega pred mikrofonom, uživo, u uvodnom komentaru *Pokušaja kultivisanog otvaranja usta*:

— Poštovani slušaoci, dobar vam dan! Tačno je sedamnaest sati i tri minuta. Ovo je priča za krajičak vašeg uva, jer nema sumnje da vam u glavi suviše toga odzvanja. Jedan nespretni pokušaj da vas zavaram da u vašim radio prijemnicima ipak žive mali ljudi.

Fino je rečeno da riječ ima težinu ako se kaže na pravom mjestu. Međutim, nije li već sasvim izandala izreka da zlatna riječ i gvozdena vrata otvara? Hm, valja se ovdje snaći...

Čovjeka od ostalih živih bića, makar je tako naučeno, razlikuje mogućnost artikulisanog govora. Pa, kako to da smo sve češće u prilici tek da zanijemimo? Mada znamo da bi odgovore trebalo tražiti negdje drugo, nije strašno što za njima povremeno tumaramo po nečijem pogledu, neodoljivom pokretu ili dražesnom osmjehu.

Plastidba se i na periferiji Kolašina lagano privodi kraju. Nadam se da ste se izvještili da nagrabuljate i poneko zatureno slovo, da biste nadomjestili vašu ili tuđu polenulu riječ... Zato, pričajte, izgovarajte, pokušavajte... baš kao i mi, da kultivisano otvarate usta.

U podlozi Madness, na glavi slušalice, u mislima *lakotjica*... pa i onda kad su slušaoci oslovljavani sa *dragi GLEDAOCI*. Slijede rubrike *Artificijelna dikcija* *ilithi Arsen*, *Na gizdavoj livadi intelekta*, *Na tragu romansirane noći*, *Od izvora tek je jedan putić*, *Vaš slang-air sezone*, *Ožon palpacija – simptomi i znaci*, *Ab aeterno*...

Glavna atrakcija je rezervisana za *Hit-shit listu by ZO*. Evo tek njenog djelića:

1. (s)hit: *Jugosloveni* – Počinjemo, kao što je red. Bilo, pa ga više nema. Nije ni čudo da su temelji bili slabi, kada na pitanje *ko ne može bez pasulja i bez ljute šljivovice, bez kupusa kiseloga*, slijedi odgovor: *Jugosloveni*. Jugosloveni, što nijeste ždrali pasulja? Jugoslovenskoj ideji tada je bio neophodan – gas.

61. Magazin – *Propjevaće svi*. Valjda se tako zove. *Propjevaće, propjevaće, propjevaće svi, kad ih naša milicija pjesmom probudi*. Pankoidni (kon)tekst koji bi dobrodošao nekom poput *Pekinske patke*. Slovenački pank je od starta izbjegavao tu vrstu glupave metaforičnosti, bivajući ono što pank mora da bude: direktan i brutalan. Umjesto toga, šlagerski bendić nam nudi šlagerčić interpretiran žovijalno-lascivnim glasićem Snežane, Svetlane... ili već koje Nikolovske kao u najstupidnijoj kabaretskoj predstavi. Sa tim u vezi možemo zamisliti bogataške sinove – pionire kako svojim ojađenim vršnjacima (proleterskom porodu) pjevaju: *Propjevaće, propjevaće, vaše tatice kad ih naša milicija strpa u marice*.

70. Riblja čorba – *Pogledaj dom svoj, anđele*. Staviti *Dom* na shit listu vjerovatno je najveća jeres jer ovako upakovano sočinjenje je predstavljalo porimbu binarnih opozita u sferi hermeneutike. Ovome su se divili i poluobrazovani fanovi i predlagači Borinog smještanja u UKS, kao nepobitan dokaz zrelosti podbulog pivopije i prvog pravog prevladavanja rok ograničenja snagom čiste poezije. Sve je otpjevano nešto drugačijom glasovnom koloraturom od uobičajene Borine, tipa: *opet me je žensko napravilo volom ili ostani đubre do kraja*, no daleko od željene himničnosti crnog lamenta i pogotovo mišljenjem i pjevanjem spoznatog (optužujućeg) vapaja. Emfatičan tekst pjesme bukvalno je degutant.

XIII

Obilazak par prijatelja, preduzetnika koji nijesu lupali glavom o etičnosti, smislenosti, profitabilnosti... posla kojim se bave, već zalegli i radili... i eto sponzora i pokrovitelja emisije. Cvrčak i mrav status, baš kao u osnovnoškolskoj priči. Zašuškala *evrad*, pivce u gradu da podmaže nove ideje. Pegu da aktivira upaljač na još jednoj bombici oduševljenja Migijem, ovog puta onaj presudni za angažovanje. Odlučio je, po povratku s odmora, da Migiju pokuša da obezbijedi učešće u jednoj izuzetno zanimljivoj putopisnoj autorskoj TV emisiji, iako je apriori znao da se on s tim ne bi složio. Ali, kao i obično, Pegu đavo nije dao mira. Krenula je e-mail prepiska sljedeće sadržine:

Pre-dragi-Marko,

Ukoliko jedno ovakvo obraćanje nije suviše indiskretno, a u nadi da sam „skont'o“ programsku i ostale orijentacije Tvojih emisija, molio bih da razmotriš predlog da napraviš (doslovno) performans o više nego specifičnoj osobi koja živi u Kolašinu. Detalje bih naknadno dostavio.

Pozdrav,

Pego

SKONTO SI DOBRO POBRO. SALJI PRIJEDLOG PA DA VIDIMO.
DO KUCANJA....

MARKO

----- Original Message -----

From: Pego

To: sugar001@hotmail.com

Sent: Wednesday, October 08, 2003 2:40 PM

Subject: highlander

Elem,

- * Migi!
- * Pokretna enciklopedija!
- * Nesvarljiv za bilo koji obrok!

- * Izuzetan u procjeni kvaliteta (naročito onog plasiranog s medijskog nivoa – iako to i nije neka mudrost)!
- * Nikada Te nije „pljuvao“, što je Tvoja svojevrsna privilegija!
- * Piči 36-u, mada mu jedna Ciganka predviđala da neće preživjeti ni 27!
- * Samotnjak – iznuđeni!
- * Ekscentrik.
- * Šeta i po dvadesetak km dnevno!
- * Okolinu prezire onoliko koliko ona to zaslužuje!
- * U 8. godini znao napamet Gorski vijenac!
- * Ponavljao četvrti srednje iz kaprica prema profesoru, danas renomiranom političaru!
- * Studirao psihologiju.
- * „Bogom dani“ vrhunski filmski i književni kritičar ugušen u sopstvenoj neangažovanosti!
- * Riznica iskristalisanih komentara o stvarnosti (kako svakodnevnoj tako i sveukupnoj)!
- * Neprilagodljiv.
- * Sramežljiv.
- * Skorbutom razorenih čeljusti.
- * Siromašan (da ne tražimo eufemizme za činjenična stanja).
- * Senzibilan poput djeteta.
- * Oštar i beskompromisan kad ga nagaze, do brutalnosti i gađenja.
- * I pored silne mizantropije, sklon dopadanju ljudima.
- * Propada (uz svu patetiku tog termina).
- * Ne traži i ne pruža mu se šansa!
- * Kloni se svakog scenarija koji mu se napakuje (naročito bi to uradio u slučaju da Te ova biografija zaintrigira pa preduzmeš konkretne korake, tj. ako bi doznao šta sam naumio)!
- * Nedostupan, ali, naravno, ima slabe tačke u tom pogledu!
- * Prijatelj – Večov i moj!

Ostalo će se samo pokazati, a moj pr(ij)edlog u vezi sa tim je sljedeći:

Emisija ne bi imala nikakvog smisla ukoliko bi on znao za nju. Dakle, neophodno je obezbijediti diskreciju. Kako se svake večeri (dok sam u CG) okupljamo kod Veća, kada Migi, bez ikakvog prethodnog čikanja, briljira svojim opservacijama, bilo bi zgodno da se u toj prostoriji (inače pretrpanoj knjigama, što je idealan interijer za ovakvu zgodu) instalira kakva kamera. Većo i ja bismo, naravno, dolili malo ulja na vatru, pa je poslije na Tebi „tek“ da izmontiraš materijal, dođeš i pustiš kasetu koju bi i on odgledao, dodatno porazgovaraš sa njim i – to je to! Najradije bih da je sve slično onoj emisiji sa Njarom, ali vjeruj da bi bilo neizvodljivo ako se želi postići poenta. Ovako, kada odgleda sve to, uz Tvoje osmišljavanje i finalizovanje – jer bi svojom nepristrasnošću iz

raspoloživog mogao da izvučeš očekivani šmek priloga, on neće imati kud. Naprotiv, siguran sam da će mu imponovati.

Oprosti na izigravanju „nečesovog“ urednika, apsolutno nikakvih iskustava sa tim nemah, ali prosto ne mogu (baš kao ni Većo) da podnesem nepostojanje jedne globalne, zvaničnije informacije o njemu, pa i da buduća emisija ne skrene pažnju. Uostalom, to je na Tebi da procijeniš. Bude li s tehničke strane izvodljivo ovo moje bulažnjenje, ne sumnjam u makar simpatičan epilog.

U Kolašin (ili Titograd, ako je potrebno) dolazim tokom novembra. Zadržao bih se koliko je neophodno, a došao bih i ranije, na Tvoju inicijativu, nađeš li za shodno da bi se posla trebalo latiti što prije. Podrazumijeva se, naravno, da mi je ovo samo palo na pamet i da, u slučaju nezanimljivosti, imam slobodu da očekujem da sve ostaje među nama. Tvoje eventualno dodatno informisanje o njemu od strane naših sugrađana, moglo bi da ostane bez odjeka ili Te odvede u neke neautentične pravce. Koliko i ja, i moj prijatelj Većo, koji još ne zna za ovu ideju, biće Ti na raspolaganju za realizaciju i potpitanja. Većo je u Kolašinu i s njim bi se mogao sresti i ranije, ako odlučiš da nešto preduzmeš. Hvala na uzvraćenom mejlu!
„Vita jela zelen bor, čekam brzi odgovor!“

Pego (063 xxx 669)

XIV

Većo je za tu, naravno, neuspjelu Pegovu namjeru doznao pri prvom narednom ispovijedanju svog prijatelja, sve rjeđe zbunjivan njegovim ispadima ove vrste. Zato infantilno-iluzionističku pokretačku smješu u Pegovoj glavi više i ne sankcioniše neprimjerenošću životnoj mu dobi. Uviđa da ovaj mora da bude ono što mu je Nimfična oduvijek govorila: blesa(n)! Privid uvažavanja Pegove zrelosti i ozbiljnosti uvijek bješe dovoljan naivčini da uобрази odraz takvog sebe i... priča ide dalje.

Isprintana e-mail prepiska, sklonjena pri Migijevom dolasku, mamila je Pegov pogled i odlučnost da Migija, ne obazirući se na Većov *veto*, uputi u sulude želje u vezi sa TV emisijom. Još jedan

napad kopkanja i ponad inkriminisanog papira gracijaju Migijeve oči, u početnom doživljaju da se radi o nečem neobičnom.

— Je li ovaj stvarno poslao mejl? – pitanje za Veća koji je dva procijedi potvrđan odgovor. Iščitavanjem je kod Pega nanovo osvježio ideje da Migija vidi na TV-u, trenutno u reklami za boje i lakove, jer se zatečeni u par minuta okupao u svim duginim nijansama. Zadnje pasuse počeo i naglas da čita, intonacijom koja je obećavala skandalozan epilog.

Mûk. Desetominutni. I – ništa. Formalno ništa. Da li je Migi zbilja bio toliko iznenađen i zbunjen pa je odustao od pretpostavljive ljutnje što mu je priređivana nimalo naivna smicalica, da li je cijenio Pegovu smjelost da mu pruži hartiju ili je prosto *ostao bez teksta*... Migijeva je, nadajmo se, ne više tako gorka tajna.

Tih deset minuta ćutanja djelovali su kao katarza na svu trojicu, posebno na Pega. Neodređena i iskidana premišljanja, kratkotrajna zbog dogorijevanja u ekspanziji kiseonika. Jedno od koprcaja pred prolaznošću koje najčešće izaziva i uspostavlja slabosti kao vrhovnike ponašanja. Odolješe im, na svu sreću.

XV

Sticaj prazničnih okolnosti u proljeće 2003. iznjedrio je preplitanje pogleda i nožem rezivih fluida Darije, Pegove sestre iz Beograda i Migija, u raskalašnom ćaskanju o ljepoti i nedostacima srpskohrvatskog jezika. Zanesena i ubijedena u razložnost svojih pohvala, Darija je intrigirala Migijevo strastveno unošenje u razgovor, te zajapurenost mužjaka koju samo Migi ne bi priznao u tim trenucima.

— *Vidio te jad!* – zaplamti Migi, prigodno teatralan i samouvjeren – šta ova umotvorina čovjeku koji nije iz kraja gdje je nastala, može da kaže? Koliko arhaizama, pored onih koji su opstali u poslovicama, počiva na književnoj neodrživosti, na konstrukcijama koje svjedoče neemancipovanost ljudi datog podneblja? – Iskopa još neke *svijetle* primjere pa Dariju primače upitnicima o neokrnjivo-

sti njene pasije maternjim jezikom ali usloži i supstance za blistavost fenomenalnih braon očiju, te pokrenu vjetrove za zamah krila leptirića u stomaku. Rutinirana pristojnost do okončanja razgovora i smučka se kaša za preživanje pred i njeno i njegovo sklapanje očiju, iste te večeri. Slučajnost susreta, upadljivost namjere za novim... oboje zakuca u stečenim impresijama i inerciji. Dama po difoltu, Darija se mogla nositi s takvim, već doživljenim ugušivanjem flerta. Dveri velelepni odaja u njenim mislima za pohranjivanje samih superlativa od osoba suprotnog pola, međutim, Migiju bijahu širom otvorene. Što je, kao lakše izvodljivo, podrazumijevalo i širenje ekstremiteta, kako ruku za zagrljaj, kako nogu za... valjda nesebično istraživanje Darijinog međunožja.

Prekaljeni formalni ženomrz, vještački i nerijetko ironično okivan naslagama prokazanosti žena kao *niže vrste*, Migi uplovi u neveselu spoznaju da suviše lako prodiere kroz pomenute oklope i dotiče samu suštinu osjećanja zaljubljenosti, tako rijetko zametanog uz sva njegova složena intelektualna trvenja. Uhvatio se i u razvučenom osmjehu pri šetnji, tom neoborivom dokazu nesklada misli i postupaka... a dokaze je respektovao i kad su išli i protiv njegovih načela. Robuje izazovu, nije bilo zbora... Kadrovi krcati bjelinom i prefinjenošću kože na Darijinom vratu i licu, ovjekovječeni pri njenom zabacivanju glave u grohotnom smijehu, zamućivali su do neuočavanja svaki prizor koji mu se našao pred očima nakon njihovog susreta. Od ranije je od Pega znao za njenu adresu i evo ga na željezničkoj, pustolovno sluđen i nepostojan, lak u pentranju na stepenike vagona koji provincijalcima, nikada i Migiju, nadu znače.

XVI

Za razliku od Pega, koga je poklopila novopečena izreka *Ko se jednom savske vode napije...* Migi nije bolovao od fascinacije glavnim gradom Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, niti je imao poteškoća da okonča višegodišnji boravak na studijama u Beogradu kad su mu se ispriječile materijalne nedaće.

Stoga je, po ulasku u voz, s ravnodušnošću udahnuo aromu

hodnika vagona, ne upuštajući se u njeno raščlanjivanje na pripri-
ste činioce – od skorašnjeg kompleksno-nakaznog okusa šverca ci-
gareta, preko vonja vječito neurednog WC-a i samoproklamovanih
šmekera i animir faca, tih isfrustriranih filistara koji su porodično
ušančenim gospojama pri putovanju dobrodošli kao zamjena čita-
nja vikend romana, do rijetkih egzaltirajućih putešestvenih impresi-
ja rizničarima zdrave, životnim iskustvima nakalemljene svijesti.
Ušuškan u letargiju Darijom, jednostavno našavši slobodno sjedi-
šte, izolovao se od ma kakvog upliva spoljnih uticaja, prizivajući
san u pomoć zarad fiziološke čilosti kad se bude vidio s njom.

Posrećilo mu se da dobrono odspava i ne bude izložen od-
bijanju pečene piletine kojom bi dakako bio ponuđen od bračnog
para u kasnim *četrdesetim*, iz Nikšića, koji je pred uzvratnu posjetu
suprugovom bratu i ispraćaju njegovog sina u vojsku obavio čitav
ritual, što psihološki (prethodna neprospavana noć zbog uzbuđenja
trećim, četvrtim odlaskom *na toliku daljinu*) što finansijski (uz pre-
znojavanje i nelagodnost pozajmljene pare od kolege s posla, *da se
ne obrukaju u Beograd*).

Uobičajena jutarnja vreva na neušminkanim peronima sta-
nice u Beogradu, neuslovljavana ni aktuelnim državičkim vratolo-
mijama ni ranijim prestoničkim spokojem, prenosila se i na ulice,
sve do Kondine, gdje se Migi nadao nabasavanju na Dariju, kad
ova krene na posao. Samo par puta se provrzmao tom uličicom i
uoči je kako, još jednim okom u snovima, hita ka Radio Beogradu,
gdje je radila. Ne smože snage da priđe... bilo mu je nekako pre-
brzo. Ili nije želio da ga – u nekoj nepotrebnoj bojažljivosti – pod
kapcima odnese kao balast na posao, da dođe u iskušenje da ranije
izađe... Njemu je dovoljno bilo što je spazio i što je njihova formal-
na rastojanja sveo na nekoliko desetina metara. Šećerni žele umje-
sto knedle za zapiranje u grlu, za vrenje u srcu. I opet osmjesi koji-
ma se sada lakše prepuštao, znajući da beogradski prolaznici, *gleda-
jući svoja posla*, ne obraćaju pažnju ni na nečije ridanje ili na tuču, ka-
moli na njegove facijalne aplikacije.

Ode do Knez Mihailove, vodeći računa da se ne udalji pre-
više od Šumatovca i ne sklizne iz domašaja Darijinih fluida. Upore-

dio je svoj trenutni, njome uglancani emotivni doping sa onim iz Pegove priče, pri dolasku Nimfične u Beograd, 1989. Ionako temeljan u prenošenju dešavanja, Pego je posebno ilustrativno kitio ozračje kada je spominjao Nimfičnu. Tako da Migiju nije bilo teško da improvizuje stepen opajdarenosti svog prijatelja u danima kada se spuštao do stanice i onda kada je znao da vozovima koje bi sačekao ne putuje Fenomena, kada je duž perona rasprostirao gostoprinstvo pogleda i provirivao iza glava iskrcanih putnika da ipak ugleda nju. I tako nekoliko dana zaredom. Do njenog stvarnog dolaska i nezaboravnih slika, svojstvenih zaljubljenoj beni kakva je bio Pego. Možda je nedostajao Džon Malkovič, da ga odigra, ali je svejedno bilo upečatljivo. Tada kada je s makazama u jakni pošao na Dedinje, ubrao tri ruže i iste, zajedno sa natpisom

***Što veličanstveniji pohod na Beograd
i gomilu predivnih utisaka
želi ti P***

dekorisao na vjetrobranskom staklu golfa njenog strica, presamićen od sreće pri posmatranju Nimfične koja se suočava s tom, za nju priređenom, neočekivanom ikebanom na kolima i kada se, nedugo zatim, pitao zašto su ljudi u Knezu NERASPOLOŽENI, smatrajući svoju egzaltaciju običnom i ma kome dostupnom...

Ne, Migi nije razvio takav nivo *ludila* ali je znao i da mu pri hodanju koljena nijesu klecala zbog napora putovanja, već...

XVII

Posljednjih sat vremena pred Darijin izlazak s posla, Migi je proveo u epicentru fluidnog zračenja, istežući ruku ka njenoj kancelariji da bi joj bio bliži, kao da salutira Hitleru. Stajao je na završetku ulice Lole Ribara, oslonjen na izlog s pločama starih emisija Radija, kad začu njen osmijeh pri pozdravu s kolegama. A-nu, junače, prilazi... nema se kud... do pred njene skute. Izdržaće slabačko koljeno. Mora!

Blejzer u ruci, torba na ramenu, suknja i rolka otmeno pripijeni uz Darijine tjelesne atribute... sve to nošeno celulitom neugošćenim, odnjegovanim nogama u najlonskim čarapama i na štiklama... izazivalo je Migijeve pulsacije i smetenost, požudu i oduševljenje, ali i sramežljivost na koju se obrušila garda mužačkog i odvažnog – čitav jedan surovi rat se odvijao u nekoliko sekundi dok posve pribrano, napravivši nekoliko ubrzanih koraka, ne uzviknu:

— Darija!

Munjevit okret glave nabaci joj šiške preko očiju, neubjedljive u sakrivanju, prvo očekivanog čuđenja, a zatim zablistalog radovanja što on stoji tu, pred njom. Falio im je staž zaljubljenika da mu se baci u zagrljaj, to je bilo očigledno. Svejedno, nespretne reakcije pri pozdravu, smušenost i osmjesi počese da im popunjavaju i osmišljavaju predstojeće trenutke. Razlog njegovog dolaska tek nakratko je zbunio Dariju, da bi joj kasnije, pri svraćanju do stana, gotovo do oduševljenja prijalo što uplovljavaju u jednu tako započelu romansu.

— Mama, javiću se! – ostade neuobičajeni echo i mama u predsoblju, niz stepenište već stumbane Darije.

Migi je, prepušten njenim idejama kako da provedu vrijeme, sačekao u Kosovskoj, odakle su ubrzo tvingićem zapucali do Generalskog kluba, na ručak. Razgrnuo je sve dotadašnje blokade za galop emotivnosti, zatečen i obogaćen stanjima koja su čerečila i razarala mnoštvo njegovih okoštalih premisslanja o životu, koje je već neumjesno bilo nazivati stavovima.

— Znaš, retkost je upoznati muškarca koji je tako načitan kao ti i koji neverovatnim umećem i brzinom koristi stečena znanja... u prilog odbrane onoga što misli i zastupa. Moram priznati, iako sam sigurno ostavila drugačiji utisak na tebe, da si poljuljao većinu mojih važnosti tokom našeg razgovora. A to nije lako... – zastade, okrenu glavu da potvrdi opuštenost i lepršavost prisustva na *domaćem terenu*, pa vrati pogled s preciznim učitavanjem pomame u Migijeve zenice. Nesrećnik se odupirao zabezeknuću jer je naprosto morao učestvovati i postojati, a izgledalo mu je da ga usisava

tanjir s najukusnijom čorbom koju je u životu okusio i da se rasplinjava u zvucima muzike i žamoru ostalih gostiju. Ovako koketnom nastupu Darije nije sa nadao, ali *sini 'tić* se sokolio svakom izgovorenom riječju koju je čuo, svakim pokretom koji je zapažao.

— I, nemoj da se ljutiš, ali je tim čudnije što sam te takvog iskopala u onoj selendri... Tamo se ustaje iz kreveta s prebiranjem po snu da se nije omakla neka grešna misao spram odabranog političkog lidera ili, još predanije u zanosu, mrzi sve i svako iz ostalih politikantskih branši do... same dece, supruge... čemu se iskreno nadam u lošoj proceni...

Oho, eto ti sad... Bilo bi donom da nije – tačno! Umalo da se nakloni da vidi ili opipa ima li Darija, uz svu ošamućujuću izvajanost oblina, pišu... Kakve bi samo rafale sručio nekom ostrašćeniku prokazanom za neistomišljenika! Dariji, međutim, slijede sama odlivanja od njega. Do onog najuzvišenijeg. Najshjaktivijeg: *podoji* se vinom, obrisa ubrusom, ustade, obiđe sto, sada već natjera koljeno na klecaj i u (naravno) neuvježbavanom položaju, nalik kniksu, sav u velelepnom prizoru, dovoljno glasno da skrene pažnju prisutnih, uze Darijinu ruku i reče:

— Đevojko zamamnog uvojka, ti, kojoj ženska vrlina pluta očima šarmantno, melanholično, tako mi zgrušane suze i patetike kojom me ona i ti sazdate i koje se... čuj, stidim... kojom se ponosim kao ničim u životu, pa da sam do maločas pljuvao i po nago-vještajima kako svoje, tako tuđe raspilavljenosti, da li bi moje prezime Srezojević krasila svojim divnim imenom i izrodila mi tuce vučina u jazbini koju ćemo iskopati za nas na Bjelasici?

XVIII

— Da, da, daaaaaaaa... – kao magma vrela prelive šiknuše iz svake pore na Darijinoj koži, raspršiše se stomaćni leptirići i damari srčani, kadri da podstaknu aplauze i pokoji navijački zvižduk impresionirane okoline. Obeznanjena, oblivena naglošću ali i ozbiljnošću takve prosidbe, odskoči sa stolice da nestaje u višemenu-

tnom stapajućem zagrljaju, primajući na ramena kao po kalupu oblikovanog Migija.

— Tvojaaaa sam, Crnogorčino kleta... Hoću da budem oblak pod svakom tvojom stopom, da ti korak bude lagan, da ti pogled ne ponire s gorštackih visina na kojima si stasao i gde spadaš... Udostoji me vere u ovaj luckasti čas, kao u svetinju, ničim narušivu i trajnu... A vučad, ne mari ako se omakne i koja vučica, zar ne, dragi moj...

— Pusti sad te popišulje, astrična... jedina... – dočeka Migi trenutak duhovitosti da bi nešto rekao, novoprispjelom magijom izdužujući prste da zahvate što više baršuna Darijinog struka i vrata – Neka me, ode, gore, bezmalo međ zvijezdama, da počivam na tvom pogledu dok još dopire...

Dopriješe, ne slučajno, i zvuci Vagnerove *Valkire*, da tim nenadmašnim klasičnim štimungom ovjekovječe vrhunac pijeteta koji čovjek za života može da dosegne. A njih dvoje dobiše priliku da se svojski baškare u koktelu neponovljivih osjećanja, naročito onih koja su svjedočila spoznaju da pripadaju nekome. Buknuše bajkoviti izdanci svud u njima i oko njih, puče krajolik zvani čarolija, dokopaše ih anđeli ćosavi i uz bespolni kikot im na srcima uklesase kôdove za nemogućnost izlaska iz iste. Čarolije.

XIX

Čitav svijet obujmiše ovim zanosom, nehajni za previše srceparajućeg u izdanjima u kojima su se našli. Ta svima nam je dato po par očiju, deset prstiju na rukama i tek sinonimi za objašnjavanje onoga što nas spopadne, pa i kad je ljubav u pitanju. Trans, levitacija, sažimanje u jedno biće... ta njihova zarudjela, poput Đokine, malo teže do nikako srušiva tvrđavica, sapeta je na koordinatama gdje su se dažbine *plaćale* tek etru i snovidnim muzama.

Darija je za svoje trideset dvije godine mogla da se osvrne na šarenilo ostvarenih veza, od onih, najbanalnije nazivanih *kres* še-

mama, do najozbiljnije, braku primakle prisnosti sa od milja nazivanim *kuHarom*, umjetničkom beogradskom dušom, satkanom urbanim receptima i uspokojavajućom predvidljivošću. Nažalost, spokoja je bilo odveć pa joj je falila svojevrсна pazla divljaštva kod partnera da bi se upotpunila njena predstojeća životna slagalica. Migij je frktao tom endemičnom primjesom, kontaminirajući je muževnošću, izazivajući joj nedoživljene buktinje strasti. Kako je ionako sve bilo u njenim rukama... hm, ne baš sve, jer su ipak opstale margine pristojnosti, nezajažljivo i hitro već je bila svela svako slovo na veliko *m* i strpala Migiju u tvinga pa u krevet prve predložene sobe hotela *M*, u Bulevaru JNA.

Kvarnice menadžerske, akumulirale su vreline Migiju i Darije i sličnih toplotnih izvora, da njima zagrijavaju sobe hotela u zimskom periodu. Nakon osmosatnih saturnacija, ovim dvoma k'o dlanom o dlan proteklih, jedva da su im naplatili dnevni boravak, zadovoljno trljajući ruke.

XX

Red učmalosti, red beznađa, isprečivali su se Migiju u njegovoj dotadašnjoj zbilji, po svakoj oslušnutoj noti klasične muzike, uz promišljanja o impresijama s to malo ljudi s kojima je stupao u komunikaciju. Doiman kao razbibrižni ekscentrik, prepun nesvakodnevnih informacija, ostavljao je splašnjavajuću sliku o sebi i tek impulse onih koji su uviđali gre'otu njegovog nepostojanja na mjestima s kojih je mogao uticati na formiranje svijesti ne samo neposredne okoline. Ritam trivijlanosti sredine nije podrazumijevao angažovanje u spašavanju besprizorno malog broja ushićenika vrhunskim civilizacijskim dometima, među njima i Migija koji nije važio za *laktaša* u ma kom izdanju, pa i onom koje se ticalo pristojne egzistencije, dokučive i najprokazanim filistrima. Intelektualni zapećici gdje se udomio, vremenom kao da će se uklopiti u Pegove stihove

*Crnogorske starine
kojima je dostojanstvo
snagom metafore
goluzdravim opstalo*

*Nemušti su svjedok
depresivne izreke
da je mnogo Njegoša
za kožama ostalo*

Darija je uskočila da naprosto izmijeni tok istorije jer se Migi po povratku kući *dozvao pameti*, kako je dragi komšiluk konstatovao. Bepredmetna angažovanja sada su mu bila motiv, apsurdno smisleno, beznadežno inspirativno. Simbolična vučja jazbina nazorala se u Migijevoj posvećenosti da što efikasnijim za život učini svoj dom. Darija, naravno, nije imala ništa protiv njihovog života u provinciji, stalno mu olakšavajući strah da bi njeno napuštanje Beograda moglo da stvori podrazumijevajuće nezgodacije.

XXI

Pego je prvi put doputovao u Beograd u svojoj sedmoj godini. Ne mogavši više da trpi, kada je njegov otac pri ulasku u grad stao na semaforu uz Nemanjinu, istrčao je iz kola i zapišao fasadu SSIP-a, zavučen iza zgrade na mjestu iznad koga je mnogo godina kasnije instalirana kamera koja će zabilježiti ubistvo premijera Srbije, Đinđića. Bio je mrak i ljeto. Olakšanje i euforija za klinačku kolekciju utisaka. Buka i jurnjava, osvjetljenost Terazija, mnoštvo ljudi na ulicama i sve što je zaštitni znak Beograda, općinili su ga i zakovitali u strahu da će mu glavni grad ostati nedostupan za život. Privilegija provincijalca da bude oduševljen urbanim, naglo ga konzumirajući.

No, eto njega i u vojsci i na studijama, u traženjima i zano-vijetanjima, u nespokoju i razočaranjima, više nego u svrsishodnim statusima koje je očekivao i koje je Beograd mogao da pruži. Želja

da ga raznese visokoškolsko obrazovanje istopila se u spoznaji nakaradnosti nastavnog programa, kojom se favorizovala servilnost i bezrezervna istrajnost u gutanju znanja diskutabilnog kvaliteta i sistematičnosti. Nijesu ga opekale vatre, nijesu ga magnetisali ni stvaralački ni eruditivni impulsi. Pretezali su molski tegovi došlepani iz zavičaja, uz pomoć odmicalog puberteta i papazjanija u njemu nastalih. Nimfična, Pegova srednjoškolska simpatija i prva ljubav, koja je raskošno okupirala njegove mentalne i emotivne odaje, ipak mu nije udahnula kredibilitet čvrste poštalice u trvenjima s identitetom koja nastupe prilikom donošenja životnih odluka.

Skockan beznađem, pokupio se natrag, doma, ispunjavajući bar tada buduće želje mnogih razjarenih Beograđana, najčešće samih pridošlica, da se otarase došljaka i, s posebnim pijetetom, Crnogoraca umuvanih na direktorske pozicije, uglavnom nepotizmom i podvižništvom.

Započeo na klupici u Pionirskom parku, a završio pri šetnjama s Migijem, ovaj antologijski omaž Nimfičnoj, kako ga je Većo nazivao:

SVAKAKO DA TE ŽELIM, DUŠO!

*Kudravim prećutom skrivaš
i zadnju trunčicu
svojih ludosti*

*Obrisi njihove
mamljive ljupkosti
sapliču galop
moga strpljenja
kao popaljena žaraza
što svesrdno masturbira
sokove
revnosnih boleština*

*Mučno je
stravično*

možda i stoga
što mi sujetu pozljeduje
nepovratnost tišine
omeđene lastišima
djetinjeg spokojsva
koje si tako
maestralno
pokidala

Kakav li to bijah za tebe
kad si me k'o jaje
za uskers skrcala
i zaključala u neseseru
prepunom milostivih udičica
opsjednutih meškolenjem
i željom da se zariju
u kožu davljenika
predodređenog na poraz
crvenih snoviđenja?

Užas ili nešto
sasvim slično
s lakoćom je srkalo
kliširane supe
koje si mi ženski mudro
servirala
uz srdačan blagoslov
frivolnih tanjira
mada sam se
kradom
branio polenom
s busenja što je
dražesno kuljalo
kroz opnu tvojih
platinastih grudi

Drhtim
brazgotinama splasnulih osjećanja

što mi se
dok preklinjah
po koljenima nabvatalo inje
a u okamenjenim zenicama
skovitala bleđoća
burme koju namjenjivah tebi
galantno uronjen u blamu
malodušnog iskupljenja

Tričavost silnih gracijanja
da se halapljivo sjedinim sa tobom
progutala je pokisla stvarnost
žalogajem gladnog djeteta
no, i tada sam koracima džina
pokušavao preskočiti
noći bez tebe
ne bih li se domogao
patetične zore i
procvalog zagrljaja
s tobom

A ti si se
upornošću kakvog prostaka
trudila
da mi natopiš mozak
beznadežnošću iščekivanja
tvojih ruku, kose i lica
kao da su ti uši
bile prepune neispranog sapuna
dok sam minirao razum
vapajima
ranjene životinje

Pomisli
kako je samo nepristojno
gaziti po leševima
tudeg gubilišta

Pomisli
šta me sve ne obuzima
kad znam da te poput mene
još neko razapinje
po uglovima prozora
olinjalih fasada
prokleta istih zgrada

I taj će se neko
sasuti u tebe
šarmom pacova nagrizajući
katranisane jajovode
nesrećne što pomažu
vrištavo mriješćenje
grozno groznih beba

Al' postoje i oni
stomakomazohisti
silikonske kretenčine
rasadnici tuposti
kojima je život
preplavljen sadižmom
nad sopstvenim riznicama
ščućurenih blagosti
zgaslih u dimovima cigareta
i oduševljenju
zbog prenosa fudbalskih utakmica:
U tom buketu
najviši je bio gostujući centarfor...

U petparačkom zavaravanju
da su odgovorni pred životom
glavu im je zacijelo
odrubilo zvanje
preteklo sa kakvih
popularnih škola
jer na ramenima
s puno brižnosti

*lickaju luksuzne kante
za žderanje
svakodnevnog
trivijalnog
smeća*

*Njihova erotska snebivanja
tavore u nagonskim
izmaglicama civilizacije
i nalaze otkrovenje
u razjapljenom dizajnu
istočnjačkih automobila
njihova ušljiva pozvanost
da razaraju prirodnu suptilnost
kostriješi vulgarnost
pjesničkog jezika*

*Što mi je pomrčina
njima su svijetla
i tu se ništa
učiniti ne da*

*Ipak
u tebi će
stasati požuda
za nekim od takvih
ljigavih stvorenja
i već te vidim predanu
jednom marljivom pokušaju
da sklizneš
u odore glupavih
svetkovina sparivanja
mислеći da dosežeš
pritajenu iskričavost
toplih boja
iskonske ljubavi*

*Vazduhom jadne
paperjaste noći
tumara žadab
truleži i rđe*

*Ako, ako
samo ti nastavi
da odapinješ strijele
u moje zagrcnute
staklene zglobove
i ne sluteći
da me primoravaš
da u samotnim nedjeljnim jutrima
neMILICE
dijelim pospanost
sa izribanim nadničarima
kojima zajažupureni autobusi
gradskog prevoza
ispred nosa kupe
nesuđene
ljubavnice*

*Ma, htio sam da u mojoj
kolijevci spavaš
da k'o pahulja
jezdiš mojom dušom
i bez straha prolaziš
kroz crveno
kad mi čelo prošaraju
raskersnice znoja*

*Prelivima tako
izdašnih bedara
iz gipke bi statue
vidarica postala
i svim mojim slabostima
polomila kosti*

*pa bih se i po cijenu
istinskog foliranja
zavalio u neku
božanstvenu postelju
samo da me uguše
tvoja uljuljkivanja*

*Da, tad bi me bilo
bar za sva vremena
dremež bih odgonio
grickajući čaršav
a i da ne ostaneš
mlada i zelena
zurio bih u tu
strvinu u dronjima
i strasno je zalivao
potocima mašte*

*Najednom je sve utihnulo
i ne čuje se pucketanje
onih produvanih
plastičnih srdaca
smorenih nehajem prostakuša
s isteklim mandatom
na funkciji pumpača
zavodničkih klobuka*

*Ta sve je najobičniji
živi piš
kojem se lagano pokorava
moja željezna muška obolost
stasala na toleranciji
malaksalih udova*

XXII

Da, Nimfična... Na kanonadu ovih salvi od stihova ispriječila se frenetičnim pogledom i brutalno neprimjerenim, „neupućenosti“ odavajućim:

— I?

Osvajač s očima nevinašca. Jedva da je i malim prstom mrdala, a planine su pomjerane. Znala je to. Koristila (eufemično od zloupotrebljavala). U srednjoj školi oduševljavala. Pega. Među dolazećim, upisanim i ispisanim oduševljenima. Nesporno, atraktivnošću, zametnutim strastima u božanstvenoj figuri koja je nagovještavala njihovu erupciju. Ostalo, poput krompirića od slova rukopisa, temperamentni koketni gegovi... su mrvice. Rizik da zakoračuje u osinjak nelagodnosti, Pego je bandoglavo zanemarivo, vođen smješom pohotnog i animalnog i očekivano ljudskog i toplog, što u pružanju, što u dobijanju. Prostranstva posijana na pubertetskom horizontu, najznačajnijim svojim izdancima su udomila konglomerat emotivnosti, jednostavnije nazivan zaljubljenošću, kojom se Pego postavio prema Nimfičnoj. I drugi, *fi_gura_tivni* podupirači nijesu izostali... intimno, u pismima, saopštavani u dimenzijama, a otud, na najpompeznijim mjestima za izrugivanje, premjeravani, izduživani i skraćivani na način kako se samo u zabitima radi. Do balčaka, da ne bude zabune ili dileme.

Sklon praštanju, Pego bi uvijek izvojevao pobjedu i za nje-ga i za sve koji se nadaju, naslonjen na grudi, omađijan poljupcima Nimfične. Različiti gradovi u kojima su studirali, smiješna viđanja sve u paketu s Pegovim rođacima... tek u pismima prostora za autentične vatre. *A vatre se smjerom pale i smjerom gase.* On svoj smjer, svoju stranputicu, pokušava da asfaltira, dodatno je urušavajući težinama za koje mu niko nije dao atest. Džaba proglašavanja sinonima sunca, kad je zgasnuće navlačilo zastor mraka, mraka u kome ništa ne uspijeva niti se više zameće.

XXIII

— Uh, do maloprije sam se preslišavao... da ne zaboravim šta sve da ti kažem, a sad... stojim tu...

— Reci, čujem ja dobro. Šta to moraš? Zaratilo se negdje, a ja ne znam?

— Da, baš tako... Evo, ovdje – stavljajući ruku na prsa i pomjerajući je ka vratu, nastavi Pego – silan pokolj svakodnevno... Ne znam kako više i ima šta da se prikolje... Stojim i gledam te, opipavam, stvarno je...

— Ma nije, čini ti se.

— Dobro, de... moraš li stalno da me poklapaš ironičnim prikazama? Znaš koliko mi ovi susreti znače i na tebi je da makar otčutiš kad već ne želiš da me uspokojavaš, motivišeš, dižeš k visinama koje ionako ne napuštam... samo li pomislim na tebe.

— E, znaš šta... Navrati ti za nekih dvadesetak godina, kad se glagoljivom uželim. Trenutno mi i nije baš do slatkorječivosti. Tvoja su usta ionako premala za ovako krupan zalogaj... Stoga – iščezni!

I ode, ljuta kao da joj je Pego sve najbliže, redom i iznova, utefterio na (s)pisak slatkobalkanskih psovski. On od tada zapade i u stanje suprotstavljenih osjećanja prema Nimfičnoj. Trajni eho te neizazvane grubosti poražavaće ga uvijek kad bi, narednih godina, nakupio i obrise smisla njihove ljubavi, ljubavi koja je izmakla dokolici i zasićenju. Možda i samoj svojoj suštini. Ko bi ga znao.

Smucajući se po nepresahnjivim a beživotnim pomislama na Nimfičnu, Pego je nalazio utočište u ispisanim i neispisanim, poslatim i neposlatim pismima:

Šta radiš ovoga trena? Kad sam ti posljednji put zagrebao spokoj? Jesu li te prestali obilaziti žmarci? Oni najvragolastiji. Ma, kako si mi? Ima li te... onakve? Odvojiš li koju slutnju za mene? Jesu li damari i dalje poslastica za srce, kad poželiš štogod od nekog, kao ja od tebe?

I, ne moraš reći. Išta. Naučio sam se brčkati u fantazmama. Podešavam im, čak, jačinu i naslage. Instrumenti zadovoljstava, često potpuniji i sadržajniji od dešavanja koja improvizuju. Ljudima je, shvatljivo, dato da se snađu u svim nepoželjnim prilikama. Začau-rim se, skvrčim i tinjam u započetom, neostvarenom... obliven nadom da će zaiskriti luča kojom ću se rasplamsati po nama, slaveći svaki zajednički pečat kojim smo se prepoznavali kao MI. Izvinio bih ti se... jer, tebi je nekako teže. Valja blindirati stošta, strpati u što nedostupnije samice da robuje pred svjetlošću pojavnog, životarećeg. Nemoj mi samo reći da uspijevaš da izbalansiraš nas sa vama. Podbulima od, za ovo vrijeme, tako neprimjerene imaštine. Rekoše, nije sve u novcu. Koliko dalekosežna sentenca? Zapljusne li te njena poenta? Hmmm, retoričko pitanje. Zalogaj vitaminizirane hrane me razoruža. Djeci, dakako, nije uputno servirati emulgatorima toksicirane prerađevine. Mogu izrasti u kojekakve neotporne degene. Planirate li selidbu na neku drugu planetu, ili u rezervate probranih, kad velmože ispuste viruse konglomeratskih dometa, da potamane namnoženu gamad? Ma, ne prestajte biti sastojak raslojavanja bijednika od plavookrvavljenih. Taman posla! Kakva bi to gospođa, među najjeminentnijim, bila? Ah, da, šta ćete s kuTnjim pomoćnicama? Kad zagusti. Ih, dragi će ostati bez erotskih stimulansa i direktnih, neprikosnovenih vladarskih obilježja. Oslabiće mu libido, zamaglit će se atributi identiteta, a to loše po postelju. Ubajatiće vam se vođeni dušek. Cccccc... A ne bih da ga ja protreskam!

Uh, šta ono bi sa mojom sujetom? Dočepa li se upravo fraka u nastupu? Ako, ma'čice, ta nijesam sadista! Pustim živinu u dvorište, da isto zasere. A gujama otrov najjači kad ga dugo ne koriste.

Promašio sam, znam, i ovaj put. Neću te zagristi gdje treba. Frigidnom slonu, koliko je znano, ne puca ni najtanji šav.

U ispjevanim i neispjevanim pjesmama:

*Sunce se kovitalo ženitom
Ruke dičile dodirima
Grijesi praštanjima
I ti mnome*

*Vrletna moja vilo
Razvigoro
Srećo*

*Polegnuću
Stasalih trava
Uli tek dah dugu
Nesklupčanu perlu
Ostvarenog sna*

*Oku sokola
Da ne promakne
Manir žeteoca
Da preduprijedi*

*Pa se žanjibab njome
I usidrih žanarijek
U vrtlogu jednog
Tako svetog časa
Zagrcnut tišinom
Rasprostrt vrlinama
Tvog visokotiražnog
Platinastog šarma*

*Zbog kojeg bi sjekli
I glave i vene
Svevišnji i moćni
A ne ova blesa
Kalemljena ritmom
Zamamnih pogleda
Žene koja plijeni
Koja se ne rađa*

*Da, da...
Nikad više*

XXV

Batrganje Pega uze pod svoje. Povratak i usidrenje u Beogradu. Dezorijentisan, alav na ma čiju blagonaklonost, brutalno obrušavan uništavao bi osnovu da se nekoj djevojci dopadne na pravi način. Nije imao pojma o vajnim ceremonijama, vladajućim na *emotivnoj sceni*.

Dešavanja na planetarnom političkom nivou krajem tzv. osamdesetih godina XX vijeka, koja su razarala tkivo slobodarskog, komunističkom ideologijom upotpunjenog duha naroda, odomaćila su Pegovu bojazan da će đavo navratiti po harač i u SFRJ.

Slovenačka *posebnost*, sebičlukom i nesumnjivom potporom *spolja*, dobijala je forme u pamfletima *Mladine* i rasplamsavanjem srbofobije gdje god se to moglo primiti. A primalo se, *bogu fala*, gdje prstom ubodeš... Čak i u samoj Srbiji, kod ostrašćenih mrzitelja *crvenih*, kratkovidih u svojoj razjapljenosti, dobrodošlih kao poluge u jasnom i ničim parlamentarnim, anorhičnim, sprečivom cilju: novom i višegodišnjem iznurivanju najpogođenijih fašističkim terorom u II svjetskom ratu.

Apostrofiranje *albanskog pitanja*, užasavajuće i gnusne namještaljke o „uskraćivanju prava“, progonu i zlostavljanju Albanaca na Kosovu, naišli su na besprizorno mlohav otpor vrhuške zvane

Predsjedništvo SFRJ. Šetnje predsjednika republika iz jedne u drugu rezidenciju širom Jugoslavije, u tobožnjem naporu da još zbunjivom, rješenja željnom narodu serviraju civilizovan ishod, pretvorili su se u šarade i podsmjehe, u vrijeme kad se nasmejati nekako i moglo, kad su tek sporadično opaljavani meci iz oružja vjesnika predstojeće zločinačke prljavštine i zvjerstava.

Borci za očuvanje zemlje, koji su svoj altruizam i državničku plemenitost pokazali sasvim transparentno, ili su očas posla sklonjeni s pijedestala uticaja, ili su se jako brzo preobratali u ljubitelje fotelja po principu *da komšiji crkne krava* ili *poslije mene potop*.

Pego definitivno gubi nadu kad je Savez komunista Srbije zajedno sa Socijalističkim savezom radnog naroda Srbije *transformisan* u Socijalističku partiju Srbije. Sramiti se imena... e, to još nije bilo, bar kod onih koji su rigidno istrajavali u suštinskom poimanju *dobrog i lošeg*. Ipak, u Crnoj Gori, *ene* čuda, na prvim poslijeratnim višestranačkim izborima pobjeđuje Savez komunista CG, i dalje pod tim imenom, sloganom *Mi znamo kako*. Znali im đavoli, eto... Čak se ne preza od likovanja, kako se, je li, u višepartijskom dekoru, „komunisti“ daju prepoznati kao ljudi od povjerenja da vode narod... Sarkazam i patetika do palamuđenja... Od komunizma ni *ku-ku majko*, svakom je bilo jasno. Da, i onima koji su se u srdačno natrčenim autobusima stumbavali u (još uvijek) Titograd na *narodne mitinge* da raskrinkavaju jagnjeće brigadire i, kako su i sami kasnije uvidjeli, *bogovske* plate trampe za siću mejk apom okićene demokratske milostinje. Da nije otužno, bilo bi beskrajno simpatično.

YUtel, jedan od segmenata medijske fornikacije, emituje snimke taksista iz Sarajeva, ljudeškara spremnih da život daju za svetinju jugoslovenstva, kako su pošli u Osijek, da mire Srbe i Hrvate.

Majčice mila... Podrig, prdež, imbecilni osmjeh, pa ponovo... kod onih koji epilog znaju, koji samo gledaju da sa što manje otetih para dospu mirođije u zakrčkani lonac s trajnim izvorima toplote za zakuvavanje čorbe...

Tako smo održavali glavu na ramenima. Nažalost, koliko njih nije uspjelo. Zamisliti, ma... usuditi se na pomisao kakvim su

sve užasima ljudi podvrgavani prije nego bi skončali, zaskočeni nekom od paravojnih formacija...

— Crnogorci su čestiti ljudi, ja znam da ste vi dobri...

— Majko, mi smo partizani, rezervisti, mi čuvamo Jugoslaviju – uzvratio je osamljenoj starici u Slanom, na Dubrovačkom ratištu, Večov komšija – samo ćemo da prespavamo kod Vas.

Da li su narednog dana kuće u okolini, pa i ta, bile spaljene? Da li je bilo uzaludno što je Večo pokušao da makar nešto izuzme uništenju, sklonivši iza ormara porodične foto-albume, ne bi li uskratio te svete civilizacijske uspomene nečijim zelenaškim šapama, koje bi ih sigurno pocijepale u bijesu zavisnom od dnevnog učinka u na'vatavanju televizora, videa, muzičkih linija...

Povratak *oslobodilaca* s ratišta, nehaj za poraz i njegova proslava paradom nakaznih vojnih vozila oko Spomen doma, rafali, jugoslovenske i crnogorske/srpske zastave s iskopanim petokrakama, prizori koji su i Pegu, kao vrane, oči kopali, ali i svilenožutim gajtanom dodatno obrublivali odstranjenu crvenu zvijezdu i utiskivali mu se u uzdah: „Dobro je, ogoljeno je sve... kazni tako široko otvaramo vrata“.

I on se *omrsio*, vozeći moped, slučajni ratni trofej svog sugrađanina, krug, dva... u slobodarskom ili *slobodarskom* Kolašinu.

Smjelu i podatnu narav raznijela mu je još prva žrtva kraj Borova Sela, otkad počinje da sačekuje jutro u trećim i četvrtim, fiktivnim i krnjim Jugoslavijama, kraj jedne jedine i stvarne, SFRJ. Vapaj za titoistički energičnim odlukama političara, njegova neoplođena zdravorazumska bujanja pred predosjećanim pa uspostavljenim paklom na prostorima Domovine, preseljavana su u slojevitom agoniju, okončanu mumificiranim beznađem, tek mnogo godina kasnije, kad je zvanično utrulo ime Jugoslavija. Rado bi, jer zna da je imao s kim, izašao na ulicu tada, s transparentom:

*Nekako biste da ostanem sputan
i da me prekrije mahovina
U redu je... znam da sam smrtna
al' nije moja domovina*

Karikaturalno što se nije radilo o državničkom, već estradnom činu, a u slavu *počinocu*, jedina značajnija trezvena, odvažna reakcija na javnoj sceni, uslijedila je od strane ingenioznog Antonija Pušića, poznatijeg kao *Rambo Amadeus*, kada je 1992. godine prekinuo nastup *Bebi Dol*, uzevši je u naručje, uz izvinjenje i poljubac, jer njegova tačka na koncertu nije bila uvršćena u TV prenos. Rekao je da dok traje bombardovanje Tuzle i Dubrovnika, oni zabavljaju „biračko tijelo“, opsovao mater i bacio mikrofona. U perfidnom navlačenju postjugoslovenskog mraka, ovo je bila luča herojske iskričavosti.

Pego nije dolazio ni u iskušenje da komunističku mijenja nekom drugom partijskom knjižicom, apsolutno imun na ma koju vrstu nazovi višestranačkih izbora, tim manje-više šaradama, koje su osiromašenom i indoktriniranom, mržnjom užasno zatrovanom narodu pridavali nepostojeću važnost u odlučivanju. Referendum za nezavisnost Crne Gore, u proljeće 2006. ispratio je ovom *kletvom*.

*Dabogda vam
noćaske
DA_NE minutama odbrojavali
EurosoNGOve kao himne pjevali
PegepeHEdyme
za udisanje vazduha organizovali
pa se
zajedno sa onima koje danas zaprašujete
pogušili u najdemonjskijim krkljanjima
jer vam je malo i nikad dovoljno
politikantskih volšebnih bravura
skotovi ovozemaljski
spodobe
humani otpadu
ispljuvku lelekača i tužbalica*

Inspirisana *Dinastijom*, mamutska serija *Bolji život*, „primjerena“ ovdašnjem statističkom uzorku najzavodljivijeg TV gledaoca, baš pred izdisaj XX vijeka, zakucavala je za kauče i fotelje zblenuto gledalište. Migi i Pego su bili svjedoci užurbanih kupaca cigareta i jednako pometene prodavačice u kiosku, da do osam sati naveče dopru do malog ekrana. Nijesu se doimali ekscentricima nastavljajući šetnju centrom Kolašina, pustim kao da je sahrana nacionalnog lidera, važna utakmica državnog tima. Pa što su onda bili osamljeni?

Samo za koju godinu kasnije, izdresirana publika nemnogoljudne Crne Gore se oštro raslojava na *Milovce* i *Momirovce* tako da, ako *dragi gledaoci* pri eroziji humanog nijesu baš znali *za koga su*, ono su sigurno znali *za koga nijesu!* Socijalističkim *stabilizacijama* i represijama dovođeno do zenita strpljenja, biračko tijelo se prosulo u demokratizovanom ozvaničenju gluposti, manifestovano i najbizarnijim sukobima unutar samih porodica, naravno, ne samo u Crnoj Gori i ne samo zbog aktuelnih lidera. Vrijeme većih i manjih, odobravanih i neodobravanih, svakakvih sem spontanih mitinga narodne volje... na kojima su se studenti jadovali da su ostavljeni na cjedilu od sopstvenih roditelja, živahni penzionerčići od perspektivne budućnosti... tek naizgled haotični rituali nesumnjivo dezorijentisanih ljudi koji su izlivima srdžbe pokušavali da nađu mir i sam život, život koji su drugi živjeli za njih. Naizgled haotični, jer sve je pedantno štimano i dolivano iz političkih kuhinja i imalo propisan rok trajanja.

Zoran i Dražen su trčali do Skrbuše pa znoj i kišu cijedili kraj poštinih radijatora, a Pego i Migi bi prosto odšetali do tamo. Taj jednosatni hod Pegu je, juna 2004, upotpunila mobilna natrva i sofisticiran cvrkut Deve, njegove prve *chat* fascinacije. Šaškaste preokupacije koje su poštapali smajlići ICQ-a, gotovo očaravajuća zamišljanja pokreta, osmjeha i pogleda osobe na drugoj strani net-ne žice, pretočena su u prvi susret na Trgu Marksa i Engelsa, u Beogradu, jula mjeseca iste godine. Pega je sačekala *Sitničarnica* i srednja krem kafa sa cimetom. Deva nije mogla, jer je on već nosio u sebi, dodatno potuljen njenom trodimenzionom projekcijom. Ni

kartonske šolje od kafe ne završiše u kontejneru...

Frktavi paun u Zobnatici Devi, dekadentni Većo u Kolašinu Pegu... oboma bijahu dobrodošli pomamogasci na povremenim, geografski najizraženijim udaljenostima. Monstruozno patetičnog Pega odronjavala je koncentrovana intelektualno-emotivna odmjeranost urbano sazdanog stvora, to oličenje snova svakog provincijalca. Kalila i priljubljivala uz vrhunce erotizovanih ishodišta, uvodila u nade da je životni smisao na pragu...

— Namigušal! – skresao bi Većo Pegu, kad su, već u avgustu, otpočela podrazumijevana, a opet, Pegu nedokučena distanciranja nezadovolj(e)ne Deve. Na jedno ušlo, na drugo izašlo... Tako je, poslovično opijen i kapljicama ženske blagonaklonosti, susretljivosti... „primao k znanju“ pokušaje otrežnjenja najbliskijih ljudi, pa i da su oni, kao Većo u ovoj prilici, bili preoštri i neodmjereni.

XXVII

— Ruža... – izušćivao bi Pego, nekad i za sebe, usamljen, tu riječ čijom intonacijom je Deva istraživala koliko je njen izgovarač *zastir erotičnim*, damski pozicionirajući djestvo i trajanje ove dvosložne sintagme. Bojao je njome šezdeset pet noći uzastopno Devino prisustvo u svojim snovima, raspršivao se i zahuhtavao u moćima koje su i sâmo zaustavljanje protoka vremena značile. Tek oblačiću u obliku slona, na kome se ona izležavala, bilo je dopuštano da krstari iznad njegove glave. Često bi, nakon igranja *kleve* ili *školice*, prokrilatio i pridruživao joj se tamo, na peškiru, privremenoj postelji... da i oblak manje žulja koljena.

— Voda je topla i slana, kao ti, sinoć. Melemim rane na kičmi od dodira oblaka. – oSMSišljavan je Pego, kao razglednicom, s mora na koje je stigla Deva, dok se on davao prizorima promicanja zlatiborskih četinara pri putovanju u zavičaj. Koordinate sna u premijernom plesu, nakon obećavajuće generalne probe. Većo pa Migi, Migi pa Većo... kao partijskim nalogom privođena publika... da, da, na predstavu. Pego je, poput Srbina u vicu sa Klaudijom Šifer,

morao podijeliti da bi se štipnuo da je imao, da mu se dešava. Arlekinu neposustajući. Dvojica prijatelja, naročito Migi, zbog naivnosti i bezazlenosti sluđenog sanjara, s dovoljno istinske zainteresovanosti su pratili psihijatrijskim intervencijama naklonjenog Pega. On je to obilato koristio, van svake građevinske logike doziđujući spratove na glinenim temeljima, na koje se, tako odmakao u zidanju, više i nije osvrtao.

Tivatski aerodrom i DC 9 koji mu odnosi Devu, prvo ka Italiji, u dostizanju visine, pa ponad Lovćena, taman veličine masne tačke za istezanje vrata, kao i kad je bio dijete, u Kolašinu, k nebesima, a kuJ bi drugo... *Preletje Dedinje, a ja ni u Cetinje* :-*. Poruka koja je razvukla Devin osmeh pri uključivanju telefona na Beogradskom aerodromu. Dani koji su predstojali, natjerali su je i da ga isključuje, opet zbog Pegovih SMSica. Dvadesetčetvoročasovna posvećenost istopljenog maštara, koji je ostao na *odmoru* u gradu na Tari, bivala je balast kojeg se jedino potkresavanjem u korijenu mogla osloboditi. I, šta drugo do SMS... nabijem izumitelja na mobilni, kao izvjesna spisateljica izumitelja TV u katodnu cijev... Pegu za dobro jutro. Devina *potreba da se osami*, displej telefona je pretvorila u centar spirale kojom se uvtala soba u kojoj je do maločas spavao. *Oho-bojc...* brale... OK, skontao je... uvijek je lakše, u svoj svojoj ozbiljnosti, primiti bol nego radost. Eto ga u autu, ubrzo. Pošao po zadnji zagrljaj i pet minuta Devinog vremena.

Valjalo je, narednih godinu dana, u ulici Ivana Ribara, gledati i osluškivati slijetanje i uzlijetanje aviona sa Surčinskog aerodroma...

XXVIII

Iznajmljeni stan i Štruklica, Pegova višegodišnja djevojka, za privid njegovog smiraja uz smiraj noći. Latentni genijalčić, odgovorno i prilježno derle, nepojmljivo dugo zadržana na fakultetu čiji se studenti pitaju *cyber... šta?* Nije metamorfozirala u presudni status prema Pegu za koji je imala kapacitete zaljubljenika. Prožeta jednom od najfrekventnijih fancy tekovina, *žutim minutama*, trošila je,

iz godine u godinu, Pegovu fleksibilnost i zanemarivanje tog vještačkog katalizatora ponašanja, uglavnom kod žena.

U jeku zaljubljenosti i poklapanja dva individualna svijeta, sred razuzdane osjećajnosti, na platou ljubavi, a tek nedjelju dana nakon upoznavanja, kad su bili posve sami sa sobom i pred sobom, opušteni i gipki, a nespretni u amplitudama začetog sna, početkom posljednje decenije XX vijeka, kad ne bi pojava da se čeljade po net-nim forumima opoti kakvom misli viška, Štruklica se lati Pegove sveske s predavanja i unese u čitanje impresijice zaludnika zaludnog. Ironična i samo takva škrabotina natjera je na čitanje naglas: *Uzbuden glasom koleginice s razglasa Studenjaka, dode mi da ejakulatom zalijem cijeli studengradski prostor.* Umjesto osmjeha, zabezeknutost i angažovanost u istjerivanju Pegovih lascivnih pobuda da to napiše. I eto njega doslovno patosiranog, za koji minut, opruženog pri lupanju šakama o pod, ne bi li plastično pokazao svoje negodovanje i čuđenje njenim sistematično progoniteljskim reakcijama. Već naredno jutro taj skaradni čin je poništilo u težini dešavanja. No, ne i njenu prigotovljenost da rupice Pegove nehajnosti pretvara u grotla. Pred sam, suštinski raskid, ovaj joj je nudio da izgovori bar *D* za *DA* i *N* za *NE*, kako bi podražavao njihovu komunikaciju, prethodno ispričavši i svoju i njenu repliku... Opet pomen vica o Klaudiji Šifer – ma šta značajno, a posebno sreću, neophodno je dijeliti. Inače, eto uzdrmanih snovidnika i novih zombija među pometenim i smušenim podanicima ljubavi.

Sto godina prekasno, Pega u zavičaju sačekuje Štrukličina lepršava SMS koju on već nije umio čitati očima posvećenika. Stilski osobeno, a sve uz tipkajući zez, koji svi imamo dok se pružamo ka displeju telefona neke drage osobe, obavještavala ga je o izboru garderobe za promociju knjige Pegovog prijatelja i svadbu njegovog kolege. Na oba ta upriličenja dragosti, išao je sam...

Na promociji knjige to je izgledalo ovako:

Dragi moji Kolašinci, samo sticaj okolnosti je učinio da me ovaj mikrofon večeras dijeli od vas. Ne zamjerite mi na tome.

Čujem li ili izgovorim riječ prostranstvo, obuzme me nostalgija.

gični nespokoj. Prostranstvima težimo, omamljuju nas pa ih i krotimo. Ipak, intenzivno i predano, kao da nam ih uskraćuju i sužavaju. Oni nama. A sve mi.

Puklo je jedno takvo, najidiličnije prostranstvo, baršunasto polje ljudske, iskonske topline na horizontu mog prijateljavanja sa Ivanom Pižuricom. Shvatih, vrlo brzo, da prijeka narav našeg ljekara počiva na razigranosti i lakoći najrafinisanijih misli. A kud veće dragocjenosti od riznice uzročno-posljedičnih premissljanja, zdravih, najživotnijih pitanja i istih takvih odgovora? Eh, zna autor „Međ zmijom i kamenom“ koliko pritajenih i od samih sebe prikriivenih pacijenata vapi za recepturom zastupljenoj u ovoj knjizi. Koliko shrvanih, sludenih i posve dezorijentisanih duša traga i za nagovještajima ljudskovine u suludom vremenu posrnuća vrijednosnog sistema. Zato je i nastao njegov, nimalo neodmjereno nazvan *Lični gorski vijenac*, da bude prijeku lijek otuđivanju ljudi od sebe samih, od ponosa i dostojanstva, da prkosi pomami izvještačenosti i skaradnosti, da uputi na arhaično i nesrećno potisnuto blâgo prožetijeg, suštinskijeg sporazumijevanja među ljudima.

I u Kolašin ljudi žive, podsjeti me jednom, ne bez razloga, moja pokojna baba Miruna. Ko joj se sjeća intonacije glasa, znaće da je vrlo ubjedljivo zvučala u toj svojoj filozofskoj ironiji. Da, u Kolašin, da u mrklom mraku muka kaže cijenu junaku. U Kolašin, kao u ispovijedaonicu, prozračnu luku čojstva, gdje se svaki dobronamjernik može nadahnuti, ma i vazduhom, dosta bi mu bilo!

A nekako niču zapećci i busije, procedure uvlačenja i zavlacenja pod kožu, pod uši, šćućurilo se mnogo toga, što bi i lumpovati moralo. A koliko ja znam, danas, do orgijanja, lumpuju samo promoteri pakla.

I zar sve u Smailagića Polje? Neka se nešto pribilježi prije, ovjeri životnije i upečatljivije. Svoj Eldorado, svoje Razvršje, prosto ne umijemo da sanjamo, sramežljivi i povučeni, dok okolo zjapi najvulgarnija razgolićenost svakojakih niskosti i plitkoumlja. Slaviti, dakle, život, a ne nekrolatriju, izazivati osmjeha doskočicama, di-

vljenje, kako to Ivan čini, sentencama, ljubav predanošću, bogatstvo plemenitošću.

Vozite neku liferovanu šklopociju? Ili ni nju? Skoro ste bili prepušteni ugođajima promicanja četinara pri vožnji? Novi namještaj na kredit, vau!? Firma vam kupila stan? Zapravo, da li ste uopšte zaposleni? Djecu zasipate vitaminima, a suprugu ili djevojku podrazumijevajućim znacima pažnje? Putujete u inostranstvo na odmor... Ljekar, porodični, kako to priliči demokratskom koloritu, redovno vam pregledima utvrđuje solidno i mentalno i tjelesno zdravlje?

U redu, odstupanje od prazničnosti trenutka promocije, tek da se sjetimo *impresivne* nam stvarnosti. Stvarnosti koja je premrežena najraznovrsnijim modalitetima komunikacije, a razumijevanja nikad manje! Internet kao utočište pred neostvarenim željama, čak i snovima – a tek loša improvizacija i bijeg. Valja se znati postaviti prema svemu. Odnosno, više i nije važno kako ćemo stvari primati, već kako će nas zateći. Da li i dovoljno spremne da očuvamo sebe? Sve teže, nema sumnje. Raslojavanje dostojanstva je nezaustavljivo. Ropstvo je tim teže što je manje upadljivo. A da je blizu prvobitnim formama – i te kako je!

Suviše visoko u vazduhu, tavori pitanje: će li se to čela istinska odvažnost?

Vedrini na licima i u srcima, uz ljude kakav je Ivan, ipak ima mjesta. Dozvan pameti, čovjek je vrhovni vladalac svojom sudbinom. Ne bi trebalo pokleknuti, a ni zastati u vjerovanju u svoje, ljudsko JA! Stoga mi, za kraj, autor neće zamjeriti što ću na njegove stihove

*U glavi se ljuļljaju valovi
Sa nogu me spotiču lagano*

nakalemiti, van konteksta, svoje:

*Treptaj oka dok mami milinom
Što usnama svojim sadijeva.*

XXIX

Podno soliterske vrleti, *međ zmijom i kamenom*, protezaše se Pegovi maratoni beznađa po desetokvadratnom prostoru za koraćanje. I kad bi konačno legao, nije ga zaticala niti oslobađala prisnost Štrukličinog trbuha i njegove (ah, deminutiva) guze, njihova toplina do preznojavanja, do razbuđivanja... Sekvenca u kojoj njena lijeva ruka vrluda od podnožja njegovih pluća, otežalih nikotinom i čukom nestašnom, dijagonalno, do ramena, kao lenta za mistera sindikalnog čemera u svijesti, novčaniku... pa i u duši. Desna mu šakom na glavi, iznad čela, taman za krunu i trenutak *visočanstvenog* spokoja, koji Pegu nepovratno izmače u nekom od nastupa nerazumijevanja svoje voljene.

Možda se izmicanje visočanstvenog trenutka zbilo kada je, pri jednom od uobičajenih Pegovih odlazaka u zavičaj, za koja sama nije ispoljavala prirodnu zainteresovanost, PMS-om nastrojena Štruklica tražila da telefonom čuje Veća, ne bi li Pega raskrinkala u lažnom alibiju da je kod njega. Uh, mučne li scene... Neprijatnost višestruko umnožena u Pegu, jer je skapavao i Većovom zatečenošću i zbunjenošću, dok se ovaj kidao u pokušajima suvislog razgovara s Pegovom progoniteljkom. Povodi za sumnju, zebnju? Ta postoje, naravno. Koga još ne vreba slast neubranog ili zabranjenog voća? Ali, šta je s povjerenjem, uvjeravanjima i... na kraju, a nikako najmanje važno – obrazom? Lako se kockati. Nikad i s ljubavlju. Jer, ukoliko prevlada hazardski poriv te vrste, emotivnost koja je prepreka za šepurenje pred nekom drugom osobom, spala je na niske grane. Tj. ljubavi tu nema... Da Pega, međutim, zapadne kvar lifta s Izabel Ađani u najboljim godinama, ili s Nikol Kidmen... eh, kud bi na oči *svijem* bratstvenicima ako ne (pokuša da) *omrsi brke*. Izaći iz tog lifta s prstenom na ruci ovih diva, u domenu je svih oblika fantastike i, svakako, degutantno. Baš kao i Štrukličino fantaziranje dok je mazila Pega pri gledanju filma *Veliko plavo*, nijema uz kadrove razgolićenog i *vretenastog* Žan Mark Bara. Ovaj je, kanda, i priženio neku *cicu*, naše gore list. Sigurno onoliko „dugo“ koliko to glumcima ide uz status.

XXX

Set isplakanih i set maramica pripremljenih za brisanje suza. Čebe viška, jer joj je bilo hladnije, samoj. Dva sata ujutru. Prva noć rastanka i Pego na vratima, više kao utvara nego u žaljenju otriježnjen i pročišćen. Dirljiv, neinsceniran čas, dostojan poletnog nastavka, čak i *režaljubljivanja*... Mnogo toga, skoro pa sve što umrežava konstrukciju ljubavi. Nekrst i skorokrst, jedno spram drugoga. Ikona u njenom, članska knjižica SKJ u njegovom džepu. Jedno spram drugoga. Jedno spram drugoga... Prisjetio se kako je bio voljan da se *prikloni bogu*, kad je levitirao jednim od nastupa oduševljenja Štruklicom. Šokantna, halucinativna stanja amnestiraju i samu glupost. Tim prije ih valja ozvaniti, učiniti postulatima. Prepoznavanje dvoje i više ljudi na takvim frekvencijama ima razantne moći... Međutim, običnog smrtnika kakav je Pego, uvijek kada bi bio protagonista groteske, sačekivao je doživljaj i reakcija ostalih sudionika, tipa: *Joj, što je to slatko*.

I eto novog radioaktivnog materijala koji nije utrošen, a ni uskladišten. Branio se od štetnih posljedica samom ludošću kojom je već raspolagao, pa je iznova mogao da zauzme niski start pred najuzvišenijim očekivanjima od osobe suprotnog pola. Jedno đubrencice više ako se zapati, ma... gore-dolje... trpi blesa, navikao je.

Ne samo krajičkom svijesti, već u tutnjajućem galopu nade, Pego je, citirajući u mislima Migija, znao da *negdje tamo mrda* i u osmjesima se razliva jedna od žena s dimenzijom viška, s kojom će dosegnuti opredmećenje.

Vivian

XXXI

Da, dogodila se ona.

Isključivo zadovoljenja sujete radi, više nego ubijeden u beznačajnost obraćanja, s prtljagom uspomena koje su počele da se bajate, isklikao je mišem potrebno i poslao privatnu poruku *registro-*

vanom korisniku Vivian. Uzvraceni odgovor nije ulivao optimizam. Kratko i distancirano, u par riječi, upućeno je odobrenje za nastavak nediskutabilnog flerta s njegove strane. Slamčica kao ispružena ruka za Pega. Obrušio se kako već zna i u par narednih kontakata satjerao je uz virtuelne zidove da *nesrećnica* nije imala kud do da prihvati susret. *Jadničak.* Kišno vrijeme omelo ga je da ratkapne auta dekoriše crvenim paprinim srculencima, ali nikakva inhibicija se nije mogla ispriječiti erupciji zanosa proizašlog zbog slamanja slojeva i slojeva proceduralnosti, inače prisutnih kod ovdašnjih žena, kao da su u pitanju otjelotvorenja boginja, a ne pihtijasta spadala, podrazumijevano, kao i muškarci, prolazna i namijenjena zaboravu.

Čekanje i neizvjesnost kao psihodeličan uvod dok se u crnom kaputu nije približila krasotica, impresivnija i od samih maštarija o njenom izgledu u stvarnosti.

Ljepotu opisati? Dešavali su se pokušaji. Da najrenomiraniji umjetnik bude uslovljen opisom ljepote ili prepuštanjem njoj, ne bi imao dileme da li da se odrekne ovjekovječenja ugledanog. Uz Vivian. Pego je imao. I dileme i strahove i pripitivanja da li je ono što je tavanica – gore, što je pod – dolje... sve ga je kopkalo i nikako se nije mogao prepustiti zbilji u kojoj se našao. Sreća da je njihov prvi susret zamislio i kao iščitavanje prethodne večeri nastalog pisma, pa se pribrao da čak i pjesmu smisli:

*Najblistavije oči koje noćih
najcjelishodniji šum
prozuklog srca*

*Nedokučivo me
još uvijek može dojmit
jer me tvoj pogled
za predjelo – skerca*

Više od trep-trep nije mogla da ispolji, jer Pego nagru s pismom, i ne *nakašljavajući se* pred čitanje:

Neće me ni ruka, ni pero, skrušeno moje... Davno se zame-
talo posljednje poprište s najautentičnijim sobom, ponad beskrajne
bjeline papira. Zakržljavam li to?

Poodvaljivala se putena svojstva kipova, mastiona zapekla i
prevučena dekorom patinaste mreže da podsjeti kako kraju ne mo-
žemo izmaći i kako je nepostojanje strašno i bezlično.

Trebaš mi...

Ćorsokaci lutanja za pripadanjem. Slutiš taj put. Kad bi mi
se samo na njemu isprečivala, u aveniju ga pretvarala. Maržoret-
kama kao oplemenjujućim krajputašima osmjehe zablistavala, mini-
će im potkresavala, da krv proključa i okameni nabreknuća tjelesna.
Romansiranim vinjetama noći osvježavala. Smjernošću majke tuge
razgaljivala. Da ne utihneš i sakriješ se, kao ostale, zbunjujući ptice u
sviklom poju, kuražeći oblake poslovičnim težinama. Da se navuku i
ostanu. Predugo. Zalud naočari i ružičasti filteri kojima tek buktinju
vidim. Naklecalo se i srce i noge pod molskim akordima nedosegnu-
te ljubavi.

Najrazmaženijim prstom, ipak, nabadam mjesec, kao što bih
tebe navadio, da shvatiš da od prirode nema otmenijeg juvelira i da
se skupocjenosti mjere tek trenucima poklapanja šarmantne večeri i
golicavih pogleda.

Izlet do Miloševog konaka... Veličanstveni ritam najfinijih
osjećanja. Smjenjivanje oduševljavajućih i postupaka na ivici pri-
stojnosti. Šta to radiš, Pego? Osluškuješ i virkaš do nevjerovanja da
čuješ Vivikin glas. Klupa i pogled u nebo na kojem tri putnička mla-
znjaka, jedan kraj drugog, gle simbolike (mada i ne znam kakve)
kormilare neobičnošću trenutka. Da se i rušilo sve oko mene, ne bih
mario. Utabao sam se požudom i pubertetskim ostvarenjima: Lako
se kaćih po našim poljupcima, radovanjima dječici i užicima smrt-
nika. Nesputavano davanje maštarijama, tako neubjedljivim pred sa-
mom stvarnošću kojom bi bile ispunjene. Žena s darom koji uzdiže i
izaziva aplauze, noćima ranije odavala mi je priznanje za sijaset svo-

jih osmjeha. Istovremeno čeznem i bojim se da nijesu samo osmjesi ono čime sam je dotakao... riječju i mišlju... naklonošću...

Ulaznica za tu predstavu ne zahtijeva ni članstvo u probranim krugovima. Zamislivo ili ne, dovoljno je biti čovjek. I tek u nekoliko navrata za života, nepristrasno se prepoznati u tom ruhu. Dobrrrooooo, smiri se, ne pjeni doskočicama, ne zamjeraj mi na nepri-mjerenosti i odlepucnuću! Ne šutiraj me duhovitošću u dupe da se stropoštam s ovih patetičnih litica. Jer bi uspjela, jer mi ne pada na pamet da se sklonim. A lako ti je, ti ostaješ gore, a ja se pentram u poodmaklim godinama. K tebi. Dosanjana.

Penjem se ponirući. I tako ću se zaplesti u tvoje kose. Sve-tost trenutaka datih za proživljavanje. Ne želim hlad palme ili vizuru sejšelske pučine da spoznam neponovljivost čarobnih prizora i spo-koja... prizora koje mogu izazvati ruke umorne prodavačice u kio-sku, nadobudni saobraćajac na značajnijoj raskrsnici pretvoren u stas i glas pištaljke, indigo nebo u sutonu ponad glava karikaturalnih šetača u Knezu... neprikosnovenost dodira i zagrljaja s dragim bićem čije bi superlative zauvijek pobrala upravo ti, my delicious.

A filistarski nesrećnici se guše u dnevnim klimatskim nepo-godama, što zimi, što ljeti, nikad zadovoljni ni ispunjeni, skloni ra-dostima i njihovom prepoznavanju tek kad ih eksponiranjem prene-su sagovorniku. Šta ću im ja... Živi bili svojim boljim i gorim polovi-nama, mamama i tatama i obezglavljenoj djeci koju će stasavanjem dočekati mukla istina o bespredmetnosti postojanja. Parodršci će već znati kako ka oplodnji da usmjere instrumente za očuvanje sta-tusnih simbola. Dok sirotinja raja, spljoštena čela... ide na utakmice i Sisine konČerte... kud zanosnijih prigoda.

Ja ću, vidiš, magijom doliti mastilo, čvrknuti par puta pero i, kad god mi se prohtije, srozavaću ti se niz bedra i pergamentom omotavati kožu, poljupcima te učiniti posramljenijom i izazovni-jom... pa sluđuj neporemećene i dahtave, koji mi se ne mogu primaći brojnošću plodova zahvatanih iz riznice ženske vrline.

Meni ne slijeće ništa, srećom, i ne pada. Umjesto sebi, (ah, kad bih i tebi) tek u pjesmama svijam gnijezdo lastama, da se, kad ponovo dođu, ne muče previše. Gostoprimstvo ravno nepristojnosti. Takav sam, izlokan neprimjerenošću. I jutros navukoh lance, podmazane olovom beznađa, da me ne zapišu i podmuklo kazne čuvari kolotečine. Ne pritegoh svaku alkicu, ne bih li se sunovratio u tvoje s'ce, nepreglednih pamučnih zidova. I znam da ću da se zapetljam pred san, dok ih skidam. Ta neću u (pa)radnoj uniformi pred erate! Oprostiće mi poneku zametnutu sajlu, odstraniti ih ili olabaviti, da ostave pelcer za nova stezanja. I, ipak, dišem, nekako... ali ću se pričvrljiti uz kakvo staklo, da vidim da l' mi ostaje dah. Dobro je, shvaćam da, eto, dahćem!

U magluštini ove *naše* kondenzacije očitam dnevna zbivanja pa se ne trpam u gatanje uz kafu, da me ne isfrustrira drugačiji zapis sudbine. Mada, taj dražesni ritual najviše bih volio da obavim ogledajući se u tvojim očima. U njima najzavodnije stasava i kostriješi se linija sreće. Bude li ti ugodno moje dahtanje, eto simbioze koja motiv za ove impresije znači. Prokrijumčariću ih kroz one nedovoljno pritegnute alke, da me lanci manje žuljaju. Ali, i ne bi valjalo bez bola. Kako inače cijeniti bilo koji plod zadovoljstva? Hm, bezazleno dvoumljenje... Važnije je znati uskladiti, uvidjeti optimalni odnos između vododerina zadovoljstva i bola koji svojom detonacijom postaje njihovo vezivno tkivo. Stalaktiti i stalagmiti emotivnosti. Pljuškovi sreće.

Uf, kako volim da se proteeeegnem, da unutrašnjošću šaka oivičim oreol u kom obitavaš, oreol kojim me, znala to ili ne, čuvaš od atmosferskih i inih nepogoda.

Zadrži se na tim kaskadama topline, svetica!

XXXII

Vivika, zapravo Diriti u nevirtuelnom svijetu, putenim odjevena, a muški nesalomiva u grifu sa zamkama i nedaćama stvarnosti, snažna gdje god je ljudska snaga očekivana, unezvijereno je pratila poprilično staloženog Pega u tih nekoliko minuta iščitavanja pisma. Tama da sune k njegovim obrazima svojim prefinjenim mekanim šakama, očaravajuće izvajanim prstima klinceze, ponovo bi se povinovala natapanju sve magičnijim riječima koje su ubrizgavane u njene uši. Uvidje da se oduzima, ne vjerujući da je moguća – i njena bestjelesnost i Pegova kontaminacija ovakvom senzibilnošću. Svršetak čitanja zatekao je pri pogledu uperenom u zaljubljeničke daljine i sasvim ranjivu pred Pegom. Ovaj je, zbog koncentracije potrebne za čitanje, opstao u kakvoj-takvoj trezvenosti, pa smješkom proprati ovivisani prizor u svojim kolima... uspravi se na sjedištu, zabaci glavu i spozna da su se zvijezde zauvijek preselile u njene oči.

Ko se prvi kome našao glavom na ramenu, poznato je samo petku, nevoljnom što mu, ispočetka, žuljaju sjedišta, a kasnije habaju i amortizere. Posla i za jelensku kožu i za usisivač. Ta praznik je... Raspojasanost i sladostrašće poniklo u svakom ispisanom a iščitanom slovu, u snopu obostranog oduševljenja. Jedrenjak njihove ljubavi uz slavljeničku pompu se otisnuo na krstarenje koje su oboje čitavog života čekali. Nikakva potpitanja, niti primjese brige ili strahovanja nijesu kvarili jednostavnost prepoznavanja životnih saputnika jednog u drugom. Konačnost zadovoljstva i spokoja kao utočište i smisao. Kao da im nije uspijevalo, iznova su trenirali zagrljaj, pripijali obraze, nosevima dubili i najintimnije i najjavnije tjelesne predjele. Početnici i znalci u isti mah.

XXXIII

Pesnicom i prstima tupkajući po zamagljenoj šoferšajbni, Diriti iscrta nekoliko stopica i zali tu kreaciju osmjehom, te poljupcem Pegu, zbog pohvale i iznenađenja njenom dosjetljivošću.

Kad ti je svejedno šta bi rekao, a opet pričaš... I izgovoreno te upotpunjava, doliva... jednostavno, čini živim, osmišljenim. Takav su trenutak njih dvoje istezali u sate.

— Kako si se samo nadisao tog kolašinskog vazduha da bi ovako nešto napisao? Mora da je do toga. Planinci su retko vispreni ljudi. A ja možda imam sreće da me zapao takav jedan... hmmm – pogleda niz Pegov stomak ka... – s jednim, vrednim...

— Ćuti, ubiću te... – prekide je on, uz novo šiknuće krvi venama, izazvano Diritinim koketnim vrcanjima. Pričicama o vojsci, ribolovu i ženama, s prijateljima, pa i epizodnim drugarima, priključi se i ovo Pegovo mužjačko iskustvo. Još da je spadao u one koji su sopstvene dogodovštine prepričavanjem *frižirali*...

— Rekoše da nije više *in* koristiti toliko epiteta pri izražavanju, ali, ti me njima očaravaš, ludače... – uz nastupajući delirijum u očima, otpoče Pegova ustoličena bolja polovina – Ono... daj mi pismo, tu galeriju samoobnovljive toplote – zastade dok nije našla – ***naklevalo se i srce i noge pod molskim akordima nedosegnute ljubavi, pa neprikosnovenost dodira i zagrljaja s dragim bićem čije bi superlative zauvijek pobrala upravo ti, my delicious*** a tek, ček', ček' lukane moj... aha, evo ga, ***penjem se ponirući. I tako ću se zaplesti u tvoje kose...*** misliš li da ne prepoznajem način, slojevitost, pulsiranje i živost onoga ko ovo može da zduma? Misliš li da me išta na belom svetu može učiniti srećnijom do da se nadam kako bih mogla podstreki-vati TEBE TAKVOG? Da ti budem jastuće uz skut, luč za potpalu sna, maramica za i najmajušniju suzu poteklu zbog ikog ko ti je naneo bol?

— Ali, misli poput ovih tvojih bi ubrzo utrnule kod svih djevojaka kojima sam, ispostavilo se, tek na trenutak značio. Sve se pretvaralo u mjehuriće onoga časa kada bi uvidjele da u meni ne-

maju egzistencijalni oslonac ili sigurnost. Nijesu ni pomišljale kako i da li može dalje, kad, navodno, nije imalo gdje. Otkud sad ti, s takvim ubjeđenjem, s takvim riječima, zamamna moja lepotooooo... – prigrli je još putenije u gomilici od dvoje ljudi u koju su se već bili sklopčali.

— Ja sam rasla i kikotala se dok si se ti u sebe izgrađivao. I nisi mogao znati da me ima, u tome i jeste čuveni patetični čar. Vetrinu sam se, sad vidim, davala tako da me po meri za tebe šiba i pirka. Kišama izlagala u letnjim popodnevim, da ne zaboravim kako se smeje pri ludorijama. Istrajavala na zavodničkim pogledima i podlegala im taman toliko da se pred tobom i tebi pokažem raspojasa-
nom u ljubavnom zanosu. Želju za pripadanjem negovala sam fluidima Mikinih pesama i tu i tamo probala im žestinu... žestinu, evo tek sa tobom duboku i tobom okalemljenu. Vidiš li, dovraga, na šta ličim!? Zar ćeš dozvoliti da se, kad izađem iz... kako reče... petka, razlijem u mrlju na asfaltu, da se neko pri kočenju slupa zbog mene, ovako skliske...

— Pa, ko koga ode *muva*, 'bem ti...?

— A šta, to je važno? Hoćeš da si bitniji, a? Ne dam, ne može! Daj labor, noge ću ti prati, ali ti ne dam da prednjačiš u ovoj ljubavi! Samo probaj da me razočaraš, pa i takvim pokušajem prednjačenja. Neću da čujem, da osetim... da si ispred mene kao onaj koji više voli, kome je više stalo, koji bi brže pohitao da pogine za mene. Imaćeš čime – opet pogleda ka... – i u čemu da demonstriraš svoju muškost i nećeš biti ometen. Tvoji su svi projekti dvoraca, tvoja su fabrička postrojenja, epohalni izumi, ramena za našu decu... ruke za moje usne... pa se tamo, kako si učinio i sad, prsi i sokoli... ljubavi...

I stavi mu ruku na obraz, pa kad vidje... reče „Ne, neće po-teći nijedna, pa neka je radosnica, čuješ li kad ti kažem!!!“

— Oduvek sam znala da mi sledi veće poput ovog.

Bicepsima dekorisane mladiće deklasirala sam odbijanjem u času kad su, s to malo angažovanih sivih ćelija, mislili da sam počastvovana njihovim stiskom, da ću klečati pred njima za novu, pohote utišavajuću snošku, za predvidivo efikasan učinak te mišićave mašinerije. Prozirno infantilni u aktuelnim srceparajućim frazama, gubili su se u pokušajima interpretacije pročitanih knjiga, ne bi li se prikazali kao valjani čitaoci, koji su bez ostatka skontali *šta je pisac hteo da kaže*. Nisu primećivali apsurd da su programirani tek da ostave utisak, prazni iznutra, uskraćeni ili izbegli stvaralačkim porivima. Raniji uspesi kod bistrookih devojaka snažili su im uverenje da *rade pravu stvar* i da je izlišno osluškivati bilo partnerke, te njenu individualnost. Ah, u tom pogledu se naročito isticalo par ozbiljnih čikica, najpribližnijih omiljenoj branši zvanoj *sponzori*. I pomisliti da postojiš, da raspolažeš nekom svojom ličnošću, ta mani me... šta je sad pa to! Kvazistaracka mudrost kao tanan paravan pred kuljajućim nametanjem utiska: *Draga, pokušaj da potraješ kao privežak moje imastine. Biću velikodušan da zavezam tobom pred nekim svojim „sapatnikom“*. *Da te ne povuče rulja, natrag, odakle sam te JA iščupao*.

Bejah pakosna do te mere (ako se može biti loš prema lošima) da sponzoru Koletu, najsujetnijoj osobi koju sam u životu sreća, toliko idem niz dlaku da sam odglumila potpuni očaj i krah zato što me „ostavio“... rekavši mu da ja, Diriti, koja ga čekam satima i čeznem da ga vidim, iz minuta u minut uviđam kako ću ostati gola i bosa, prepuštena prostacima... kako sam poslednja stupiduša kad nisam videla kakvo mi on dobro želi i kako mi je pokazivao pravi put. I da sam, prvog dana našeg „raskida“, zamišljala sebe postideanu, maltene prerusenu, na Bulevaru, dok prebiram testere parfema da nabasam na nešto što liči *thierry mugler – alien-u*, uručenom kao viza za odlazak u krevet s njim...

Okončah tiradu. Kako me je samo pogledao. Bio je spreman na maksimum sažaljenja nada mnom, „jadnicom“. No, prekasno beše za *NAS*, to se moglo videti, to mi je opstrukcijom u ute-

šnim rečima nagovestio, bez prava na repliku. *Sestro, otplakala si svoje*, gotovo da reče on, a na čelo kao transparent zalepih, „poučena“, ja.

Šta mi je drugo preostajalo do da se zabavljam u nakaznom ironisanju nedolazećem smislu, pri zavladaoj oskudici *krštenih* muškaraca?

XXXV

A neretko razumem i većinu svojih poznanica koje ne troše vreme na ojađene i uciviljene, baš koliko razumem i takve muškarce, jer nisu birali vreme u kome će živeti i koje ih je takvima napravilo. Svejedno, predugo gledati u pod niko ne sme, kukati nad sudbinom još manje. Ako se i ne može glavom kroz zid, ako se *žanesvestiš* u preračunavanju same cifre koštanja skupocenih automobila koje pojedini vršnjaci *cvilindretavih* voze, kamoli u sagledavanju načina kako su došli do njih... može se dostojanstvom isprečiti PRED SOBOM i kad već ona ne troši vreme na tebe, makar podražavaj „zlobnicu“ i sam ne troši vreme na nju. No, džaba... otpočne pomeranje granica logike, da se mogu izdešavati nebrojeni raskidi, sve definitivniji od definitivnijeg.

Nedavno mi je Sandra, moja komšinica, ispričala najnoviji među konstantnim *preokretima* učmale, neodmičuće dvoipogodišnje sage sa njenim *cvilkom*. Eto, ovaj je, i pored nedobijanja njenog zelenog svetla za paljenje svojih turbomlaznih motora, odlučio da *napravi pare* u nekom smešno kratkom vremenskom roku, u trenutku apsolutne razoružansoti ikakvom smisljenošću, jer je Sandra prestala da se hvata za fluide i ostale „plinske tvorevine“ koje su jedino prispevale od njega, u rečima i nedelanju, mesecima mu stavljajući do znanja šta ih je odvojilo od kreveta. Dobacih joj, dok je kolutala očima, više ni u stanju da se nasmeje kao ranije, „Hej, mama bi da izda vikendicu u Ritopeku, povoljno, a rado bi *ža dž*, al’ da ga ne uvredi... pa mu kaži, ako se još nije snašao za smeštaj...“

XXXVI

Pego je bez riječi slušao, opušten u digitalnoj pretrazi njenog tijela, po vlastitom nahođenju pripojen uz samu kožu ili ometen rubljem, smiren i reinkarniran, takoreći ovjekovječen. Povremeno bi je ljubio i trljao joj šake, jer su se stišale fiziološke vreline a hladnoća na parkingu kraj crkve koju su Srbi prodali jednoj nacionalnoj manjini nije bila ič blagonaklonija od negdašnje na Ušću, kraj CK SKJ, kad ne bi ni petka ni prethodnice Diriti. Sam sa svojom vjerom u PODRAZUMIJEVANO, crveno, sledstveno onome što je naučio i vidio – bolje sjutra.

I tako, saobrazan propagiranom i u humanosti osujećenom – ideološkom, a ne ono njemu, kali svoja *disidentska* uzdignuća na Diriti u punoj životnoj snazi, dovršavajući manifest sna esencijalnim poglavljima ljubavi. Žena njegovog života zbunjuje ga i ostavlja bez daha nenaručenim dokazima svoje posebnosti i galopirajuće privrženosti. Njemu.

— I sad ti je jasno – nastavi Diriti – kakvim se osveženjem prostireš svuda po meni i kako se bujanjem primaju i klice tvoje ingenioznosti, evo... do nepatvorenog oduševljenja. Likujem, briga me! Upesmio si svoj život, iz očiju ti viri, i ja mu postajem najstrašniji čitalac. Ako ti ponestane maltera za naš dom, ljubavlju ću zaliti cikle našeg utopljavanja. Ako ti fali vizurâ s Ajfelovog tornja, priđi i nanišani beskraje s moje brade, zavuci se pod moje pazuhu da istražiš špilje, dodaj i moja krila kad te zagolica let...

— Ma, preklinjem te, stani! – skroz *zatravljenom* sentencotoru maltene odbrusi Pego – trošiš mi replike, posramljuješ i betoniraš u nepojmljivosti da te ima i da si tu...

— Ha, ne zanovetaj, priznaj da ne znaš koju ćeš pre od impresija da isisaš. Ne obmanjuj me. Tek na lažima bi pao, bez prava na pridizanje, sve i da ti ga dam. Ako hoćeš da *igraš* fer! No... izvini... ponese me, znaš ti nas, žene, ne umemo da stanemo u prigovorima, pa i kad su samo hipotetički izvesni... Ti jedino tako, kao *fer igrati*, i funkcionišes, osećam to, pa ne zameri, evo... *najgora sam od sve dece*.

— Neću ti *oprostiti*, al'... malo kasnije, *krme mršavo!* – improvizujući odvažnost za primjer i *neotesano* je lupivši po čelu, valjda konačno Pego preuze riječ – Nego, sudeći po tvojoj razvijenoj sposobnosti uviđanja odnosa, slutim neke profesionalne deformacije u rječniku... lakoću dočaravanja izlaznih formi osjećanja... I, kad smo već kod obmana, indikativno je kako si prije *penila* u pohvali mog pisma, govoreći: „Rekoše da nije više *in* koristiti toliko epiteta pri izražavanju“... Nekako mi se čini da jako dobro stojiš s tim nepostojećim subjektom ove rečenice, tj. da si, vrlo dostojna toga, njen mogući subjekat! A meni baš potreban dignitativan i nepristrasan tumač proznog mi prvijenca kome slijedi kolašinska promocija. Dignitet je nesporan, ali, šta ćemo s nepristrasnošću? Ciganin hvali svoga konja, a? Da to neko pomisli? Hm, briga je i mene, samo li se prihvatiš recenzentskog prikaza skromnog mi doprinosa žvrljotinama. Tek da napomenem, a neće te više zateći ma šta od mene, znam već – Diriti se nasmija i trapavo agresivnim ženskim pokretom ga boksnu u 'makić – promocija romana „Ultra-sega – vega“ zakazana je na livadi međ bukvama, na Bašanju brdu, u subotu, u sedam sati ujutru, s neobezbijedenim prevozom k odredištu, a sumnjam da ću te privilegovati ikakvim komforom u odnosu na bilo koga ko će se, dakle, tek zbog svrhe okupljanja, tamo pojaviti.

Pa, potrefih li uvaženo ti zanimanje i da li imaš srca da me odbiješ, štrumfiko moja?

— Krme mršavo ti je nos, prvo to da ti kažem! – vatrila je pogledom, uskovitlanom duhovitošću i srećom Diriti – He, kako smo u slojevima mistike, a ne vidim da je moralo drugačije da bude, niti smo uskraćeni za potpuniji ugođaj i ti i ja zbog toga, mora da si dovukao i rukopis, zamašćen hranom od silnog iščitavanja i natanja narcizmom!? Zato, na sunce i to, pa ćemo da razgovaramo i pregovaramo... koliko je vredno pentranja po nekim zabitima crnogorskim... zabijem ti... baš!

— Smiri se... pomamljenice, prostaku... – posljednji slog ove riječi se pomiješa s pljuvačkom u njenim ustima, te rukopis ipak malo sačeka na Diritin uvid.

— Zanimljivo, nemaš nikakvo ćebe ili šatorsko krilo u autu, a slobodan dečko... ccccc... uvek može da iskrсне... Silan si mi ti Crnogorac, nemoj da razglasim ovu bruku kad odem u Kolašin.

— Ček', pa nijesi još ništa pročitala, a ne čuh nikakvo „AKO odem u Kolašin“?

— Pa maločas mi se *javilo* iz čarobne kugle... da valja i da hoću, dragi moj...

— OK, ok... – uze gomilu hartije i stavi joj na krilo – ipak *bečni* bar nešto sad... prije nego se ozbiljnije zauzmeš ovih dana.

Prelistavajući, uz smešak i odobravanje, Diriti se zaustavi na ovim stranama:

Pristaje barka uz memljivi dok, lenger nevoljno k mulju seže. Uže, pa još koje, i upregnuta je plovilica, nanovo. Ne doplovljava Sunce s kradljivcima sna, skriva se međ one kojima je teže. Tmaste prilike, kao u mimohodu, mrtkaju daščanom sponom ka kopnu. Prene ih sirena prekookeanskog nadmenka, pregolemog za jedno tako mizerno ukotvljenje. On bi dalje, jer nije za obične, nije za puk. I povrate se sebi, neokupanima životnim smislom. Umor pa premor. Isto ih čeka, isto su obilazili, istim će uzglavlje ponamjestiti. Pred san. Pred dremku. Dremolovci, japije. Sukno i svežnji, zakrpe i crno ispod nokta. Početkom vijeka ne samo komformističke ujdurme. Tu, blizu, i, svakako, na bogovoljno uobljenoj Zemlji.

Jedno se ženče, među njima, izdvajalo putenošću obraza zbog silne nevolje da obuzda toplinu koju je rasipala. Jer, zna da na nju pravo ima samo Sunce. Skromnost... dok se još u vrlinu okivala. Držala je za ruku pometenog i slinavog petogodišnjaka, stiskom koji je odavao nestrpljenje i iskon majčinstva, u isti mah. Da, nekud žuri, bješe jasno. Bijeg od sebe, eh, groteske mile.

— Mimio, još samo malo, budi dobar.

Malom je ispao *jo-jo* izdeljan od drveta i razbio se o kaldrmu, zbog dotrajalosti, pri prolasku kraj prosjaka upiljenog u to novonastalo smećence, kao da će zateći njemu namijenjeni groš. Suze

tada bijahu neprimjerene ili uskraćivane – ostao je samo detinji okret glave preko ramena s istraživačkim pogledom, kao žaljenje.

Čepenak mjesto vile, za ustreptalu divu. Rutina pokreta i činjenja u sopstvenom domu. Lako im pristupiti uz vremeplov. I pero. Umiveno, pa u postelju, brzim uspavlivanjem ušuškano dijete.

I, što neki vitez s beretkom il' cilindrom nije tupkao petama na doku, dok mu se u zenicama ne skovitla dragocjeni prizor? Ona u sebi. Ona po sebi... Što uludo prolama vazduh list njenih nogu i tek vodi se daje baršun njene kože? Gučila je, morila, jetko svoju tajnu. Mladost starenju ulivala brže. Švalja i pralja, mještanima strana, daleka i monolitna. Svetinja za naklon to malo gospode.

A ljubavlju je tkala najnježnije godine i svoje zenice sokolila njime. Dragim iz pjesme, milim iz bajke. Žitnice plodne zbližiše ih, trudne. Slučajno... usput... da im slađe padne. Košulja bijela i prsluka gajtan, svjedočiše mramorne ispostave strasti. Poljupci, k'o toke, odzvanjahu zrakom il' su se gubili u granja šum. Saobraženje smrtnih u jedinom što vredi i što se ne mjeri aršinima, ičim. Do sudbe vrsne, zaštitnice tragedije, te nemalaksavajuće uzgajivačice strepnje... Vrebala ih, merkala... mamila ludilom.

Slijepi, ta kakvi u ljubavi, ne hajahu ni za kletu ni za sveto dok ih ne bude u njima samim. Zalihe topline za njen pogled i trajna prćija za život, za san. Žmuriti il' blenuti, bješe im svejedno, istim su izvanspektralnim bojama zapljuskivali misli i šarali moći zaljubljenika. Proljeće mirisima, ljeto žegama, jesen zimama... oplemeniše im osmjehe, suskratiše uzdahe. Dodir kao vazduh, bez kog se ne može. Mimio za krunu basnoslovne sreće.

Gasiše, jednom, vrelinu ljeta, tekoše dosadom gipkog ljubakanja i bio je drukčiji... drukčiji no prije. Osmjeh joj je do bola širio vilicom, opijao šarmom, njen raskošni princ. Ubra kupinu, uze je u naručje i zatraži da mu je gricne iz zuba... Slatkoće crne u obrvama, zenicama, ustima... Krenu usnama, k'o što nikad nije, al' iz šiblja kupinjaka na koji se nasloniše, otrovnica suknu i zari se u vrat...

Grimizni suton... I ine zore... ne postojahu za nju više. Be-
pče i bijeg. Tek godišnji pomen, na koji je donese ukotvljena barka.

Ostala je toplina, krasi ljupko ženče. Hodočašće tišine za-
mjena za san.

I OPET...

Oklembesio, a mamio mi pogled, prozukli list platana u
Francuskoj ulici, nedaleko od mog sindikalnog teatra. Rano jesenas.
Besane noći činio družestvenijim, i tako perforiran odbijao vjetrove
na stasavajuću glazuru trotoara platoa više Doma JNA, gdje se dalo
počinuti na klupama. Nekad. Beskućnici, prognani, izvrću se na be-
tonske kurcobocije da nažuljaju kičmu, i ne mareći više za negdašnju
toplinu drveta sve oskudnije *institucije* klupa u parku. Naprave s
letvama, ofucane i u pjesmama, što ne bi bile i zbilja sklonjene? S
vidika humanosti. Da je sterilnije. *Vizijama* iz statusnih automobila
neometanije.

Strahovao sam da se pomenuti list neće oduprijeti ni potmu-
lim, neubjedljivim kišama, vjesnicima predstojećih niskih tempera-
tura. Navijao. Da se održi. Gledao kako kapi na njemu otežavaju pre-
sudnim molekulom vode i, srećom, skliznu, ne znajući da i meni
donose olakšanje. Ma, šta kapi znaju... Gluperde jedne. U inat njima,
ili već čemu, onemoćao ranije, a potrajavao duže od većine. Listova.

Dovukoh se *jedne rede* noćnom dvadeset šesticom, iz *štete*,
poslovično dezorijentisan, s neprimjerenim balastom pesimizma, da
sam jedva i podigao glavu ka mom dnevnom *kontrahoroskopu*, da vi-
dim kako mi je *veselo* izmak'o dan po načinu kako se klatio uvaženi
starkelja... Avaj, avaj, avaj... Joj na avaj... Tek sad spavaj... brale...
Nestalo momče! Dosadilo mu! Briga njega što neću doznat kako mi
je bilo. Tuga jesenja.. classical style... *tja...*

Ada, a nu, neću sad suJmat je li i on šta zgriješiJo pred Ha-
gom, te ga nema. Otiš'o na pivu, juri žene... ko bi ga znao... Osedlah

svoj crnogorizam i digo' (po)nos pa, kadar da to učinim više puta, smjelo u tminu navlaženu. Kad banu drugar, zašepuren i zajapuren poput pijevca kad se navrže kokoškOJ (*tamo njoj*). Snaš'o se lukavac da jedri na neromantičnom vjetru koji centimetar iznad asfalta. Da pokaže šta sve još znade. Prava pravcijata epizoda latinoameričke serije, sestro slatka, u koju se uključuje jedan od sitnosatnih taksista lešinara... A od tih ne mo'š umaći. Ni ja, a list pogotovu. Sporom, namamljujućom vožnjom, kojoj vazda nedostaje transparent: *dodji, maco/macane, ću da ti platim, samo (na)sedi...* taHi дpивep izakonom sto dvadeset trojkom prednjim desnim točkom spresova mog miljenika a da mu se ni brk ne namrgodi (brk za koji nijesam siguran da je imao)! Avaj... da, sad je red na suza roneći avaj...

Zuk, zuk, zuk... bljesnuo bi na tren slijepljeni list na gumi, kao etiketa konzerve na čijem pultu ispred suvozačkog sica spazih potonju (e, da je sreće da je zadnja) Koeljovu mentalnu brljotinu.

Čaj od nane proključa tek na krstarenju Nevom.

Ne daj se, baš se ne daj, mladosti.

ODBROJAVANJE...

Naradovah ti se ovih dana kao nikome u životu. Začkoljice sna slatke koliko i njegovi plodovi. Sebično? Ne sasvim... Utjeha sa slabom vajdom. Svejedno, osmjeh gospodari licem, kao da plovim socrealističkim patosom prvomajskih praznika ili izgaram ushićenjem pred kakvu nevolju.

Alavost da se ispoljim opojnom pisanijom, da svojski zagrizem godinama titravu inspiraciju, konačno se ostvaruje, filujući me slojevima oduševljenja.

I, ne podređujem te tom scenariju, blistavosti zaključka: da, to je to! – već trajem u egzaltaciji što si me toliko puta, kada je trebalo da ti isprašim dJupe, usmjeravala na koordinate toplote manirima velelepnog lovca. Infantilno cvrčeći, katapultiran u spokoj a da ne

odmaknem nigdje od tvog zagrljaja, bivao sam i jesam bogatiji za suštinske obrise životnog smisla. Čak i u nerijetkim situacijama, trenutno vladajućim, koje me razotkriju u nimalo uzornim osobinama, dugujem ti priznanje za njihovo postojanje i zahvalnost za podmetanje kažiprsta pod bradu da ne bih suviše klonuo. Paleta razloga za zamah krilima, a prhnule tek mučne potvrde nemaštine, ta zakovanost u neposustajuće siromaštvo i, najzad, tvoji teleći pogledi, svjedoci nemilih spoznaja o tome. Preostaje nepristojno zavaravanje, nadgornjavanje i varakanje sa priređenim sunovratom, jer nas je volja suviše šminkala uspjehom da bismo odustali... bar od njegove improvizacije. Komešanje nepojmljivog ispred koga vijore živahni upitnici s upadljivim ironičnim sloganom, kao za vojnike: Dobro nam došli...

No, ne ide ovaj mamurluk uz zatelebesani osmjech. Osmjeh tvore tjelesni žmarci, nasrtaji požude, podvizi i ostvarenja. Njime se mjeri ravnodušnost prolaznika, zasjenjuje sunce, postićuju balavci. Ko se njime naoruža izvojevaće najbeznadežnije bitke i biti najporazjeniji u sreći (jer mu je nikad ne bi bilo dosta), istovremeno... Ambivalencija kao zaštitni znak svakodnevice premrežene višestrukim mogućnostima opštenja. Sanjati, vidim, znači biti nasmijan; smijati se i kad je nepotrebno, znači sanjati... Pa mi zamjeri na kezu od ušesa do ušesa, ako imaš srca... osim ako nijesi poluđela da me prognaš u zubarsku ordinaciju... I, kako se uvodi đetinja intonacija glasa u ovaj tekst, kako da ga oslušneš da bi ti podstakao klinački eho, *raspojasanu* inteligenciju, onu kojom najbolje vladaš? Na kom peronu se silazi iz kolotečine, a da se ne polome noge? Retorička dilema? Ne bih rekao...

XXXVIII

— Opisa čoveka u tri reči: Koeljove mentalne brljotine!

Slutiš li koliko energije sam utrošila na upinjanje da dragim ljudima koji vole da ga čitaju, ukažem, predočim... muka mi je više i pomisliti na kakve sve nedostatke ovog književnog zanatlije? Podilaziti TV gledaocu, fudbalskom navijaču... to su i nekako razumljivi instrumenti vladanja, ali podilaziti čitaocu... bar ja ne mogu više to da podnesem... I protivim se kad i gde god mogu, pod uslovom da mi dozvole. A sprečavaju me, i pored eruditivnog alibija koji imam, stalno se nadajući da će me prinuditi na neke druge, skandala zabušujuće alibije. No, ne polazi im za rukom, jasno je zbog čega, jer sam diriti – čista, slobodna i legalna...

Dopre nekako, pre ili kasnije, pa evo i do tebe, direktno nakačenog na moju usnu duplju, šašavko šašavi, nepristrasno i objektivno mišljenje o famama, a koje ja baštinim.

Pisati za domaćice, uh, „genijalnog“ li posla... Znaš za onu, *Kuvarice manje žbori*... Kakvom to alhemijom Koeljo misli da začini supu bolje nego ova lagana fraza izvezena na platnu da, nekada, ukrasi zid kuhinje? A porodice su, kad beše moda čipkana, brojale buljuk dece... I šta tu traži Koeljo i K-u slični i ...ične? Da, naročito 'ične... Tek njih mi ne pada na pamet da pominjem...

Sve k-lan do klana... Vazduh, da mogu, razvrstali bi u kategorije... pa izvoli, diši svež planinski jer si i dok si (nam) dobar... Prinude za pisanje po nalogu, ne tako preteće kao u diktaturama, ali, odstupi od očekivanog... sledi ti progon. Kad je reč o književnosti, stvar je jasna. Pišeš celim svojim bićem. Ili stojiš iza svoga uverenja, ili to ne činiš. Ako počnem da pišem na način da ne stojim iza svojih uverenja, onda mogu da prodajem i rolke. Ne postoji razlika. Meni je svejedno. Pošto mi je svejedno, onda ću da prestanem da pišem. Neko ko pripada klanovima znači da je socijalno inteligentan i da je vrlo rano shvatio šta mu valja činiti, s kim se valja družiti i ko je bolji od koga. Tom socijalnom inteligencijom, za koju verujem da nadmašuje moju, vrlo brzo procenjujem sa kim i do kog stepena mogu dostići komunikaciju ili saradnju. U tom smi-

slu zaista nisam zanimljiva. To nepripadanje se vidi. Možda ga ne vidiš ti. Nikada nisam rekla da je društvo za sve krivo. Ponuđena mi je ponekada šansa, ali šta znači šansa koja mi nudi da svoj identitet zamenim nekim tuđim? To je smrtni greh. Nije mi ponuđeno da se realizujem. Mladi ljudi se ne realizuju, a to znači da se ne kreću u pravcu njihovih najdubjih talenata, želja i htenja. To da mi ponude šansu u socijalnom okruženju, da se negde ostvarim, nije nužno.

— Trabunjalo moje, *sim dođi...* — namjerno se postavljajući autoritativnim, a skrivajući nevjerovanje kakvim se stvorenjem unapređuje iz trenutka u trenutak, Pego se dočepa Diriti nedostajanjem kao nakon višednevne razdvojenosti.

XXXIX

— Joj, kako me samo otvaraš, kao da sam u ispovedaonici, kao da nikada nisam imala priliku da se opustim, olakšam... samim tim i preispitam, oslušnem, kao da mi neko drugi udjeljuje valjane savete – najženstvenijim mogućim pričvrpljivanjem, jedva čujno, naslonjena glavom na Pegove grudi, nastavi Diriti – Ej, šta se može meriti s ovim trenucima... Volela bih da se ovo... eto, umesto TV dnevnika, na primer, svim ljudima dešava bar jednom dnevno. Zamisli, u pola osam, umesto da blenu u ekran, da se svi supružnici, svi zaljubljeni, svi željni zagrljaja ili uskraćeni za tu želju, grle i maze. Da me mogu prineti kao žrtvu, pristala bih, ako je to cena ove moje pomisli... A ti, koliko bi ti daleko mogao da odeš u sopstvenom ispaštanju zarad tuđe sreće?

— Pa ako sad nijesam spreman na najviteškije podvige, ne znam kad bih bio, maznosti moja... Nevolja je što ne postoji opipljiv izazov, što se ne može izaći vani i vriskom dozvati neprijatelj ili zlotvor... i nemoj pomisliti kako ta fikcija jača moje kuraženje. Raspomamljivao me je konkretan prikaz zlobe ili razbojništva... Samo tamo gdje se pakost zbrajala u gomilu i bilo je PREVIŠE, gdje je i inteligentna podrška zlu upadala u oči, samo tamo sam odustajao... makar od pokušaja suprotstavljanja, ticalo me se ili ne... Do-

bronamjerno se nikad ne može organizovati za nastup toliko koliko može zlonamjerno. Nadam se, iz razloga što je dobro još uvijek na pijedestalu.

Ali, pakost i zvjerstvo su prepoznatljiviji, oštri, nekamufli-rani... mene dovodi do izbezumljenja sveprisutna glupost i njene manifestacije, njeni aperkati u trenucima koji obećavaju čak trijum-fom vrline. Spoznao sam svoju naivnost, nizak prag koji postavljam sagovorniku da me razgaljuje potencijalnim oduševljenjem. Iz besprekornog osmjeha crpio naslade, iz perfektnih pokreta rukama, prodornih pogleda, ubjedljivih verbalnih manevara... doticao zavist i osedlavao sujetu... no, svoj inferioran položaj rijetko kad sam mo-
rao prevazilaziti sam... Valjda „primljene“ na moje trepkanje okica-
ma, gluperde bi i orgijale, ali i padale na ispitu, između ostalog, na gramatičkim greškama: ili sastavljeno pišući ne_znam, ili stavljajući apostrof za izostavljene prve dvije cifre u godini rođenja nakon, a ne prije posljednje dvije cifre... da ne pominjem pogrešno korišće-nje mnoštva frekventnih izraza, poput papirologije (koju je, istina, *amnesticirao* u svom rječniku i, jezičkih nedoumica znalac, Klajn) se-kundarnog, dubioznog, *optimalnijeg*, *idealnijeg*... pa kad pleonazmi za-
čine sve to... s oduševljenja se sunovratim u papazjanije. Definitivno me pokopaju, ili nosom pobodu u tle, kako god, horosko-pskim predrasudama, pa sam povremeno lagao datum kad sam ispilio da vajnu sagovornicu udostojim *prepoznavanja* mene u onom što su mi zvezde zvezdaste propisale saglasno lažnom zodijačkom simbolu.

Pa naslućuj koliko blistaš ovom trezvenošću, do tebe same nespojivom s ljepotom. Preduhitрила si me u nekim mislima, zatekla njihovom utemeljenošću, zasjenila apstrakovanjem odmjeravanja i preispitivanja mene kao partnera, a za šta su potrebni dani, neki bi, sigurno, rekli i mjeseci, godine. Nadmećemo se u hvalospjevima kao da smo u kakvom teatru i u nekim odmaklim vremenima, na sreću – i po nas i po ta vremena... No, nek ova laprdanja teku, nek ne prestaju, samo dok mi je pod rukom tvoj obraz, priljubljena mo-
ja glavice, dok mi je pred okom takav jedan dragulj, zablistao tek preda mnom... i, divno li je čuti... zbog mene...

Diriti je posebno zaokupilo pažnju još nekoliko pasusa, datih u vjerovatno autentičnom izdanju:

Premda i dalje kucam na pozajmljenom računaru, ovoga puta sam u prilici da se ozbiljnije posvetim odgovoru na tvoje korektno javljanje na moje mejlove. U dodatnoj sam obavezi da formalni broj tvojih upitnika o meni smanjim na što je moguće manju mjeru zbog činjenice da si još kako puno vremena odvojila za uzgoj svoje teme na Filozofiji, a opet, uredno i blagovremeno održavala kontakt sa mnom. Žalim što sa nekim tako... interesantnim, iako objektivno spriječen, ne ostvarih adekvatan simultani kontakt. Nešto manje žalim što je nedopustivo visok procenat za tebe naškrabanog vonjav od (istina, kamufliranog) slenga. Jer, malo čega u životu sam se stidio i još manje odricao. A nimalo ne žalim što sam se gurnao, zamalo i pozicionirao među spočitane, (preovlađujuću, patološku) forumsku grupaciju. Šizoidnost i frustracije raznoraznog intenziteta, dubine i slojevitosti, immanentni su svim onim ljudima na ex-Yu prostora koje ja svrstavam među normalne. Ko se uspio učauriti pred osujećenom najezdom degenirasnog i izvještačenog koje se još nije sasvim ustoličilo na pijedestalu aksiološkog sistema, taj je imao ili debele živce, ili se svojom nezainteresovanošću za svakodnevicu (opet kod mene) plasirao u ljude koji nijesu vrijedni pomena. Mislim da su znatno rjeđi oni (čak i od tipovanog broja tri, da tvoj uvodni post na Temi pročitaju od pasusa do pasusa ;-)) a među koje ću i sam drznuti da se svrstam, koji su se dovoljno natopili racijom da ne padaju ama baš ni na kakve trendove, ma kako „bogom dane“, ma kako instruirane kao svete istine za koje smo, eto, bili uskraćeni tokom socijalističkog razdoblja. Ne bih sad da polemishem i širim priču, razoružan i eruditivno i empirijski za valjane komentare o aktuelnim sociološkim fenomenima. Elem, htjedoh tek reći da ne dijelim tvoje mišljenje kojim gotovo eliminišeš mogućnost zdravog kontakta na Forumu (ili, možda, forumima uopšte) kontakta koji svoj smisao dobija u realnoj, fizičkoj i svakoj drugoj ljudskoj interakciji.

Zapravo, sklaviro sam da možda i ne postoji bolji način za suštinsko upoznavanje ljudi od ovoga. Zapanjivalo te to ili ne. Tako da me je prilično deprimirala tvoja isključivost, do pucanja zategnuta nit ukoliko bih u započetom ritmu nastavio sa sedlanjem goluba imejlo-noše. Dobro staro čitanje između redova, sposobnost podarena i svakako neukijim od tebe, trebalo bi da čuči u neposrednoj blizini rasuđivanja i nestašno mu uskače u kadar, čak i kad nije neophodno, čak i kad u *punu kapu* beznadežnosti dopremi novu nadu, zanos, pa i iluziju. Ta svi smo smrtni, dovraga! Ja, zahvaljujući net-u, umirao u više navrata, topio se u opojnosti glasa djevojaka koje u životu ne bih na drugi način sreo, razlivao se njihovim osmjesima, nestajao u nje-drima, kalio međunožjem... I nijesam ničim oskrnavio svoju ljudsku datost, ili se zapljuskivao tastaturnim masturbatorskim vodama. Da, do neslučenih plafona, dizalo me je pročitano i (o)smišljeno s druge strane monitora, mamilo neizdržom da i konkreVETno opipam, do-živim... i, za divno čudo, u najznačajnim slučajOvima (3 i slovima, tri puta) posrećilo mi se da bez ustezanja, nekad i pri lančanoj reak-ciji, komotno kažem: sad mogu da umrem! Ali, ko je uživao u po-slasticama a da nije nanovo dobio apetit za istim? Opet ljudski i sas-vim prirodno. Hm, da ne bi pomenuto čitanje između redova sad uzimalo maha, da naglasim kako sam vrlo konvencionalan u pogle-du seksualnosti i kako dan danas... aj', reći ću... tumaram za tom jednom, božanstvenom i isklesanom samo za mene. Pa, šta to izazva moja „umiranja“, ako još tražim, pomislićeš. Prvo, nediskutabilna, brigom o perspektivnosti ili ma čim nepoželjnim neopterećena pre-davanja trenutku najpikantnijih ovozemaljskih užitaka i, drugo, moj prilično nizak prag oduševljenja ljudima. Iz ugla drugih, to je jedna od mojih najvećih mana. Razumijem „vizionarske“ domete tog zapa-žanja. Ali, ne radim išta, niti ću, da to promijenim. Sâm sam daleko od nekih, čak podrazumijevajućih spoznaja i civilizacijskih tekovina. Bilo bi, tada, neskromno istupati s pozicija meni zauvijek stranog arogantnog i prepotentnog ponašanja. Neko ko zaboravi likove Bra-će Karamazovi, ko se nije ozbiljnije bavio čitanjem knjiga debelih pet godina... rumeni u obraščićima (i ovog trenu) i pokunjeno po-dvija rep čak i tamo gdje intuitivno može da uzme učešća.

A eto, ne znam ni kako izgledaš, a kamoli da se mogu pohvaliti statusom prijatelja. I ipak ovo pišem, nimalo zbunjen, siguran da će se primiti tamo gdje se samo poželjeti može, gdje uvijek put utaba prijateljavanje. Sve zbog poštovanja i „paljenja“ na ljude „s mozgom“, naročito one suprotnog pola.

Hvala na nadimku... uplašio sam se obistinjanja namjere da promijeniš adresu i tako nasilno okončaš našu prepisku. Ova prisvojna zamjenica (našu) ipak nema specijalnu težinu jer vidim, definitivno, da se oglašuješ o mogućnost baštinjenja ičega s predznakom MI. Tvoj najnoviji mejl je umnogome odredio sadržinu ovog nastavka. Uz veoma dopadljive kovanice, kojima se gotovo razmećeš, nebanalnim poimanjem svojih neposrednih životnih odrednica... cementirajući i najmanju pukotinu za čeprkanje u tvoju... kako je zoveš – intimu... jasno je – vršiš svojevrstu eksploataciju forumskih mogućnosti, naizgled poput parazita, ali apdejtovanog do simbioze. Čime? I tu, i opet, tvojim korektnim odnosom prema sagovornicima na Temi.

Dakle, trenutak za moje mudrovanje o našim *uporištima*.

Na ogromnom zidu koji me hladi za svih mojih godina svijesti (da li infantilne, pobogu?) upisana je, na posebnom paviljonu, nova recka. Nažalost. Ulog je bio previsok, karte se slagale na kuli s izuzetno širokom osnovom... i samo me može utješiti to da se nije poslovično iznenadno srušila, već, evo, skoncentrisano, laganim pokretima, sklanjam devetke i desetke, kečeve i dame, pa ne pretjerano zatrčan na uzdah punim plućima, odlažem špil... dodatno ojađen za pomisao na neku novu priliku i bolji vjetar u jedra buduće građevine, da se tako nakaradno izrazim. Za mene nema ničeg strašnijeg (ako zanemarimo kataklizmične prilike i elementarne nepogode) od gubljenja makar i nagoviještenog prijateljstva. Ovdje se odškrinjuje još jedan moj nedostatak – pretjerano posvećivanje ljudima, nekad nalik i fetišizmu, zbog hladnog prijema kod ciljane OSOBE. Upravo

ovih dana kulminira u boljku neprebolnu odnos sa tipovanom životnom saputnicom, boljku koju amortizujem već doživljenim, a učestalim iskustvima sličnog karaktera, pa stoga ne inhibiram i ima me bar za ovu prepisku s tobom. Nadam se da ti nije poznato stanje da širom otvorena vrata čitavog svijeta i šarolikih priključaka koji revitalizaciju znače, ne mogu pružiti spokoj kakav su (meni) pružala škripava, od ormara jedva otvoriva vrata skućenog, petnaestak kvadrata *velikog* prostora. Jednogodišnje napajanje nadama koje su iznicale tu i u neprimjereno rijetkim izletima s voljenom, sinonim je za ubiranje najrajskijih mogućih plodova, koji su se kao takvi, ne lezi vraže, samo meni ukazivali. Od ofucane „s tobom i na kraj svijeta“, već neko vrijeme ostalo je samo „s tobom do očaja i natrag“... da ne pominjem paradoks da se sve to vrijeme potucam za konačište, nimalo ne ističući ma kakvu svoju žrtvu, dodatno manifestovanu u korjenito izmijenjenom metabolizmu kroz svega tri, četiri sata spavanja i otečenim listovima nogu, dok se ne dokopam vikenda i nešto dužeg dospavljanja. To da mi je bila (o, prokletog past tensa!!!) patetični čitav svijet, najizvrsnije stranice nepročitanih romana, najzubudljivije neodgledane filmske scene, najbravurozniji glumački gegovi na ipak posjećanim pozorišnim predstavama... znali su svi koji su i krajičkom misli konstatovali moje prisustvo... a ne ona. Na kašičicu i kad to mimoide moj *inspirativni kôd*, davala mi je vapeću šansu da pomjerim planine. Primjeri bi ti rekli sve... ali, ionako opteretih ove redove, pa da digresiju na tvoju i moju priču privedem zaključku, riječima da sam na odsluženju nekakve kazne jer se osjećam utamničen, očajnički usamljen, bezvrijedan i obesmišljen, suviše racionalan, suviše udaljen od ružičastvenih filtera nabacivanih na oči umjesto dozlua, dozlua koji mi još nijesu potrebni. A sve, u ovako drastičnom izdanju rastavljenih, traje od petka. Ne žalim se, samo objašnjavam. Tako je moralo biti, čim se događa. Knedle i postoje da bi se gutale. A kuvala je... vrhunski... čitala na stotine knjiga godišnje, no, i sama pravila kulu od karata i očigledno je na sličan način kao ja prema tebi, razgradila. Izvini na uskraćivanju za neke pojedinosti koje bi ti mogle upotpuniti sliku. Ne mogu nečiji

životi stati u par rečenica. Izvinio bih se i što sam ovo uopšte pominjao, u suton naše nerazigrane komunikacije.

XLI

Sve je objašnjivo. Siromaštvo ni ne može iznjedruti poželjniji epilog. Vremena obostranog ludovanja za nekim očito da su zgasla. Ali, nepopravljiv u optimizmu i upornosti dakako ću sabiti redove... samo, šta je to, kako god zvučalo, više od mene ostalo?

Hm, gdje sam stao u tvojoj i mojoj storijici? Na filovanju viđenja gubitka preptostavljenog prijateljstva. Znaš, svi mi smo degustirali najraznoražnije specijalitete, okusili užitak putovanja, gubili dah pred svakojakim krasotama, pa nam preostaje ekvilibristika s mogućnostima i željama, da se zadovoljimo tek nečim od oprobano, pa i tada u povremenim prilikama. Nije baš najbolje sročeno, ali pokušavam napraviti poređenje s ljudima i prijateljstvom. Nesporno je da na ovom svijetu mrda bar na desetine djevojaka koje bi se iznenađujuće uspješno ukoplile u moj *animus*, ali, one su „negdje tamo“, baš kao i prijatelji, kojih ima, teorijom vjerovatnoće, znatno više. I češće budemo u prilici da izgrađujemo prijateljstva, nego *srcekujuće* veze. Zato me neće usrećiti što takvi ljudi postoje, a ostanu mi nedostupni, ili ja njima. Naravno, prijatelja imam, formalno posmatrano, sasvim dovoljno, ali, od viška ne boli glava, heh! Sjajnih ljudi nikad dosta! A stjegonoša takvih je moj najbolji prijatelj kome sam davno rekao da bi mi bio djevojka da je žensko! I tačka! Isključivo? Ma boli me! Ako je!

Znači, iako nedovoljno potpuno „elaborirano“, upisivanje recke i za tebe, konačan je čin i... hm, morala bi ili da mi pereš noge u laboru nekih pola godine, recimo (osim ako ne padnem na uvijek zapeti ženski šarm, pa te pomilujem i skratim kaznu na par nedjelja) ili se mejlovima i mejlovima suludo trudiš da mi skreneš pažnju na omašku u procjeni mog „lika i djela“, dok ja grickam noktiće što je *cool* da ti ne odgovaram, a rado bih... Xixixixixixixiiii.

Ovo je subjektivnije viđenje.

Objektivnije, da pokušam... Ne doživi kao iole pežorativno ma šta što ti od izrečenog nije leglo kako bi najviše voljela. Na čudnom smo tržištu misli i legitimno je pravo ma koga da se odluči šta će i kako da čini. Koliko tvoje, toliko i moje. Ni slučajno ne pomišljam da sam izgubio vrijeme. Najviše me nervira što ne znadoh s kim razgovaram, što se ne „pogledasmo u oči“, bar na fotografijama. Ne ujedam pri susretu, majke mi. Niti sam manijakalan. Rado s prijateljima, bez preuveličavanja, prokomentarišem štošta o vrlinama *meetnute skvo* i to su konvencionalne muške priče. O svom promiskuitetu već sam se izjasnio. Isključivanje jedne takve običnosti (susreta) s tvoje strane, eliminatornog je karaktera za mene, ako već nijesam rekao. Dalja zanimanja o tebi, na ne baš prevelikom spisku – jer mislim da sam glavno skužio, postaju apsurdna. Pomisao da si ranije shvatila ko sam na Forumu, tiče se ovih tvojih riječi:

sad vec ne sumnjam da si jedan od ... najpoznatijih, ...druze tito... diskretno dajem do znanja da sam shvatila...znali smo da nisi otiso smrc, to se protivilo svakoj logici...smrc...

nikom ni rijec sve i da me inkvizitori...zamole da odgovorim.

Ostaviću te u toj bezazlenoj enigmi, pa i da je ne riješiš. Ne zamjeri.

Adio! :-*

XLII

— Silnih li razočaranja... uh, ovde si već bio sasvim potrošen. Ma, jesi li to zbilja doživeo, tu komunikaciju? Nisi pomišljao, pišući, na rizik da će te kod čitaoca ovih... gotovo živih opisa, sačekati i nešto više od razumevanja... sažaljenje, recimo? — majčinski zabrinuto pogleda u Pega i pruži mu da pročita:

Obrisao sam... sve naše PP.

Ništa demonstrativno. Ništa što bi trebalo da te brine više nego dosadašnji, a nada blindirajući čepovi u komunikaciji. Balast koga se MORAH osloboditi. Počeli smo sredinom decembra. Neka-ko kradomice i nenametljivo. Strahovito brzo – prodor ka najraskošnijim odajama moje emotivnosti. Ne mogu se požaliti ni na svoj *plasman* kod tebe. Dišem s tobom. Tobom. U tebi. I ne pričam slučajno u prezentu. Niti je bol koja nas preuzima... slučajna. Čikanja da se prepoznaš kraljicom moje djetinje raskalašnosti, koja životni spokoj znači, ne bijahu moćna da razgrnu šiblje svakojakih prepreka na putu do tvog srca. Tvog velikog, potpuno ženskog srca. Prvi put, a prekasno je već, neobuzdano se volimo, da ovaj sitni noćni sat učinim dostojnim nespavanja. Prstima uvjeravam pramenove kose da su svileni. Dahom mazim vrat i činim ga ljubornim dok se pretvaram u šapat za ono pričvrljenje uvo. Pa ono zavapi jer sam se već premetnuo do usana, da se napojim. Besmrtnosti. Da. Precizne doze ljubavi šiknu u mlazevima iz očiju, preliju i zaliju, iscijele i dignu. K-a-t-a-p-u-l-t-i-r-a-j-u. Mene, ta koga bi. Mene tvoga. Tobom snovidnjivog. Jedinog. Živog. Uskovitlanog. Presrećnog. Toplo je. Rajskim kikitom zaslađeno. Ojelenjeno. A moje. Kao tvoje. Sve naše. Lomim te. Bedra ti izlažem trenju sa šakama, posteljom, ivicama stola, pa oplatom prozora. Privilegujemo unikatne statuice koje si brižljivo birala na putovanjima, padom na pod. Goriš u nedoživljenoj strasti. Jedeš me. Gutaš. Da bi me bilo više i svuda. Po i u tebi. Pa nas nestane u zagrljaju. U višestrukim orgazmima. Omlitaviš se u nemoći pa nasrneš. Alava. Preznojena. Za bolju provodljivost. Sna. Vrisneš pa grobnom tišinom uvedeš jezu. Da me ošamutiš. Zabrineš. Učiniš princem.

Spasiocem. Vladarom krotkim. Senzibilnim. Svetim. Svakoj koščici mi ugraviraš inicijale. Nezaborava. Neponovnosti. Tajnu zasijavaš. Da je tek međunožnim ritualom aktiviraš. Samo ti. Pakosnice! Ljubljena. Ustreptala. Jeca je ne skrivaš. Besramna si. Putena. Sekundi kao godine. Minuti kao vječnost. Pogledima razapinjemo tek uz plamen svijeća uočljive niti. Vjetrimo na njima najfinije misli pa ih cijepamo svirepošću životinja. Junak se na junaka namjerio. Dodirima. Prožimanjem. Naslonjena glavom na moje rame. Grliš me i maziš leđa. Ne znadoh kakvim se prostranstvom protezah. Obala razuđenih u beskonačnost luka za tvoja ukotvljenja. Gracija. Lepotice. Dušo. Predivo mojih želja. Grančice ukrašena iglicama leda. Latice trešnjinog cvijeta. Moje ti misli prilažem polenovom prahu. Da me rasiješ po svom carstvu. U kom sam dobrodošao. I sâm. A velik. Kao dimnjak. S odžačarom. Za tvoje grlo. Sterilišeš krajnike spermom. Izjutra. Za dobar dan. I dobar glas. Nosiš me. U tabakeri. Da zapališ u pauzama. Kolotečine. Napalm bombom zavatriš. Pa mi nabiješ nos ili se himenom prosto popenješ na njega. Da ti ne bude dosadno turpijanje noktiju. Ugrizem te. Ližem. Liskam. Sluđujem. A ti prijavljuješ nezainteresovanost. Kokoško! Carice! Božice! Čime si hranjena, zlatonosna? Krvi ti se napijam. Jer si mi moju ispila. Flašico infuzije. Urgentni ambulantni kombiju. Reanimacija. Snu dosanjani.

Ende!!!!!!!!!!

XLIII

— Ni chat ti nije promakao, da... da... Mene to nije toliko zanimalo, jer je pronaći sagovornika s kojim se može podeliti neka zanimljiva misao, bilo ravno traženju igle u plastu sena. Mahom sam dočekivana slengom, vulgarnostima ili najgorim oblicima pritažene lascivnosti i nastranosti... Izraz *paćenik* mi nikad nije bio upadljiviji i potpuniji nego u tih nekoliko navrata odbrane od chat napasnika... Mada, da sam tebe tamo srela... jer vidim da si se i pri fleš razmeni utisaka i misli znao predstaviti i nametnuti *najiskonskijeg* se-

be. I neverovatno je kako se razgranavaš u nejenjavajućoj upornosti da i iz sagovornice izvučeš maksimum.

A je li, ko je ova naša koleginica – forumašica? Da nije rešila svoje *emotivno pitanje*, kanda bi imao više uspeha?

— Pa uviđaš da me mami iskristalisana, relativno komplikovana misao... pa još kad ona potekne od žena... Godi što si uočila taj moj atak na, najčešće ućaureno, senzibilno kod onih djevojaka koje su raspolagale očekivanim priključcima za mene, za nas. Valjalo se dobroano preznojiti, i pored relativno brzo upućenih priznanja da sam *drugačiji, pismeniji*, ha – *pametniji*, dok na ICQ prozorčiću, *viteškom* poprištu zarudjele emotivnosti, ne zablista jedan od smajlija koji svjedoči želju za poljupcem, tj. njegovo uzvraćanje. Međutim, najtečniji i najelegantniji, nefrustrirani čat vijugao je ka beskraju zadovoljstva sa brakom ili stabilnom vezom *zbrinutim* sagovornicama. Ali i takve bi pribjegle izgovoru da su tu da *ubiju vrijeme*, da *stižu nove prijatelje*. Osujetila ih je izvjesna *maman*, riječima: *Zar misliš da bih bila ovde da su mi, kao i ostalim udatima, u braku sve ovce na broju?*

Za manipulatorke s lažnim podacima, prikrivenim godinama, tuđim fotografijama... i moja intuicija je bila dovoljna za prekid šarade, iako su zasluživale *penicilin* s podužim djejtvom na njihovu sujetu. Ali, kad se već konstatuje nefer odnos, izbor je jasan: ili prihvataš nametana pravila igre, tj. poigravanje, ili, kao što sam ja činio, poželješ sreću i maneš se ćorava posla.

Ni slučajno nije tačno da *bržopotezna* razmjena mišljenja na internetu skriva zamke da će se steći pogrešan utisak o onome ko tipka u drugom chat aplikacijskom prozoru. Naprotiv, ne poznajem i ne priznajem kvalitetniji vid upoznavanja – da, osobe suprotnog pola. Štaviše, naslućivanje pokreta, intonacije glasa, vedrine izraza lica... tek doprinosi domaštavanju i zavaravanju kojima se i inače branimo od prolaznosti. Zna da se razvije fenomenalno strujanje fluida i užari atmosfera, da je još samo iskrica pri formalnom susretu potrebna da plane strast, pa i sama ljubav. Prethodno je lako, recimo, u telefonskom razgovoru, razbiti strahove da li nam se priviđa, da li ipak srljamo u previše neizvjesnosti. Ne zna se da li je, licem u lice s uvaženom sagovornicom, primamljivije da *kao navijen*

goriš rečitošću ili blentavo zamuckuješ, u oba slučaja očaran prizorom kojim si zatečen... Pa poljubac usred razgovora, ka kome te lansira... kako da sada uopšte znam ŠTA...

OK, možda je sve to tako što nijesmo na internetu u službi interneta, nego što internet posreduje segmentima našeg senzibiliteta. Kako će biti kad generacije budu stasavale uz računar kao mi uz TV (a posljedice takvog našeg stasavanja su... ah, ne bih...) skapirućuće budući naraštaji...

I kada sam imao škakljivo iskustvo sa osobom koja baš i nije bila sigurna kog je pola... a što se ispostavilo tek nakon prilično razmijenjenih misli... podnio sam zalet u prazno, tj. u pogrešno, jer se tek u neposrednoj blizini inicijalno dragog bića odmotava klupko emotivnosti i ispreda ponjavica za počinak po obostranoj mjeri srca i pohote.

U tome što upravo čitaš, s druge strane nije bilo ni klasičnog treninga taštine ni *mahanja repom*. Ta *klasika*, to nehajno serviranje tobože ozbiljnosti izrečenog, povlači i neku odgovornost za kasnije proizašli fijasko u većini kontakata s cicama koje vole da osjete flert na svojoj koži, da se uvjere da su zavodljive, nepristupačne i nedokučive... bez ustručavanja spremne na giljotiniranje udvarača, jer ih može koštati vezivanja u samoj stvarnosti... Nemila smrt – doznati da si odbačen od nekog ko ti je davao povod za trajanje, katkad i u izdanjima navodno neuništive sreće.

Ova uvažena forumašica je, *bez dlake na jeziku*, a tek obroncima intelekta, izazvala sama moja oduševljenja i savladivo žaljenje što će sve ostati po net-nim prikrajcima. Makar sam, na ovaj način, htio da je otmem neponavljanju, možda nezaboravu... Ko da mari, u krajnjem... Ti naročito ne smiješ, tebi je to zabranjeno, draga moja, samim tim što znam da si rasterećena onih oblika ljubomore koji rasplamsavaju animalno u ljudima.

— Hajde, pusti me da dođem do kraja prepiske, ne brini kako ću se nositi sa sobom i strahom da mi te neka ne preotme, lepršavko moj sluđeni...

Zagrli ga, uzvрати poljupcima i nastavi čitanje:

History

Search for messages, calls, files and any other event:

Contact:

Search

[Advanced Search](#) ▾

23.8.200 13:57:00 :-)

14:07:00 ...Hello Replay...

16:21:42 jos si online?

16:22:22 poslao zahtjev za autorizaciju u slucaju da si off, ali, eto te ;)

16:23:18 ...Jos par minuta...Veom oskudan info - nicim izazvana paranoja ili dugo sticana mudrost?...

16:23:28 hmmm

16:23:36 sistematicna razmisljanja...

16:23:39 objasnici

16:23:46 prihvati autorizaciju, dok si tu

16:23:49 Please, do...

16:23:52 Pego, Bgd, 1966.

16:24:48 ...Nice to meet you....

16:25:04 to bi znacio da me ostavljas ili...?

16:25:30 ...Ne...

16:25:47 pa zasto ne prihvatis autorizaciju?

16:25:58 ..."tackasta"... ;)

16:26:46 ...Jevrejska genetika - uglavnom odgovorna za akutnu nepoverljivost...
Oprosteno mi je - ocekujem...?

16:27:04 a sta je s poslovicnom zenskom intuicijom?

16:27:21 nije valjda da si "tanka" u tom pogledu?

16:27:39 objasnjenje ukratko:

16:27:59 imao sam nesrecno pocetno iskustvo s osobom koja bas i nije bila sigurna kog je pola

16:28:11 od tada... kazem, ali naknadno

16:28:18 ono sto sagovornika zanima

16:28:29 preciznije, sagovornicu

16:28:35 ...Odgovor na to pitanje pretpostavlja nasumicno izazvan osecaj nelagodnosti kod postavioca, te cu se suzdrzati...

16:29:06 hej, imas minut da prihvatis autorizaciju!

16:29:18 ne bih da gatom hocu li te imati na listi ili ne!

16:29:24 ...Zao mi je zbog iskustva - verujem da su neminovna....

16:29:31 ...Stize..

16:29:40 mada je ICQ cista makijavelisticka poluga za neke druge... plasmane evo nas ;)

16:29:58 zašto je ista kod tebe ledeno?

16:30:21 kakva je to zamka iliti obmana?

16:30:30 btw, na koliko još minuta u kontinuitetu mogu računati na tebe?

16:30:54 ...Svega par, na zalost....

16:31:13 ...Nick ili handle nije obavezno povezan sa gorenavedenim....)

16:32:15 i ne sumnjah ;)

16:32:36 ovo "na zalost" doživljavam kao svojevrsan kompliment!

16:33:28 ...Hvala...No, upoznavanje bese nepotrebno...Zar ne?...

16:33:31 hmmm, kompletirajmo "upoznavanje" tvojim uzvraćanjem fotke, pa ćemo lakše.. disati...

16:34:11 ...Zao mi je sto nemam vise vremena za komunikaciju na 'svom jeziku'...

16:34:24 koristiš zapete, pohvalno..... blago rečeno.....

16:34:35 preferiraš engleski, jasno je

- 16:35:03 u Beogradu si?
- 16:36:31 ...Simpaticno - cinilo se da ce tackasti stil biti dovoljan za stalnog posetioca jednog beogradskog foruma - kao putokaz sa kim chatt-uje....)
- 16:36:44 ...Ne, nisam u Beogradu...
- 16:36:56 unfortunately.....
- 16:37:20 ...).Ne mari...
- 16:37:28 it depends
- 16:37:43 ...On what exactly?...
- 16:38:06 pa od razdaljina mjerenih prčastijim nosevima.....
- 16:38:33 ...Pesnicka sloboda, ili nesto poeticijnije?...
- 16:38:42 svašta pomalo
- 16:38:51 gdje si, u kom gradu, kojoj planeti.....
- 16:39:27 ... [REDACTED] ...Ponekad, ne dovoljno cesto, Beograd...
- 16:39:58 otkud takva posvećenost preciznosti izražavanja?????
- 16:40:52 ...Zakucasti geni u sprezi sa kabastim obrazovanjem i slozenom strukturom licnosti... I da - ljubav prema kaleidoskopima - verbalnim....)
- 16:41:21 nemoj dalje, please!
- 16:41:27 ili, ne prestaj!
- 16:41:36 šalji sliku, da ne ponavljam.....
- 16:42:11 ... [REDACTED] ...Profil...Jednostavno je...I vec vidjeno - po sopstvenom iskazu....
- 16:42:16 vidiš li YU slova (šđčžž)
- 16:42:26 ...Naravno...
- 16:42:34 i ja sam, pod istim nick nameom
- 16:43:18 ...Blagodat civilizacijskih tekovina...Znam....)....Ne, nisam, naravno...
- 16:43:35 šta znaš?
- 16:44:20 Jedin razlog zbog kojeg prihvatam ovaj razgovor - napad dushevnosti...Delimicno...Mozda
- 16:44:53 hej, ne znam da li sam bio i da li ću ponovo biti u prilici da se suočim s ovakvom dragocjenošću
- 16:45:01 ...Da - odgovor na pitanje...
- 16:45:21 hmmm, i kako me doživljavaš ovdje?
- 16:45:25 ...I dalje zagonetka?...Pomoc pola/pola?...)
- 16:45:35 nema zgaonetki...
- 16:45:41 suviše je transparentno
- 16:45:53 odsjaj biserni razbija čamotinju
- 16:45:54 ...Da?...)
- 16:46:30 ali, koordinate koje te lociraju izvan dohvata rukom mi ne prijaju
- 16:47:51 ...Koordinate retko predstavljaju ozbiljan problem...Razlozi zbog kojih povremeni ataci na moj inbox na omiljenom virtuelnom 'poselu' ostaju bez odgovora su daleko intimnije prirode...
- 16:48:26 misliš li ti da ću te moći svari?
- 16:48:40 ...Nadam se da ne....)
- 16:48:45 misliš li da mi nijesi utrčala direktno u šesnaesterac?
- 16:49:02 misliš li da je to za obične smrtnike?
- 16:49:17 misliš li da ću se uspjeti osloboditi naslaga patetike?
- 16:49:34 i pored ozarenosti jasnim putokazom koji govori o smislu
- 16:49:42 o sublimaciji i predskazanju
- 16:49:51 hej, a ne znam kako izgledaš.....
- 16:51:19 ...Naravno da nije tako...Nece mi biti zamereno sto trenutno nisam sklona umnom angazovanju?...
- 16:51:46 ...Ipak pomoc pola/pola?...)
- 16:51:47 ma, kako li samo izgleda kad se angažuješ...
- 16:51:53 čime da se zaštitim tada?
- 16:52:14 šta si se u'valila te pomoći? U vezi sa čim?
- 16:52:18 :P
- 16:52:25 ...Kisom...Deluje...Nepogresivo...
- 16:52:38 Baštom i pepelom?
- 16:55:18 ...Suglasnik obicno ispoljava daleko vecu mentalnu penetrativnu sposobnost - drago mi je Pego ...Izvinjenje zbog kratkog zadržavanja - do skorog citanja.. [REDACTED]

grickam noktiće u iščekivanju tvojih misli, jebote, nevjerovatno, ali, evo, moguće.....

JEDI GOVNAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

MALAAAAAAAAAAAAA

MALAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

NESOJU

NESOUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUUU

KAKAV FLASH!!!!!!!!!!!!!!!

JBT!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

:)

gorim trenutno

udavio bih te

raznio

na najsitnije komade izdijelio

mada,

hvala na priznanju

i ovoj PRIVILEGIJI da mi se obratiš

s obzirom na konstantno višemesečno ignorisanje

svašta, mamice moja.....

elem, znam kako izgledaš

sa novim i starom frizurom

i 'ajde, briši, ne mogu da te nosim sa savjesti za ma kakvu žrtvu preda mnom

...Mislim da je ovaj izliv neznosti više no sto hormonski debalansirana zenska kreatura moze da podnese u zadatom trenutku...Zaista moram da idem...Hvala na lepim recima...Uzgred, razlog ignoracije jasan bese - za sve koji prate mentalne dijareje pomenutog nick-a na omiljenom forumu... 😊 ...

briši, a druge bih imperative.....

...Worp 4....Do citanja...

c u

uhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh

preživljuću, ne brini

ti i tvoji razlozi za ignoraciju po PP-ovima forumskim...

da, slažem se da formalne daljine nijesu i suštinske

naprotiv, mogu da ih jačaju

ali, dopdir je neprikosnoven, jebiga

a natapanja dragim likom, pokretima i femkanjem koje oči registruju ničim nijesu zamjenjive

možda izmaštavanjima tek

koja su posljedica samih iskustava kaljenih u nečijem prisustvu

ne mogu ti oprostiti par zavrzlama kojima si očito htjela da zametneš trag ili nešto tako...

mada, to ne mora da te brine

mentalno emotivni sklop koji te determiniše svakako je superioran pred bilo kojom zamjerkom bila ona benigna ili ne

a ono pominjanje šesnaesterca

eh...

krate su tribine za taj meč, a publika izglandnjela, iscrpljena....

kanim se pisati roman u nastavcima na Forumu

ne bih da budeš puli recenzent istog

niti da se dvoumiš oko učešća u njemu

hoću nekog ko bi me na sebi svojstven, a prepoznatljiv način,

gurnuo u vatru na kojoj bih da se pečem i pečem...

eto.....

izliv nerafiniranih impresija

molio bih, ali bez proceduralnosti u prihvatanju moje molbe,

da kažeš da si ovo pročitala

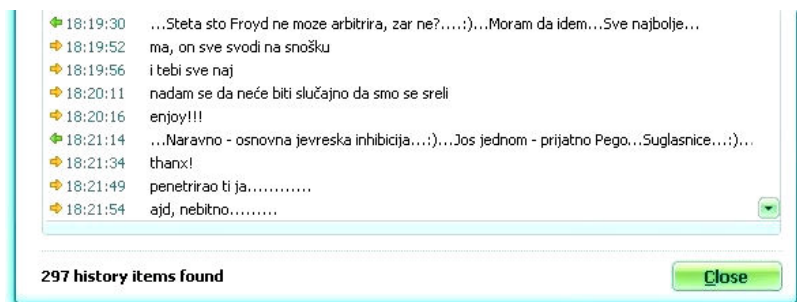
eno, još je tu.....

tioka.....

- 17:19:39 ...Pego, dragi suglasnice...)...Objasnenja licne prirode, za koja sumnjah da su zainteresovanima, ukoliko ih uopste ima, vise no jasno ususkana medju redovima cesto konfuznog autora ovdasnijeg - nisu prijateljski lavirinti kojima se isti lako krece i bez muke snalazi...
- 17:20:13 ...Bez zelje da agoniju neciju uzrokuje ili produzavam - i u to ime - molba: ajd!
- 17:20:47 ...Direktan i kratak pro-quo...Moze?...
- 17:21:02 reko' ajd!
- 17:21:12 ali samo ako imaš vremena
- 17:21:25 a na Ostrvu to naročito apostrofirano kao novac ;)
- 17:22:28 ...Nemam, no nerazjasnjene situacije najcesce uzrokuju zuljeve na neznim sivim vijugama sa trajnim posledicama po savest i samopostovanje, te u tom smislu - loptica je na tvojoj strani terena...
- 17:23:02 hej, ne bismo do narednog ljeta batalili prepisku onda....
- 17:26:03 ...Naglasak je bio na "kratak"...pro-quo...Ili je jednostavnije pribeci taksativnom nabranjanju razloga za uporan pokusaj formatiranja ove komunikacije u okvire lisene intimnog, cak i u naznakama?... oket!
- 17:26:25 brzo ćemo!
- 17:26:33 Udata?
- 17:26:47 (na zamjeri na ev. banalnosti pitanja)
- 17:27:34 ...Ne, naprotiv - hvala na tom pitanju... Da - very much so
- 17:28:09 ergo, da ili ne?
- 17:28:40 (ovo da se ponadam da je NE, a vidim da je DA)
- 17:28:41 ...Nadam se...
- 17:29:17 Koliko sreće si oročila za ostatak života?
- 17:29:22 oročila*
- 17:29:55 ...Sklonu sigurnim investicijama...
- 17:30:08 Jevrejko :P
- 17:30:14 ...Hvala...
- 17:30:22 molim, i drugi put!
- 17:30:48 šta je najkompromitujući "izlet" iz svakodnevice za tebe?
- 17:31:22 svakodnevica = život po svojoj mjeri koji, nadam se, vodiš
- 17:31:23 ...Hipotetika, iskustvo, opste poimanje?...
- 17:32:20 ...?...Pazljivo izbegavam kompromitaciju...Za sada uspesno...
- 17:32:41 ma zašto li nijesam iznenađen! :)
- 17:32:55 ...Zaista, zašto?....)
- 17:33:03 elem, odolijevaš istim, jer ih, očigledno, ne prizivias niti kreiraš (izlete)
- 17:34:25 rijetko postujem na Forumu, ali kad si mi onda uputila latinski citat,
- 17:34:25 poprilično sam se uzjogunio i to posvedočio PP-om
- 17:34:37 ...Sticaj razlicitih faktora - podjednako rafiniranih i mocnih u finalnom dejstvu...
- 17:34:37 ...Key word - postovanje...Sopstvenih izbora, pre svega...
- 17:35:15 misliš li da si privilegovana činjenicom da si ("pametna") dena?
- 17:35:44 tj. da ti pomenuti sticaj okolnosti ne bi odzvanjao tako moćnim ehom kao muškarcu?
- 17:36:05 dena = žena*
- 17:36:37 ...Definis 'pametna'...Trudim se da ne shvatam sebe previse ozbiljno...Pomaze...
- 17:37:41 pa sad, kako to definisati... mislio sam na neku umnu "talentovanost" koja ženama, i u "najmanjim količinama" otvara sva vrata ovog svijeta
- 17:38:11 s opaskom da se ja baš i nijesam nakonzumirao ičeg posebnog i mahom tavorim u sindikalnom okruženju
- 17:38:52 ali sam, bivajući kraj ljudi od javne reputacije, osjećao nediskutabilnu odbojnost zbog boravka kraj njih
- 17:39:33 ne zato što im nijesam "dorastao", već što su mi senzori dovoljno razvijeni
- 17:39:33 da prepoznam improvizaciju i njene surrogate
- 17:41:18 ...Simpatično...)...Verujem da bi pomisao da je način života kojim sam blagoslovena rezultat bilo kog faktora, osim sticaja okolnosti, pa cak i pravilno usmerenog intelekta - predstavljao porazavajuću aroganciju u nedostatku istog...

- 17:41:42 reci mi, ali iskreno...
- 17:41:54 koliko je tvoj partner ili ex partneri
- 17:42:26 često ostajao bez daha kad te je (i približno) skontavao?
- 17:45:29 ...Jedan partner, neizbežno jedini - nikada.....Komunikacija, verbalna i neverbalna, osnov je svakog uspešnog odnosa, uz postovanje, poverenje i razumevanje...Ali to si vec znao, zar ne?...čekaj, sestrol
- 17:45:48 hoćeš reći da nikome nijesi ostala u kadru od kojeg se "ledi krv"
- 17:46:16 ali ne od straha ili opakosti tvoje, već ingenioznosti kojom zračiš
- 17:46:40 ...Učinilo mi se da se pitnje konkretno odnosilo na partnere....?...Recimo, umesto odgovora, da se moja licna egzistencija (iako odavno bez bitnog znacaja), bazira na intelektu...Da, pa mislim na partnere! Kakav zbun!
- 17:49:06 Koji moj sad DA!
- 17:49:13 bilo je takvih partenra, stoga DA?
- 17:50:12 ...Okruzenje, socijalni, profesionalni kontakti - da...Jedan partner - ne, naprotiv...
- 17:50:57 Znam da ti nije mislja da me zbunjuješ (bar ne pretjerano :)) zato jedan opit, ako može
- 17:51:23 navedi jednu jedinu cicu s Foruma koja bi se uklopila u fam fatala koju bih kroz tebe da skiciram fam fatal*
- 17:51:31 ...Let's not go there...Uzdrzala bih se od komentara...
- 17:52:44 komplikovana si
- 17:53:03 voljno....
- 17:53:08 mada je to možda i podrazumijevajući nus efekat
- 17:53:28 ko zna kako ti djelujem
- 17:53:40 rijetko kad se zapitam kakav utisak ostavljam na ljude
- 17:54:00 oni podrazumijevani (utisci) se ispostave kao gotovo suprotni
- 17:54:09 opet kompliment za tebe
- 17:54:25 što se, evo, pitam kao djelujem na tebe, kako me doživljavaš
- 17:54:38 ...Hvala...
- 17:54:47 i, pazi, ne uobražavam ništa, i pored svih napomenutih dahtanja
- 17:55:02 tvojom promišljenošću izazvanih
- 17:55:18 vidi je, ona kaže jedno obično (doduše, tačkasto dekorisano) hvala....
- 17:55:32 nadam se da ti je jasno da ti ne laskam
- 17:56:33 i još važnije - nadam se da, kad pomislim na tebe, imam tvoju pravu (profilnu) sliku pred očima
- 17:57:33 ...Pozivam se na trenutni hormonski disbalans...Ne, naravno...Ne zameri, od iznosenja intime - tezi zadatak je jedino uloga arbitra - u bilo kojoj stvari, narocito bez dovoljno podataka kao iole validnih osnova za zaključak...Ne volim paushlnost...lakonsko odredjivanje nedovoljno poznatog ali, mi nijesmo na naučnom skupu, trenutno, zar ne?
- 17:58:04 omaška je možda, i dobrodošla....
- 17:58:22 mada je ne prizivam, naravno
- 17:58:36 sumnjam da te obilazi trema...
- 17:58:51 i da ispadne da ovako laskam sebi
- 17:59:04 hajde još malo improvizacija
- 17:59:11 jer me je strah da odeš
- 17:59:15 "tek tako"
- 17:59:20 pati ovako:
- 17:59:25 žazi* :)
- 17:59:29 hahahaha
- 17:59:31 pazi**
- 17:59:45 zamisli da si sa mnom
- 17:59:51 ...Samokontrola i unutrasnji balans pomazu - da...Ali ne eliminisu ljudskost...Naravno da ne...
- 17:59:54 i poželi mnešto
- 18:00:02 poželi nešto
- 18:00:19 ...Gusti sok od maline...'Paggo'...Moze?... :-)
- 18:00:25 :-)
- 18:00:33 može, ali može i bolje
- 18:00:43 hajd, par sivih ćelija

- 18:00:02 poželi nešto
- 18:00:19 ...Gusti sok od maline...'Paggo'...Može?...
- 18:00:25 :-)
- 18:00:33 može, ali može i bolje
- 18:00:43 hajd, par sivih čelija
- 18:01:05 evo, da si ti sa mnom, u sličnoj poziciji koju tebi namijenih
- 18:01:10 bilo bi ovako:
- 18:01:56 (ček da smislim, nemam ništa pripremljeno na te teme)
- 18:02:13 recimo, rekao bih ti....
- 18:02:23 uffffff
- 18:02:38 upaduh u patetičnu stupicu
- 18:02:52 ...Bojim se da odbijaju saradnju kada je takav scenario u pitanju...Postoji jedan muskarac - oduvek...Neizbežno i sasvim jednostavno... Socijalni, drugarski, prijateljski kontekst je uvek dobrodosao... 18:03:22 malo podrobnije o tom ab aeterno muškarcu
- 18:03:42 ...Određnice?...
- 18:04:35 u tvom kontekstu, u odnosu prema tebi, tvom preema njemu, koliko prezenta i realnosti ima u toj tvojoj floskuli....
- 18:04:35 ...Sta te zanima?...
- 18:06:18 ...To nas vraća na teren privatnosti koji izbegavam...Trenutno stanje moje svesti je mir, harmonija i sreća - bezuslovna...
- 18:06:24 da, za ono prije, rekao bih ti, hoćeš li do kraja života cijediti sok od malina iz moje (čitaj - naše) zavičajne bašte malina? ;)
- 18:06:50 imaš li najboljeg prijatelja ili prijateljicu?
- 18:07:04 ...):...Naravno...
- 18:07:21 tj, koliko najnezgodnijih misli i postupaka ode iz tebe do nekog takvog
- 18:07:37 i, ko je? Prijatelj ili prijateljica? Ima li favoritia?
- 18:08:07 hm, naravno nije odgovor za prijatelja ;)
- 18:08:24 ...Prijatelj...Tuga, povremena...
- 18:08:31 postavih ja još jedno pitanje prethodno :D
- 18:09:23 šta te najviše u životu muči? (Nadam se da nije pretjerano intimno, da se nanovo uzdržiš od konkretnog odgovora :P)
- 18:09:33 ...U pitanju je prijatelj (m.) - najnegativnija emocija ikada emitovana u njegovom pravcu je tuga...
- 18:09:44 shvatio sam
- 18:10:08 da i ja nešto shvatim ;)
- 18:11:03 ...Sticajem okolnosti jeste suviše lično...Odgovor je tesno povezan sa trenutnim stanjem hormonske nestabilnosti i povremene tuge...
- 18:11:48 pa daj, nijesi ti industrijski gigant u tranziciji da se permanentno pozivaš na nestabilnost! :P ;)
- 18:12:45 ej, imponuje mi ovo, ako je potrebno naglašavati.....
- 18:13:12 i već sam se nekako pomirio s tim da će se razgovor neminovno završiti, pa i da već večeras bude nastavljen.....
- 18:13:29 ...Dominantna cerebralna hemisfera u muskih homo sapiensa najcesce onemogućava sustinsku empatiju u slozenoj formi....)
- 18:13:42 hehehehehehehehehe
- 18:13:51 s naznakom na najčešće ;)
- 18:14:34 ...Odgovorila sam na veoma lično i bolno pitanje - treba li da sumnjam da je odgovor shvacen?
- 18:14:53 valjda ne
- 18:15:08 a šta misliš, da sam ja trenutno najprisebniji?
- 18:16:07 ...Indisponiranost je vrlina...Pravilno raspoređena....)
- 18:16:25 Da ipak pokušamo sa taksativnim nabranjem?
- 18:16:36 e, fali mi sentenci, samo da znaš
- 18:16:44 ne da ih prisvajam, nego konzumiram
- 18:17:30 ...):...
- 18:17:54 s tim tačkama, smajli djeluje kao zadavljen! :)

XLIV

— Ma, vidi švalerčine... je li ijedna devojka s Foruma izbegla tvoju PP?

— Buniš se... zar je trebalo da se zamonašim do tebe? Ha? Ovdje sam baš *zaglibio*... priznajem. Oporavak potrajao, obloge na čelu danima natapane nevoljnim pomirenjem s istom takvom sudbinom... Taxismajlna... Temperamentna i neumoljiva, a bilo je tako blizu... Možda sam odustao kad nije trebalo... Možda je, kad bih vjerovao u to, ispalo kako je ispalo s njom zbog toga što si ti sve vrijeme polagala neko blesavo pravo na mene... Ali, hajde, zaboravi... trabunjam... iščitaj i to...

Nakon našeg oSMSavanja, spustio sam se do Tadeuša Koščuška, pa uz Dunav. Zvala me je Voda Voda, da prošetamo. Kako me je jednostavno raznositi impresijama, ovakvog! Toliko si mi nedostajala tada, da je bilo za popizditi! *Popizditi* zbog divnih emotivnih preliva, tim divnijih što raspojasano mrtkaju od glave do želuca i natrag... dobro, siđu povremeno i niže... ;-) A svakako na kaficu svrate do srca...

Ledene ploče koje je rijeka donosila sa sjevera istežale su me melanholičnim odjekom po imponantnom prizoru... I samo navire žaljenje što te nema... Dunav bujanju da pozavidi... Nije najporaznije što te trenutno nije bilo, nego što jedna tako zamišljena šetnja,

plašim se, tebi nije u domenu posebne važnosti i pitanje je da li bi joj pridavala značaj kakav pridajem ja... Uh...

Ono je spontano nastupilo, trebala si mi, čovječe, znaš bar koliko i ja kako izgleda kad te neka propratna koreografija podstakne na bol viška, šav manjka...

I, da sklonim konačno ruke! Čitavu noć ti odmjenjujem rublje! A i mezio sam povremeno! Sigurno si znala! Ali si me *coolirala!*

Kasnonoćno obzorje, još jedna od TEKOVINA izvojevanih s tobom. Samo čekam da utonem u prvu narednu opuštenost, da ovu raznovrsnost snenog građevinskog materijala upristojim u domaštano velelepno zdanje! No, kako znam da do toga neće doći prije nego rastojanja između nas ne budu neposredna, pozivam se na tačku X, stav Y, podmetnutu u tvom pretposljednem mejlu: Zna se ko kosi, a ko vodu nosi! Stoga, određuj NAJRANIJI dan i termin kad da se zadesim tamo, da ne bih ja sam prevrt'o to malo solitera što imate! Znači, nužan urgentni katalizator ove psihodelije! U susretu i susretom!

Što se mene tiče, onoliko koliko mi egzaltacija tobom dopusti da pojmem, neviđeno sam dignut, i duhom i ekstremitetima! :-P Egzaktne podatke i mjerenja u tEm pogledu, ostavljam na utvrđivanje Vašoj Izbaždarenosti! :-P ;-)

Ako su osmijeh i blentavost na licu dominirajuće reakcije kojima se prema meni postavljaš, to je pravi put! Ne brinem, tada, da li ćeš zastraniti u kak'u konvencionalnost i mrcvarenje. I ne bih da više koristim ijednu riječ koja nije vidno štrumpfastična. Ne želim novo da ispredam žalopojke nad balkanskom sudbinom i s glavoodrubljujućom sabljom da jurim dežurnog degena političara, da mi bude

lakše ako mu se krvi napijem! HA! :-))))))))))

Hoću okrepljenje iskonskim, u svima nama čučćim, iz malo koga zbilja emitovanim manifestacijama ljubavi. Ne smijem ove riječi... Prejudiciraju... Valja ih zaslužiti kod tebe a i prepoznati u tebi. U kakvoj si samo đavoljoj prednosti, da svaki svoj poen koji možda ne bi (a u čemu to ne bi, pitam se, pitam ;-)) kod mene stekla, možeš zamijeniti kviskom – onim fenomenalnim osmjehom!

OK, nagazio sam po flertu, kao da je neki planetarni izum... E, bogami, kako volja planeti, ali meni samo pečat od tebe fali da bude epohalno!!!

Odoh!

Ljub na ljubove tvoje! Sve do jednog! I repete!

XLV

DING-DONG

Iliti, kuc-kuc u nesumnjivo nastupili san...

Đavo je učinio da ti na neki način *udarim čežnju* pred laku noć, jer baterija nije mogla istrajati pri odašiljanju netufničaste SMS! Znam za „instituciju“ grickanja noktiju kad te spopadne neizdrž što se obožavano biće ne javlja... I ne bih da te na to stanje ne samo navikavam, već uopšte uvodim u njega. Da, ja, „obožavani“.

Čitavi mini životi nam se odvijaju ovih dana... spoznajemo jedno drugo i u nekim pikanterijama... mogu da te osmislim, onjušim, okusim... Postojim. Ubio bih se kad bih znao da ću da umrem sjutra! :-)) (Ovo se prosto ne može upečatljivije reći nego kako je rečeno! ;-)) Pomislim, takođe, kako smo danas, ponajviše mojom voljom, bili došli u tjesnac... Ali, valjda si shvatila da je bolje skloniti se pred ovom euforijom, nego joj se inadžijski isprijeliti! Eto, dokaz da ti ništa nije bilo što si „popustila“, je da si u stanju da promijeniš pidžamu, da ne kisneš već kissneš u krevetu... a ja ovamo skačem s

oblaka na oblak pozadine mejla koji ti je pred očima, k'o što sam kao dijete skakao po kauču, dok me ne otkriju u nestašluku! Možda ćeš onda shvatiti zašto sam se plašio da ne padnemo... Niko nas nigdje, pa ni mi sami (osim ako uobrazimo) JOŠ nije smjestio. To ne znači da ću se o bilo šta na ovom svijetu ogriješiti vjerujući da smo se ipak negdje ispeli. Jedino tako možemo pasti. Pu, jezik pregriz'o! Jesam li rek'o da će samo ružičanstveno biti na repertoaru! Dosta s padovima! Uzdizanja svakovrsna i sladostrasna su pred nama! Sinestezija zvukova, valceri suptilnog, neprikosnovenost dodira... Neizmaštano i neponovljivo, fluidi zaljubljenika s fatalnošću za jednokratnu upotrebu. Opijanje pogledom, ošašavljanje osmjehom. E, a ništa, skoro ništa formalno teško i ljubavnički ubitačno nijesmo jedno drugom servirali! OK, ja sam sebi nešto češće dozvolio luksuz da ti tujem u dlan poneku... zeru tešku ludost. Ali, po svim džepovima su mi iznikli kompasi za magnetisanje u kolotečinu, kad već ne izniču *novci*... I zato me još danas nije bilo k tebi. Hm, slatko je i iščekivanje... subote. Mogao bih joj sijaset oda napisati! Ali neću. Je*oš subote! Ništa subotama! Svaki dašak, svaki zalet misli prigodnih za ispoljavanje, ide tebi!

Već se pitam hoće li me biti za topljenje kad i ako zbilja pomiješamo naše tjelesne sokove, da njima cementiramo trenutke posvećenosti... Previše sam okrenut traganju za najposebnijim ženskim mrdajućim stvorom da bih se time kockao. Svi ti tvoji „testovi“ su mi, stoga, smiješni! ;-)) Testiranja, opipavanja... opipavala mi... znaš! :-)) Vidjećeš koliko „stavki“ uopšte i ne evidentiraš za razmatranje! Dobro, nijesam savršen, zamisli samo, hehe. Čak nerijetko, tek prosječan. Recimo, visina 176 cm. Tja, a Crnogorčina! Doduše, dodamo li ekstremitetnih xx cm na tu cifru, možda se i zavrti u glavi od... visine! :-)))))))))

Misliš li da ove impresije tek tako klize k tebi? Varaš se da je lasno! Ođe ti je, jadna, stratište mnogih, do svijesti doprlih želja i sentenci koje su ipak zaboravljene u času kad ih je trebalo tebi saopštiti. Prosto su potisnute drugim... K'o loptice u bubnju, pa koja bude imala sreće da mi uleti u kadar! Samo nek se kovitla, dok ima

šta... Piramidalna datost ishrane u prirodi... Malo je onih na vrhu. Probrane cvečke. Arogancija... U mnoštvu je zakon! Vreva! Desi se i mišu da preživi, zar ne? I orao crkne, pa da je za sobom ostavio na hiljade „sivih tića“! A nije. Eto kutka za filozofiranje, da se ne ukalja *svijetla* tradicija! Nema ti Crnogorca da mu pleme nije poniklo od viteza, a najdalje čukunded se ovjenčao posebnostima mudrijaša, proroka il' vizionara... A danas... do izbezumljenosti, do zavisnosti... pismenost i intelektualna ishodišta Crnogorci proćerdavaju u tiketi-ma sportskih kladionica. Čuj, proćerdavaju!? Samo da me čuju, ra-strgli bi me! Neka ih, neka... sva njihova nerazvijana i zanemarivana emotivnost se doselila u mene i grupicu sličnih! Znaš, ja sam ti (di-jalektički) materijalista, kod mene važi da sve samo mijenja oblik ili se seli u drugi! Ništa ne nestaje! :-))) Pa kad se razbaškarim u tom blesavom blagu, kao Baja patak u svom trezoru! E, *naopake* zemlje... i tek mene, NAOPAKOG!

No, dosta o tome... Podrazumijeva se da i ti meni stalno iza-zivaš osmijeh, tek da napomenem! Iz više razloga, od najnormalnijih, duhovitih, do jedne divne miksacije raspoloženja da smo USPO-STAVILI NEŠTO... te poželjne, obećavajuće niti, koje već očvršćavaju izvjesnom sigurnošću. Sumnjam da ću na dan meetinga izmaći osjećaju da me ima u najsnenijim vrhuncima. Ali, ponoviću, ne oba-vezujem te ičim, bio bih u stanju da razumijem da nakon susreta ne opstaneš u želji da nas samo okolnosti razdvajaju. A lično sam već toliko „natopljen tobom“ da ti slobodno mogu ponuditi blanko har-tiju s potpisom za bilo koje životne relacije među nama. Istina, ovo Taxismajlić teško da bih svario nakon matičarevog *blagopomazanja*! To nekako oduvijek bilo i ostalo tako u mojim zamišljanjima čina vjenčanja. Sad, budem li do te mjere impresioniran tobom, šašav i sklon igrarijama, nešto poput razmjene prezimena bi se dalo razma-trati! Xixi, evo se hvatam, prvi put, kako najvjerovatnije *glupam luposti* u vezi sa tim! I znaš da će uvijek biti slično: Svako nekore-ktno, i naravno, nepoželjno ponašanje, u najgorem slučaju bih ti na-javio. No, ja takvih izdanja zapravo nemam! Poznajem sebe dovo-ljno. I stoga mi najznačajnija mana, ali istovremeno i vrlina, može

biti predvidljivost. Bože moj... Ne znam, bolje ćemo o tome kad se vidimo, ako nas fluidi ne spriječe u brbljivosti. Teško, oboje smo „jaki na jeziku“, dileme nema! I nemoj od mene više OČEKIVATI iskrenost. Sav sam u njoj! Potraga za bićem koje će se bez ostatka posvetiti svojoj nedostajućoj polovini, moja je životna svrha i taman posla da je kaljam nepovjerenjem, taktikom... ma čim lošim.

O, divno li je ovo!

I kad pročitam tvoje *piši...* pa dodam *...mi*, kao da piše *PO-LJUBI me*.

Pametn sam ti ja, Taxismajlna! :-)

Ih, rodila ga majka...

KISS!!!

„Otvaraj... .. provetravaj!“ pretočena u vrištalinu, Taxismajlna se lehkonogo dočepa jednog od prozora višespratnice da januarskim zrakom potuli jutarnje plamičke, buknule po bockanju Dagobertovih netnih iglica. *„On tu meni... .. neka... .. ekstremitetna eksponiranja! Ma, uši ću da mu iščupam! Kakve uši... .. Valja radikalno protresti, raspametiti! Da iz glavA izbije... .. mmm izbijanje, fontaniranje... .. Pa taj se ne da uvesti u brazdu! Ma, nema toga kome ja nisam doskočila... .. naskočila... .. Neće ni on bolje (Dagobert čita – gore) proći! Samo li mu nađem Ahilovu petu. Čitav mi zoološki vrt jutros nakoti po kancelariji! Vidi samo ove miševе! Ijuuuu, šic!!!! Dagoberte, Dagoberte, odraću te živog! Od loptica za lotto po podu, ne mo’š koraka napraviti! Moram ponovo da prelećem! Ih, davno je to bilo, ili nije ni bilo, ’vako. Di ovako nešto da se ikom desilo!? ’Bem li mu sunašce, ovaj ga baš nagazio! A kaže da ni s pola gasa održava kontrolu... fabije! Ionako sam se pogubila i nestrpljenjem naoružala, šta li će biti kad blesavko pričvrli papučicu, pričvrljiv’o mi*

se na nedra! K'o što i 'oće! Ah, neobuzdanih li misli! Ma, nek ide kud je pošlo – vozi, Miško!

Gle, pa ja to tečno prozborih srpski! Nema tačkica, nema nemuštog jezika! Ovaj neki čarobnjak, šta li je!?"

:-D

XLVI

— Joj, a ovo? Senzibilko moj! Dolazi ovamo, pa i da misliš da nemaš kud bliže, ubedi me da si tu... Ljubi, kad ti kažem...

Ne mariš da me obiđeš u snovima. Lako ti je, znam. Nezaborav si odavno obezbijedila. Sad samo otupjelim kandžama zagrebnem zidove ambisa u koje iznuđeno tonem. Ni ne osvrćem se na otužnost pada. Tako je jednolično, suvo. Ti bezdani su mi izgledali vonjaviji. Prevario sam se. Ne jedini put. Srčane lirske mane kao gorivo prozaičnosti pojavnog, koje vlada. A vladari ne bi s trona, to opasna slast. Mene je ipak oduvijek zanimalo samo pijedestal poput tvog. Dok se nijesi stumbala s izviđačnica sna koje sam tako plastično izvajao. Imala si komfor, svu raskoš moje duše i znala da je tako. Al' život nas, odveć slabe, namami u zamke, da ne odstupimo od banalne potrošivosti. I – novi gubitak, neposrćuća usredsređenost na patnju, tu najobilniju pijacu bola, gdje sve vapi od besplatnih jecaja namjernicima koji zalutaju s praznim cegerima, preparirani i da plate. Slobodno zahvati, kupče, po seljački, *šakačke*, i nosi, ne vraćaj, neće faliti. Niko i nikada, neće primijetiti.

A sjeti se Kišlovskog. Samo na tren. Samo u jednoj boji. Znaš kojoj. I odoli, ako možeš. Meni je dah većma ponestao. Ti mu još trasiraš zabezjeknuće. Da li je bolje da ga ne osjetiš, da ostaneš uskraćenija za ubitačne spoznaje sivila? Dileme ne bi bilo da si se nastavila napajati *šmekom* posebnosti koji se materijalizovao iznad tvoje glave, koji je duplirao nježnost i sjaj svake vlati tvoje kose. Ma, ka-

ko bi neprimjereno bilo svakodnevno te zadijevati u rever, jer znaš da si cvetak srastao s mojim nabreknućima, od najsuptilnijih do najpohotnijeg!

Bijes kao loš pokušaj nadmašivanja nezadovoljstva. Tako je animalno, nelogično.

I, šta? Može se na drugom uzglavlju? Možda podno grijanje iscjeljuje reumatične nagovještaje? Smederevac ti bješe loš. Pa i on star. Za *medenjak* bio na raspolaganju tek (istina, trajni) dvodnevni vaučer u stanu tvoje tetke u Novom Sadu, dok se ona švrćka Kiprom i inim fancy destinacijama, za vikend. Pa još da smo uboli ljeto da spojimo bar mjesec dana! Šta fali!? Prazna gajba (ne računajući skupoćjene inostrane komade namještaja, jedne od obaveznih statusnih simbola kvazi gospode u poodmaklim godinama, sticane mahom za vremena socijalističke ravnopravnosti) samo zažmuriš pred nekim neprikladnostima. Ko još danas ne sklapa oči pred većinom stvari koja ih okružuje i zatiče? A ti mi se tu femkala! Ma hajde... Sada imaš izdašniji *make up*, i nadu da odlažeš galop bora. Ne zaboravi maramu, draga, vrat nekako najnepodložniji hirurškoj magiji podmlađivanja. A podvrgnućeš se istoj, zar ne? Ili si već? Samo da ti se novo-pečeni dragi ne namrgodi. Da mu tečeš žuborom po precizno definisanoj putanji poželjne emotivnosti, *nužnom zlu* kraj halapljive jur-njave za novcem. Da te s uzdignutim nosom pokazuje po banketima, da ga valjano dekoriješ u prvim redovima pozorišnih premijera. I sve upakovano svilenom mašnicom sterilne predvidive ljubavi i porodične harmonije. Joj, kako vi srećno živite, zavidjeće slični i neslični, uspjeli i tek neuspjeli.

Intelligentni vrcaji i duhovitost, te svi njihovi podskupovi, ih, odavno ozloglašeni kao populistička razonoda. Zar još provodiš vrijeme uz igrice na kompjuteru? Nema smisla, *prevazišla* si ti to. A drago mi zbog tebe, *bez zeze*. Šta bih ti ja? Čemu? Vidiš da samo ironišem, sujetan i alav k'o gladna zvijer. Nikada nijesam bježao od priznanja svojih nedostataka, zašto bih i sad? Ali ni od ljubavi prema tebi, takođe. Samo mi krivo sto se svrstah u one koji je uniziše u svo-

joj smislenosti, prepušten „čarima“ filozofiranja da li ljubav zaista postoji. Ne pitaju se o tome oni, vjerovatno rijetki srećnici koji je spoznaše. Svejedno, traj kao ti, ma kakva ažuriranja duše pretrpjela...

Dolje, na raskršćima ogavnosti, nikada nije bilo zatišja. Kako sam odavno odlijepio, a i vid mi je počeo slabiti, gotovo da više i ne primjećujem šta se tamo dešava. Kuknjavi bespogovorno uskratih pravo na bal, pa njeni umiljati titraji da se ispolji sasvim zgasnusše. Ovi današnji materijali za okivanje uzdaha... samo mi još oni zadaju mukice. Vjerovatno je tako zarad suzbijanja monotonije. Nekad namjerno bježimo od problema i odlažemo pouzdane načine njihovog otklanjanja da bismo cijenu smrtnosti održavali što nižom. Sreća da nije u pitanju kvarljiva roba. Ali, šta tu onda smrducka? Heh, taman posla da čačkam u odgovore. Skramice za prikrivanje očaja, same po sebi tanke i porozne, zahtijevaju ludost i za zavirivanje pod njih, kamoli za njihovo uklanjanje. Ja ni drugima ne dopuštam da to čine, ni u istraživačke ni u sanitarne svrhe. Neću, bre, da osvanem s etiketom sterilisane zone, dok god ima na šta da se okači!

Gdje si, i večeras, dragi bôgo? Neću te takvog, s automata, iz novina, s TV-a... pa neka si tamo podešen i na moja klonuća. Trebalo bi da imam neposredniju vezu s nebesima, jer sam ionako na njima, bar k'o onaj... kako bješe... nevoljnik po kome je Vanja Bulić razmazivao *bisere*, pedantno birajući „poslovično kulturni“ trenutak za novinarski podrig. Pa, nahvališ me te, bogiću, sklavirih da si baš intiman s nevinima. I šta da, ovako ogrez'o u blud i najraznovrsnije poroke, očekujem? Tvoju audijenciju? Famfare i počasti što sam te udostojio svog obraćanja? A opet te trebam, k'o ozebli sunce. Da mi sakralnošću pokreta odvратиš misli, ukažeš na (sladunjavost) iskuš-

nja... E, zbilja, bogili, da nemaš oskudaciju port parola? Da pošaljem CV? Majke mi, ću da izađem na televizor?

Aha, samo kod Vanje. Pa dobrooooo. Lepo ide u gggrad, znaš kako, ima ženskih, ima sve...

XLVII

*Evo me i ovog jutra
zvijezdu žvrljam na čelu
jer ne dam skaradnom sjutra
da gasi moju stelu*

*S lakoćom skoknem do tebe
rimom te, ubavu, mijem
baš ničeg da te ogrebe
u nadi što za nas vijem*

*Osmejak da ti mamim
kad god da te oPpišem
i šta bih, nego da slavim
kad zbilja srećom odišem*

*Ćime i šta mi slikaš
sred ove brapave puti
zašto me puteno čikaš
golijat postaću ljuti*

*Ćitanke duše kad po'dim
kad ih iz prikrajka listam
na stand by život svodim
samo da kao MI blistam*

*Kraju nadabnuća strane
želje za tobom se roje
ne može spokoj da ka'ne
njega se stihovi – boje*

I...

Ne pohrliše ruke utabanim koridorima. Ostadoše u izlogu sna, odakle ih, i nenadano, jednom prigrlih.

Veelika žena, očaravalo istančanih receptora, fenomenalnih predajnika... Odašilješ talase kalemive... možda, samo na zamlatovijusa. Da, vanzemaljac usred demonkratije. Tako te pojmom, tako me brusiš, tako činiš mnome.

Forumskim nedonoščem. Nezadovoljnikom i cjepidlakom, bljutavim narcisom, „online suicidu“ sklonom pri svakom dašku ledenijih vjetrova. Galimatijasom. Gomilicom. Branicom. Nebranje-nom dobroćicom. Nekim ko ovog časa ne može izmjeriti svoju sreću, niti mu to pada na pamet. Prosto, ritual samoporađanja, moguć tek na ovom mjestu, tobom podstaknut i izazvan. Zato, nek svima pogledi budu čedni, kada završtim. Ne vraćajte, da ne vezujem crvene konce po tastaturi. Kumujte svakom osmijehu ili uzdahu koji mi predstoji. Opominjite ako posustanem. Brinite. Navijajte: Skopaj ga, *sestro*, ne ispuštaj, evo ti laso, zavitlaj, pa oko guše, i da presvisne, ako je potrebno!

Vidim te i kako ovu, tek ispililu bebu, previjaš i uživaš dodirivanjem hrapavog pvoja... Scene... Zamišljanja... Otklon od stvarnosti kao njeno unapređenje.

Možemo li to? Previše komplikovano? Postoje životnije, svrsishodnije stvari? Suviše sam ti sličan ili preslab za tebe? U delirijumu? Hej, pa tek definicije zaljubljenosti, uz „drskost“ njihovog evidentiranja! To se ne radi, ne ispoljava. Al' šta beba zna? A baš zato je i dražesnija... eh, ludosti svačetirigodišnjedobna.

Čarobne riječi za staklasti spokoj, ipak dovoljne da neprobojnim učine vrata oćajanja. I sardinama bi mi, gle metafore, podsticala žacnuće moždanih vijuga. Kulminiram večeras, vatrometu nalik, obasjavajući vidike svakom omlitavilom srcu. Ma, nek ide život!

I...

Ne pohrliše ruke utabanim koridorima. Ostadoše u izlogu sna, odakle ih, i nenadano, jednom prigrlih.

Hajde, reci, ko će se ponositi prizorima načičkanim tobom? Ko će likovati kad zagnjuriš glavom u more i razlivati se spokojstvom zbog prava na sekvence razlivanja tvoje kose u vodi? Kome predstoji sizifov posao odmjeravanja rastojanja od tebe, kako kilometarskih, tako i onih koja nastupe pri svađama? Ko će biti srećniji jer zna da mu i najbezazlenijim glavokretom postaješ draža? Ko će u najstupidnijem postupku koji i nespješno obaviš naći neviđeni smisao i biti u stanju da ga pretopi u novelu? Ko, kome, s kim...

A za mene tek apsurd, kao ostavština.

Privesti sreću izvjesnosti dešavanja i dati joj mandat nelimitiranog trajanja... kažeš, nema garancije. Pih, prepomirljivo. Zapanjujuće. Hodati baršunom (makar i tuđeg) sna, podrazumijeva sposobnost prepoznavanja fatalnosti izazova. OK, dokazuješ da te mimišla. Ili je i ne možeš razviti. NEBITNO!!!

XLVIII

NE ŽELIM

da me, ikada više, nestaje u kaleidoskopu sutona, u prozračnoj razuđenosti oblaka pri teškom smiraju dana. Neka se drugi sele u ćorsokake ljubavnog bunila i budu zauvijek omamljeni najopojnijim zavodničkim drogama. Ustupam im mjesto u redu, k'o Većo najrevnosnijima za potrepštine novogodišnjeg slavlja. Istina, ne umijem s čašicom, kao on, ali, snaći ću se, mozak je najveći alhemičar – i vodu će alkoholom učiniti.

Ne želim da me, ikada više, razigra osmjeh voljenog bića, da plamtim u njemu do beskraja i natrag. Ni dimu cigarete se neću dati, da me zakukuljuje i zamumuljuje za novi zanos, za novu kreaciju sreće. Ospite se jecajima vi koji ste neviniji pred obrisima sna. Dok vam ne presjedne, dok ne progutate dovoljnu količinu knedli koja nespojkoj znači. Doživotni ožiljak, trajna tetovaža na duši. Eh, koliko ih se nagomilalo! Koliko ih svaki novi rez u metastazu uvede. Pa artikuliši, „majčicu“! Priredi širokim narodnim masama za zalogaj. Da zaobiđu tuđi recidiv i sačuvaju snagu za bolje.

Ne želim da me, ikada više, zatekne poriv oduševljenja, nestajan u odvrćanju od odrastanja i spretnosti. Zrelost nek me krasi, k'o racionalne, da na miru počinem u trivijalnoj postelji... dremke. Da se na'vatom energije i svesrdno zauzmem pozu za novo, a oprobano onanisanje svih kojima je pala shjekira u med da mi seru nad glavom i dodatno istu kontaminiraju smradom. Lakše će me se kloniti i najofucanija drolja, svakako miomirisnija od mene.

Ne želim da me, ikada više, iko podstakne na nježnu riječ i upotpuni njome riznicu osjećanja. Zagrebite plastike s TV-a, slijedite nečije vajne političke ideje... bolje je, vizionarskije. Spašava ljudski rod od propasti, *dakako*! Dresirajte i sebe i druge u šrafčiće ogavne mašine, ništa različitije od Matrixa, osim u *nijansi* – da sami tako hoćete!

Ne želim da me, ikada više, pomazi ruka bilo koje žene, od najplemenitije i vrle, do najkurvinskije. Sve čari suprotnog pola dijeleće ionako međusobno pripadnice istog. Presjelo im, dabogda. K'o što je.

Ne želim da me, ikada više, zbuni misao s božanskim atributima. Poznavaoci TAJNE odavno je nose kao vlastiti balast i pate do neprebola. Orgija frivolnost. Ako. Rascvjetavajte se u plitkoumlju, ja vam ne branim.

Ne želim da me, ikada više, spopadne potreba za saznanjem novog, jer mi je dojadilo patetisanje. Uvijek bi se vratilo kao dodatno razočaranje.

Ne želim da me, ikada više, tvoj pogled učini velikim i ponosnim. Da mu se skrivam, pa da ga mamim, da ga sačekujem, da mu se nadam, kao iscjelitelju, kao blagosti djeteta. Rasipaćeš ga pohotnim i žilavim, vonjavim i bahatim. Mahom. I neće se primati, jer nije zalivan mojom bistrinom. Presahnjivaće mu sjaj, skraćivati se prodornost, otupljivati opojnost. Ostajaćeš neshvaćenija, nekrunisanija, prizemljenija... obična i mila, kraj tolike eruptivnosti za moje snove. Da ih selim u drugu, da joj serviram sebe, tako neponovljivo... nepravljivo... uspostavljenog tobom? Zarad čega, draga?

Izvjerno je tek da ću se rado spoticati o nepodmetanu tebe, ovako osašavljen kad krenem k amplitudama sna...

XLIX

Zastani, baš na toj strani prekomjernog čitanja, okači se i odmori na serifnim kvržicama slova i ne pogledaj u zdjelicu s kksom. Omirišimo ovo popodne, zajedno.

Manje kašlješ. Prolazi te. Lipa te čuva. Taperverov bokal bajati vodu. „Uf, stalno moram da radim!“ Jedva odškrinuta vrata, i za ulazak i izlazak, simbol egzistencijalnog pličaka. Ali je moj, reći ćeš! Opet prebiram po mislima neko nasljedstvo koje je zatureno a glasi na mene. Kako tako banalne stvari, kao spavanje, ishrana i garderoba poprimaju nezasluženi značaj!? Važno je da se ima za SMS. Klice delirijuma, njegovane prezrelim godinama. „Ni to nisi čitao!“ – strepim da ćeš se zaboraviti i pitati. Ups, pretjerujem, sve manje mi se čudiš u besprizorno malom broju naslova koji su ostali za mnom. Pomirena. Pesimistična. MI već duže nijesmo iznad tebe. Čak u najbesprekornijoj harmoniji, znam, funkcionisala bi autentično tek kao TI. Šta li sam ti, pobogu? – pitam se, sve zatečeniji pretpostavkom

da si me pretvorila u eksperimentalnog zamorčića. Može ti se. Karte i konci su u tvojim rukama. Sladunjava želja, muška snishodljivost, papučarenje... i ne izmiču statusu marionete. Gotovo da ga prizivaju. Uputiš povremene slatke podsticaje, tek paravan za elegantno samoodstranjivanje iz naše i moje ciljne grupe. K'o da si šugava. S polomljenim... s precvikanim... A ništa ti ne fali. Usuđujem se da kažem, ni meni. Nasmijaćeš se, držeći poduži spisak mojih nedostataka. „Pogledaj, zamlatovijusu, ili ti i dalje ne dopire do mozga!?” Papir sve trpi, rekoše (plitko)umni. Zanos i trans naročito. Ali, kao da nećeš da vidiš, smarajuće je, iluzorno... za nekog je ko ima više strpljenja a manje godina. LEGITIMNO, ali poražavajuće, s obzirom... Ma, nećuuuuuuuuuuuu!

Gdje je razlika između srljanja i upornosti? Sigurno nije u zabludama! Ah, svađam se, a ne volim, TO NIJESAM JA! Nije ni čudo da zaudara, kad me razapinješ okolo u najprljavijem mogućem vešu! Elik sir za let ištem, alooooooooo! Hipoteka za uspjeh su mi ove riječi, njihova džangrizavost i vjerodostojnost. Zar si toliko... *maher*, da sam bio slijep kod očiju u neprepoznavanju tebe kao...? Ne, drugog objašnjenja nema. Ili – ili! Ipak je sve crno-bijelo. Bar u presudnom doživljaju i postavljanju stvari.

Aha, mi to mirišemo popodne, zajedno, zar ne.....

Volim te...

Napisah, pa ćutanjem i shrvan umorom odah gotovo jednosatnu počast ovom najživotnijem stanju. A ti već znaš kako je... nenadmašno... krotiti osjećaj neostvarenosti spoznajom da nijedan trenutak dana (i noći) nije izmakao pomisli na tebe. Još ako se u slatku od šljiva zadesi i neki orah umjesto košpice, da mi legne, kao poljubac... Ako melanholičnom preciznošću koru pomorandže dije lim na kriške i, premda si tu, tražim te po vitaminoznim sokovima... Ako te pogled odaje kao virtuoza zavođenja, makar i samom datošću

krupnookih proporcija, kojih se ne možeš odreći, koje ne možeš sporiti... Ako se *rintaš* poput magareta i tupkaš pesnicama, čašćavajući me i (nakaradnim) kontaktom i surogatom ili izlivom pripadanja (TEBI)... Ako zanoktice tamaniš k'o gushjenica list u crtanom filmu, 'nako, za predjelo, pred čokoladu za kvanje... Ako me i zaista ljubiš i prihvatiš čvrlj, osuđen na treptaj trajanja, kada, ipak, stignem da se razložim i obložim, napojim i zadojim, vrisnem i svisnem... Ako prevarim tvoj racio i zablistam u nedostajanju, o čemu tvoja SMS ne-što natutne, dok čitamo zajedno... Ako manje-više iznudim namje-štanje kaputa pri izlasku, pa sletim niz stepenište uz koje se neupore-divo lakše, iako uz tresku i *zvoc*, peti...

Ako u svemu tome, a tek slijedu dešavanja djelića noći, nalazim zagubljenog i nepronađenog sebe, e, ne umijem niti znam išta drugo do...

L

tEHnika ne®ezonantnog EHa

Eh na eh, kroz eh, do eh...

K'o da je EH „jedino na svijet“. Kako mu izbjeći, kako ga zaobići? Ako znam više, POMAMIO SE! A teško da sam ikad i znao...

Sine moj, brbuskalo jedno!

Danas te ne raspršujem šetnjom po gradu, ne stavljam na ramena da baš tebe pokaka neka lakokrila, za sreću. Danas pričam o mami princezi, iako ti je nijednom riječju neću učiniti mamastijom, dražom i ljepšom nego što ona tebi samo može da bude. Ali, šta ću kad je volim... pa ne dam da mi je baš toliko potkradaš stalnim smijuljenjem. Sve se nešto mazite i štrpkate dok te pampersicama čini bebom dostojnom uloge u TV reklamama. I nemoj joj ni večeras razjasniti čuđenje zašto tako rijetko kakiš i piškiš, kad ugrabim da te na

brzaka presvučem, ne bih li se duže tražio po njenom pogledu i potvrđivao u sreći koju mi je donijela, sobom i tobom, pašče jednozubo, tajovo.

Ona je, znaš, skupljala polenuće mojih uzdaha i krila ga u praznim paklicama cigareta spremanim za performans, dala mu moć opijanja gledalaca i sad od toga, evo, živimo. Umjela je, a nijesam ni slutio, da u zlradom šapatu svakodnevice izdvoji akorde sna, mele-mi jedinu moju istinsku bol: utihnucé Yuge SFRaste i učini da traje, bajkovito traje, osjećaj pripadanja stican kroz čitav život, prostrt po nama. Jedna je noć bila dovoljna da ispegla svaku neravninu na horizontu koji se gubio u sinestetičke tonove (mali je, naravno, vunder kind, rodio se naučen, ka' svaki Njegoš, pa zna šta je i sinestezija). Tada, kad se zasvodio šator sânja i odlučnosti, konačno je cvrcnulo i krunisano tvojim začecém, blento mali! A kako me samo zatekla da te želi, više nOgE ja... da se prenese u tebe, bdijući nad tvojim očinskim genima, jesu li dovoljno... zamlatovijasti. Ti, proizvode dvostrukog sebičluka, ispunjavaš visoke nazore tobom ostvarenih roditelja, a tek se zafrkavaš i gugučeš, nezahvalniče! Ma, kad te samo... boducnem u tu stomaćnu nježnost i uštinem prstiće čarobne nevinošti.

Ne čudi mi se, bar ti. Nećeš umaći preteškim uzdasima, neće te štedjeti bič ljubavne vjetrometine. Neće ti biti ni do čega, osobito ne do zezanja. Zapamti taja svoga, šta ti veli... Sad počini malo, k'o kakav švalerski prikriven mačak, uz mene. Ne razmišljaj, doći će i to na red, da ti zakomplikuje život što bude intenzivnije.

Evo je, gracija. Ćuti, ni gu-gu da nijesi pustio! Junači se na vrijeme. Stasavaj. Moraš. Boljeće ako okasniš!

Možda će prvo mene pogledati... Pa šta s tim!? K'o da me jednako ne raduje kad tebe obavije prvim izlivima radosti nakon iščekivanja, nedostajanja? Aj', ma'čice i više... dobro, nek ti bude, iiihhh... u qqruz! A bivao sam ošamućen jednostavnošću njenih SMSica, pokazivao telefon okolo, spreman da BIJEM ako ne podijele sa mnom oduševljenje. NEDOSTAJEŠ MI, ZAMLATO, čitao sam

između redova, POVEDI ME, MA GDE, odzvanjalo je u mojim ušima, bistrilo mi mutnjikavost pogleda. Kravooka jedna, otmenog ogleдна. Sad je tu, zrači, stoji k'o skalamerija, a plijeni, razvaljuje stavom, atomi vazduha se jagme da joj se pripiju uz odjeću ili joj prodru do kože, same. Đavolčići, sve ću da ih usisam! Eto, zato se stalno presvlači, kad je neprestano golicaju. Ostala joj navika da grička noktiće. Devojčica s institucijskom odgovornošću. Na'vataj tako nešto shjutra, čik ti ga, baki – sine! Pojma ti nemaš! Samo se nešto kežiš!

„ENDE“, zastruji na već kakav način intonirani prekor s njenih usana, pa, uz manju pauzu i „MENE OVDE NIKO NE VOLIII, NI SAMA SE NE VOLIIIIIMMM“. Skočih ja, skoči i ti!

Ene, pa ti hodaš!

Mama pri uobičajeno melodičnom osmjehu, s plafonom u vižuri.

MAMAAAAA, PA MIIIIIIII TE VOLIMOOOOOO!!!

I... taNko.....

LI

Začuđujuća uvodna gnjavaža uslijedila je u namjeri da rastjeram oblake banalnosti i zagolicam ti nedvosmisleni želju za čitanjem, stimulišući tako i sebe za pisanje. Odnosno, vjerujem da sam uspio da „nacrtam“ kako ne bi moglo da uslijedi nešto iz kalupa za porculanske kičalice na koje padaju gastarbajteri i zatupaste gledateljke južnoameričkih serija. Konačno svjestan da je nemoguće artikulirati sâm krem najdragocjenijih misli, opstaću u njihovim nagovještajima, ili se prepustiti ritmu maštaričarenja. One impresije koje ne pohvatam, a navraćale su, ovih mjeseci, i dekorisale neokrećene fasade, zbunjivale poglede prolaznika... oteše nebesa, nezainteresovana da etar ažuriraju u iole dokučiviju destinaciju. Čačkaju tu nešto

i afirmisani i kvazi pjesnici, ali ne vrijedi – ni sami emiteri *srcekucajućih* stanja, zbog usplahirenosti i opajdarenosti, neće moći da se dugo baškare na pučini tako *odzvanjajuće* sreće. Pa ni ja, *gidan*... Utjeha u nečem sličnom, ili, što se mene tiče, upravo u ovoj pisanji, nije zanemarljiva. Rado ću se vratiti na početak i, bez pardona da to kažem, oduševljavati napisanim! Koliko su ljudi samo uskraćeni sopstvenim gušenjem najvrletnijih, najpikantnijih ispoljavanja, ni nemamo pojma! Njegovati posebnost kojom se razlikujemo od bilo kog živog stvora na planeti, ne bi smjelo da bude tek angažovanje i imperativ pisaca, sanjara i iluzionista. Dimenzije ljubavlju prouzrokovano patosa, tog intelektualno-emotivnog miljea, su nesagledive (pazi šta napričah) pa bi možda i usluga čovječanstvu bilo njegovo uvrštavanje u školski nastavni program. Ha, kandidujem li se ja to, „sasobenim udavoljstvijem“, za kakvog vajnog predavača? Očekujem li to POTVRDU, sertifikat? Uz čvarke i lukac, da mi slađe bude!

Čeznem za riječju, mišlju ili njihovom ubitačnošću od kojih ću, naravno, zanjemiti. Da ni trenutka ne metnem prst na čelo pred iskušenjem otplovljavanja na kraj svijeta s bićem koje tavori i diše... ma gdje to bilo. Da ga stvorim, izbrusim, osnažim i domaštam, ako je potrebno, ali da ZNAM da ga ima! Pravo na (ne samo) parčence sna, dato nam je svima, samim rođenjem. OK, ne mogu se baš požaliti kako sam svih ovih godina tek gladovao. Uspomene, pa i aktuelni hedonistički meni, imaju svoj arhetipski kolorit. Strahovitom brzinom iz njih izdvojim oslonce pred monotonijom krcatom opštim mjestima. Ali, to vražje *ali*, usidrilo me u nakani da, makar euforičan, proštrumpfujem dane do iščekivanih, podrazumijevanih dogodovština sa ljudima koji magnetišu moje nade. Da budem gorostas kraj nekog ko tako *glatko* zadovoljava ove „kriterijume“. Jeste, mora postojati impozantna, za doping bitiSanja pripravna pametnica. Dosadile su cice svakoake koje snishodljivo zakucaju na vrata sna, praveći mahom – promaju, razoružavajući žene u izuzetnim sposobnostima, navodeći me na pomisao o genetskoj predodređenosti, tj. uskraćenosti... Da li ta pomisao prevlada – da se zaključiti, jer ne bih ovo pisao. Ne bih se, ponekad kroz potpuna „prosipanja“, predavao šaša-

voj koreografiji dopisivanja i „pametovanja“ s djevojkama povremeno prozirnim u dokazivanju da nijesu ono za šta se izdaju, koje možda neću ni upoznati, koje se ustručavaju ili sapliću u dopadanju, nerijetko u tom naporu dosežući i svoju suštinu... Trenutak tehnološkog razvoja koji konzumiramo, praćen datošću da jednim jednim imejlom zbrisemo suptilnost romantičnog ambijenta noći iz prošlih vremena! Noći osvijetljene onom prokazanom svjetlošću svijee, čežnjama i priželjkivanjima ozvaničenim gušćijim perom i grubim papirom. Noći koju sačeka jutro i dresirani golub pismoša.

A tu si, dovoljno blizu, iako suštinski daleko. Moja i tuđa, zamišljena ili sagledana. Pred sobom, diskretno, do nepriznavanja, zavapiš za dodirrom nepronadenog princa, njegovom iscjeliteljskom moći za uzdahe. Pa, žmuriš, i čekaš, čekaš... da postaje nevažno šta, ni kada. Bol bi bila osiromašena za podmuklost da ne prodrma svojski upravo onda kad se pomisli da nas više neće posjetiti. Neko drugi bi lako zaklecao ramenima, al' ti, ne. Radije ćeš i surovošću tanjiti moju nadu, moj udes nekompletnosti, nasađujući me na svaki hendikep i neangažovanost, kao na kolac.

Ta ima li tada mjesta za bilo kakvo ovozemaljsko zadovoljstvo koje bi vratilo vjeru u život? Nesređenost i hirovitost... Izmaći im, sakriti se u kutak već oprobane samouvjerenosti u čuvenoj: *jutro će promijeniti sve*? Kome je to još pošlo za rukom?

Hej, shvataš da bih da me oplemeniš ushićenjima nalik onima koje izaziva brza vožnja automobila, hristijanlija pri smučanju, srdačnost pri čvrstom zagrljaju. Čuj, nalik... Podajmo im se neplatonski, elem – zaista, započinjući tako mozaik PRIPADANJA i naše razdaljine poništavajući obostranim prožimanjem.

I, ne zaboravi, sve vrijeme žmuriš, nije ni potrebno otvoriti kapke.

Pego bješe prinuđen da otme rukopis iz Diritinih ruku. Kao da se, na njeno čuđenje, nije smio prepustiti vjerovanju da se toliko jedno u drugom prepoznaju, jedno drugim razlažu... do i od same zaljubljeničke simbioze, te sANJIve rANJIVosti. Valjda zato što rijetki nastupi božanstvenog štrče nevjericom da je moguće, da je tu.

Svitanje posredova novim poljupcima. Šlajmom obogaćena usta, ma koliko bljutav, no ipak desert oboma. Kako joj presaditi bar jednu svoju ruku, kako, za amajliju, blistati odsjajem njenih zuba, trajati na frekvencijama njenih pogleda? Pitanja i priželjkivanja čije ispunjenje nije moralo neminovno da uslijedi. Čak i Pego, vazda pohotan za formama, bujao je zadovoljštinama i vunicom obloženim škrinjacama za počinak Diritinog srca. Tinktura ljubavi šara životom, kao vivak kad šara površinom vode.

Valjalo se rastajati. Iako blindirani međusobnom posvećenošću, izvjesnošću najskorijeg narednog susreta, djetinjasto bezrazložnom bojazni odugovlačili su s odlukom. Možda je blinkao opomenom neki fiziološki, intuitivni kôd koji svjedoči prolaznost ljudskog roda. U nepojmljivosti protoka vremena, granicâ prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, to njihovo veče jedva da se moglo nazrijeti. I svakako je, čak i prije dešavanja, bilo osuđeno na uspomenu, uspomenu kojoj, u najboljem slučaju, slijedi sudbina jedne od vinjeta istorije. Kako zgašnjavajućoj večeri, tako je *skrojeno* i ma čijem životu.

Tuširanje pred san. Kreveti i nužni odmor da reciklira sluđenost u početne manifestacije zaljubljenosti, kroz SMS i odbrojanje minuta do novih dodira.

„Nemoj da mi padaš po putu tamo... Da mi se povrediš... Šta ja bez štrumfa... Jub.“

Namirena jutarnjom dozom posve gorke kafe, u kontrolisanom neredu svoje sobe, Diriti sjede za računar i daje se digitalnom zapisu *Ubogog slova*, kako je naslovila sud o Pegovoj pisaniji, za promociju. Zastajkivala je u podsjećanjima na njihov susret, jednako zaskočena strastima i dok je pisala i dok se, gotovo hipnotisana, vraćala ukusu njegovih usana, krhkosti pred njegovom muževnošću, blaženosti zajedničkih dodira... Kad bi, kao kad ponestane vazduha, morala da se lati mobilnog telefona i uputi mu SMS, ličila je na djevojčicu koja se ponosno šepuri u oponašanju karakterističnih gegova svojih roditelja. Umjesto *Supera* s lješnicima, koji joj je majka u takvim prilikama odnekud iskopavala kao nagradu, sada je dobijala izvještaj o isporučenoj poruci. Lupanje nogama o pod i modrice na koljenima zbog *te trapave iverice stola*, par razbijenih neopranih šolja koje su tu nešto... bezveze... tražile kraj monitora, kolateralna su šteta nastala kad stigne Pegov odgovor, nekoliko puta i vriskom proslavljen. *Okrenu* i Mirjanu, padrugu milu i poče... *Sestro slatka, da ti kažem...* Majka joj je čak jednom utrčala u sobu, plašeći se da nije pozlilo *suludnici*.

— Zaboravi, SofijO, nit' čuješ, nit' vidiš! Gubiš svoju mezimicu, znanek, zovi komšiluk da me prežalite i da vam se slatko nasmejem, tako kako nijednom mrtvacu nije pošlo za... usnom, hahahaha — frenetično majci sasu u preneraženu facu.

— Sine moj, pa šta ti se to dešava?

— Ma, ne znaš mi ti, kao... Vidi, de, da ti ručak ne zagori, da ti ONAJ posle ne bude deprimiran... Dug je dan... a mogla bi da bude i noć, ostane li da gleda TV, oneraspoložen!

— Miletko bezočna, odraću te živu, znaš! Još mi basta! — dirnuta u *živicu*, a i da prikrije vidno zadovoljstvo zbog razloga ošavšavljenosti svoje kćerke, Sofija uđe u formu za prepirku, genima crnogorskim obezbijedenu. No, Diriti je bila potpuni vladalac trenutka, te pohrli u majčin zagrljaj, dozvoljavajući i kojoj radosnici, što svojoj, što njenoj, da ka'ne.

„Kažeš, da se čuvam... svrbucka te... rubovima usana... To je zato što sam riješio jednačinu titraja za tvoj lakši i brži osmijeh. Ne presahnjivao ti, voljena!“ Prva Pegova SMS, jedva izborne misli sred basnoslovne sreće, kad je začuo signal za poruku na telefonu i ugledao *D* na displeju. Šta tu ima više i da se kucka, misli, diše... Šta potpunije i smislenije više da se ište od života? Uprkos sili zemljine težee, Pego se raštrkao i razigrao na plafonima snoviđenja.

— O, mali, danas si nekako posebno... šarmantan... Da nema nešto da se prijavi? Od mene ne možeš sakriti... – letargična dvometrašica, Pegova koleginica Voda Voda, saletje neubjedljivo pritajenog smetenjaka.

— Ima, *grdna*, ali je... rekao bih... neopisivo. Zovi Ameliju, da vam natenane ispričam, al' jedan jedini podsmijeh ako ti se otme, odreći ću te se u redakciji najbližeg tabloida, jasno?!

— Baš da vidimo koga ovog puta proglašavaš princezom...

— Eto, odmah ona...

— Dobro, dok nisi počeo, da se ispucam u peckanju, bojim se da posle ne bih mogla odoljeti! – stumba glavu iz oblaka, nasloni je na Pegovu i obuhvati ga preko ramena, da naglasi suštinu svog odnosa prema njemu.

Doigra i Amelija, u jednom od svojih crvenih *milokrpičastih* izdanja, vazda plesno laka na koraku, risetovana na beskrajnu pažnju i zainteresovanost da čuje nešto pretpostavljivo važno, čim je, bez pripitivanja da li može, pozvana da dođe. Pegu je povremeno bilo bolno da je takvu zasipa do fijaska tugaljivim mrcvarenjima sa *kandidatkinjama* za izabranicu njegovog srca. Ovog puta ga je, međutim, petnaestominutni tajac slušateljki, u pozadini misli, dodatno uvjeravao u valjanost onoga što mu se dešava. Premijerni *nastup*, baš kao u pozorištu, i nedvosmislena radost koleginica, umjesto aplauza.

Prstima gnjaveći slepoočnice, počinuvši na njima pri rijetko tabanoj avanturi do kose, preko čela, Pego po okončanju radnog vremena zaleže na predupređivanje Diritinog *Ubogog slova*.

Dočekah, najzad, priliku (upravo sam oborio flašu coca-cole – sreća da je bila na podu, a i nije se puno prolilo) za moj prilježniji nastup, doduše, bez unižavanja prethodnih u nedovoljnom predavanju.

E, sad ja, dok pišem, a sutra ti, dok čitaš, ima da *nagrabusimo* od trajanja!

Da počnem potvrdom obožavanja tebe: *Isplivala si iz jezer-ceta u koje sam te zagnjurio sinoć, osvježena, a ista, u SMSicama, elegantna i krunisana nerđajućim materijalom, koji bi habanjem morao izreagovati sa vlažnom – nepovoljnom sredinom, da zaista nije takav, kvalitetan i dragocjen. Namjerno ne kažem krunisana ZLATOM, jer je i zlato suviše rabljeno da bi indikovalo tvoju posebnost. Pa i „materijal“ je neprimjeren termin... prije će biti da se radi o supstanci u agregatnom stanju manje kabastom od metala. Ne pretendujem na otkriće za novi element u Mendeljejevoj ljestvici, naravno. Čak bih ga sebično sačuvao za sebe kao izum, ha! (eventualno bih tebi prijavio njegovu valencu, hehe). Valjda ti priređujem svojevrsnu ekologlavnu lakoćicu zbog proglaša da ne budem teži od daška ili oprostive ludosti...*

Možda sam optimista da kažem da SVAKAKO postoji slično omamljujuće žeMsko stvorenje, ali ja ću se raskalašno predati ubjeđenju da bih na njega nabasao da ga ima! Ergo, tvoji tronovi su za-dati, pa se raspršuj vizurama do mile volje, godiće im blagost tvog pogleda.

Čuda, do juče – čudima. Nama kao zalogaj(i) realnosti, taman da dopadnemo svrishodnosti bitisanja. Da, u najsuštinskim sam vodama pri ovom posegnuću k tebi. Nebanalna MISAO koja

oboma znači koliko i okot kujama, koliko i nekolikominutni let tisi-
nom cvijetu (insekt koji u konačnom obliku metamorfoze živi tek
par minuta, koliko se sjećam) *polisa* je *osiguranja* pred zapitkiva-
njem da li je zaludna naša interakcija, u ma kom pogledu. Čak su i
nesporazumi u sačekivanju susreta s tobom fino prošarali potku op-
štenja. No, lako je o neugodnom kad ono prođe.

Znači mi što si nas izložila prijateljičinom sudu i time *oskr-
navila* današnju prepisku. Reakcije dragih ljudi su poželjne do neo-
phodnosti. Učvršćuju nam ili odlučnost, ili sumnju. Naravno, ima-
mo suviše specifičan odnos da bi se očekivala fleksibilnost onoga ko
mu pokuša sagledati koordinate. Ipak, (*famoznog* li zaključka) figu-
rišemo i mi, *odnosni učesnici*, zaduženi i za razgrtanje, ne samo navla-
čenje oblaka. Zato ću, i u drugim prilikama, pokušati da dam sve od
sebe da ti ubrizgam izvorsku svježinu vižljave slike o meni i mom
zanimanju za tebe.

Utisci kojima si me bombardovala pri čitanju, imali su teži-
nu kakva i sada opstaje. Očima odavno znam razlikovati boje. Zvuci-
ma i dalje, dovoljno dobro, ispunjavati uši. I pored mojih obuzda-
vanja, nijesi prestajala da haraš lepršavošću i – ponovljenim, studio-
znijim komplimentima. Već priskače metafizika i eto seroznijeg, ali
i dalje u background-u svijesti obitavajućeg poimanja TEBE. I onda
je krenulo... Citirati vajnog mene... e, prelilo je čašu! Tu se moraju
iščačkati pobude, ustanoviti *pro et contra* razlozi i šta sve ne... što se,
evo, odmotava lagano i prekriva me kadifom ispod koje ni za živu
glavu ne bih da se iskobeljam...

Lako je, vjeruj mi. Ovdje sam da poduprem klimavo, da gu-
tnem oplemenjujuće. Da te metnem, kao cvikere, u prevazilaženju
kratkovidosti i obuzdavanju dalekovidosti. Da spoznam MJERU
odomaćivanjem na tako profilisano stvorenje suprotnog pola. Imaš
taj kredibilitet, za ma koga, ne samo za mene. „Pobijedio bih sebe“
onoga časa kada bih nekog drugog tebi želio baš koliko ti želiš mene.
A „tvoje je na tebi“... da se ne ponavljam, već znaš za zvjezdasti orna-
ment na čelu koji ti poljupcima utisnuh...

Emocije... ah, proberi iz prepunih šaka kojima te sve vrijeme nudim. Nema kiselih ni trulih... voćkica... zato... miriši(mo)...

Nenarušiva si u aksiomima, tim nedokazivim tvrdnjama, svetim i sažetim istinama, nepristrasno zadatim. I pored potpune predanosti užitku da smo tu, kao da sam samo postrance njuškao šta JOŠ tako... bitko želiš da kažeš... Pun sam, prezadovoljan sobom, ispoljiv tebi izbrušenoj, jer znam da mi nećeš uzeti za zlo višak neprimjerenosti. Tebi kojoj neću prestati da atakujem na najznačajnije priključke svijesti, jer i sâm iz njih pokušavam da delam. OK, tanani su zidovi koji razdvajaju... e, neću reći šta od čega. Znaš ti odveć... Pametnica... do zasjenjivanja mene... mene koga, slobodan sam da pomislim, u zvijezde kova, a to poželjna satisfakcija, ma kome... meni i sâm smisao. Da sam samo dosegao UPRAVO taj osjećaj, pišući... Katalizator si silan. Ne slutiš koliko. Ničim te ne mogu precizno oslikati. Ti si jedan fenomenalan stvor, sumnje nema. Znam da ne tražiš opis. Doimam se kao kreten, sad, bez tvoje *žive* riječi... ne znam da li smijem da u osami, tj. u „društvu“ računara tumaram po impresijama ustoličenja našeg. Kristalizacija razmišljanja kroz razgovor je neponovljiv ugođaj. Da su i dodiri bili tek u ravni s njim. Rijetko mi se dešavao u veličanstvenim izdanjima. Sva koja su mi izmicala, oplakujem pometenošću, neprečišćenim i sigurno konfuznim mislima. Trpam ti ih, pa šta god da uradiš s njima. Potkovana si eksplicitnim prenošenjem sebe iscjeljujuće, ne uskrađuj me za to... naročito u nekim neizbježnim tjeskobnim trenucima. Ako treba, nije strašno ni ponoviti, naglasiti... Nekad i izostavljen zarez haos zna da napravi u prepisci. Pogrešna interpretacija pročitano – mahom spontane negativnosti koja *bode oči* – ne amnestira nikoga pred GRIJEHOM ružne misli, jer je takva jedna negativnost raskomadana ostatkom ponuđenog za čitanje. Neću na sitna crevca sad. Zaboravi na ovo sivilo. Vjerovatno da izbacujem iz sebe tmaste naslage ranijih posrnuća za voljenom.

Uspijevaš, uspijevaš... Blokiraš me ili u potpuno haotičnog mene isklesavaš. Sreća da se sve to jednim imenom zove spontanost. I tu, u činjenju mene ovakvim, je tvoja nepogrešivost. A, ne

znam tebi... meni su, nešto sam i natutnuo, ovakva rasplinjavanja gotovo nepoznanice. Komešanje naslova knjiga koji su ostali za tobom, bilo kritičkim bilo puko čitalačkim tvojim odnosom, tvori blago za isprсити se njime. Ja sam počastvovan, kao što bi prilježni podanici državnog aparata bili prijemom kod najznačajnijih svetskih državnika, raskoši tvojih odaja, kao od šale zapljuskivanih psihodelijom... Sve što kažeš je etimološki zasnovano i slojevito. I mene raslojavajuće. Do nekog podnošljivog poniženja.

Moje ustanovljenje u snu je fakat, baš kao i tvoje. Katarzična stanja ne pjene amplitudama, ali mi se čini da ni ne prestaju, makar se to protivilo logici na koju se, tako kuražan, pozivam... Sve prisutnija ambivalencija i/ili kontradiktornosti efemernijih misli. Ti... jedan... neprizivani Sokrate u mom majeućičkom – mirovanju! Jer, prestaću da razlikujem jutro, podne, večе... a sinoć, stvarni od domaštanog sna. Ne vidim naprave za mjerenje vremena, kalendare i ma šta što bi me na to malo sudova koje priznajem razoružalo u dokazima da vrijeme promičе. I uživam što bolje od mene znaš da IMAM(O) PRAVO na uobrazilju zaprečivanja prolaznosti i da me možeš i pitkog i živahnog zamisliti... opipati... u kocki vremena, otrgnutoj i od ovog njenog opisa.

Brutalniji sam, neobuzdaniji od tebe... shvatljivo... „mistiku“ i nedorečenost prelamamo drugačijim aršinima i drugačijim podavanjem nemuštom. Kao da su otvorene dvije tube i pri kontaktu kuljajućег sadržaja „uvišestručile“ svoju zapreminu. Prvi put gušenje ne doimam (nemilom) smrću. Jednostavno sam, dok još govorim samo o sebi... PRONAĐEN.

I u istraživačke, možda i literarne svrhe, JEDVA ČEKAM da nas erate osedlaju, ili nama da zajašu te neugasive kandeले emotivnosti, svaka od njih različitim vjetrovima potpirivana. Znojave dlanove maločas poželjeh da fotografišem pa da šibnem mejlom, a onda pomislih... pa zar joj nije dosta vlage *prvopomazanog* jezerceta... Vidim li uopšte da, plutavom ženstvenošću, iz oka, glečere na dodijeljenim vizurama u pokorni organj pretvara(š)?

Kapiram ti to malo nedostataka, hoću da ih raznesem, raspolutim i preokrenem ih u tvoje zasvođenje. Hoću da RADIM na tebi, sagorijevajući sebe. Da ti smrsim eruditivno kako bi potekla. Kako slatki... i tvoji... ventili.

Mirisala si mi. Prelivima najdelikatesnijim obložila ispružene ruke. Eto, tako se dolazi do potrebe da se nožem režu fluidi... Sanjam, a oči nikad gracijavije... Agnus dei...

Za čitanke sam, baš. Anal_iz(az)ovnosti mi moje.

Jbg, znam da sad tamo grickaš noktići... pa da ti spriječim gastritis i pošaljem...

Zagrlj-aaaaj!

LVI

Jedna od random animacija u Incredimail-u, kratak boravak u outbox-u i isporučise se k Diriti Pegove misaone papazjanije.

Slijedilo je redovno osvježenje pokušva čepenka, ovog puta u preovlađujuće baroknoj crti. Ukucao je barok na *gogolu*, pod opcijom *Slike*, skinuo desetak dopadljivijih zavijutaka i skoknuo do ex-ce-marketa na uglu Dobračine i Vasine, po kartonsku ambalažu. Par sati poslušnosti makaza i skalpela, selotejp i Lionard Koen, povremeno presijecani Diritinim, maštarija dovršavajućim SMSicama, i eto Pega u čipendejlu, inače odbačenoj, uzgojem par politikantskih karijera podlegloj fotelji iz soc-realističke kancelarijske ere. Umjesto bajcovanjem, restaurirana je kartonom i plastikom i plattenim podmecima za sjedište i naslon, *upicanjena* neizostavnim miljencetom koje je svojevremeno dobio od Ester za rođendan. Oko oplata vrata nikla su dva stuba u jonskom stilu i iznad njih timpanon. Slikanja plafona, taman kao u Sikstinskoj kapeli, latio se Mikelandelo, *Stvaranjem Adama*, ovog puta *neznatno oskernavljenog* gomilom petokraka sa srpom i čekićem, fluorescentnih okvira, od stropora i papira, nejednake veličine, uvećanih kopija iz Pegove partijske članske knjižice, po rubovima slike. Naravno, lakokret one-

moćalog virtuoza odmijenili su laserski kolor-printer i dvadesetak spojenih A4 formata papira. Da se ne pati. Mikelandelo.

Netaknuta je ostala menora, ranije napravljena od kartona, žice i skraćenih čepova flaša *coca-cole*, te abažur lampe, oboje stilizovani u nepriznatom p_egoizmu. Do sablasnosti mračna, masivna račvasta grana od zavičajne, dvorišne šljive, završavala se gnijezdom vrane koje je Pego još za studija skinuo s platana na osojnoj strani F krila III bloka Studenjaka, rasrđen kad mu je ponestalo municije (ispražnjenih baterija vokmena) za rastjerivanje graktavih nakaza. Tu premisu sablasnog, dakle, upotpunjavao je televizor še-snaestoinčnog ekrana kome je skinut plastični oklop da se i iz snopa ojađenih tranzistora lakše oslobađa smrad i podrig kad zacvrkuću, zaleleću... Nije se mogao domoći *lampaša* iz *sedamdesetih* godina XX vijeka, da instalacija bude grotesknija. Tješio bi se pri tom žaljenju što ni Većo nije mogao da se dokopa mercedesove zdepaste pišaće mašine.

Skupocjeni i nedostupni STIROPOR korišćen je na jednom od zidova i za bareljef Njegoša, Vuka Karadžića, Dositeja Obradovića, Krleže, Andrića, Ujevića i Mike Antića, čija se pihtijasta pozadina sa zidom stapala haotično iščezavajućim ćirilničnim i latiničnim slovima. Ne s previše napora mogle su se pročitati riječi: *papirologija, isbitreno, ekstra, intelegencija, inteživno, smorno...*

A najviše mûka ili, suprotno njemu, neobuzdano pražnjenje slučajnijih gostiju, izazivala je ne tako dominantna fotografija, da li objektivom ikad zabilježene nepatvorenije kolektivne tuge ljudi, ljudi koji su odavali poštu preminulom Titu.

Jutro miriše na tvoje reči, bolje od mirisa profane kafe... zar ne?

Nepogrešiva sam? Pa, zašto onda odahnih iskonskim tišina-ma i zanemeh pred tobom... Stavljaj mi, na pleća misli, preveliki te-ret tvog privremenog organskog odlaska... otežava mi kretanje kroz tvoje reči i moje misli... Da sam bar, bez tvog znanja, pokušala da se suočim s izazovom davanja mišljenja o romanu. Podlače, ovako si me uskratio za verovatno iznenađenje i tim uskraćivanjem sputao u lepršavosti! No, dobro... Onda ćemo inat u pomoć da prizovemo. Moj zanat i ja. A za početak, paklenog li ritma... Pišem... brišem... ne znam šta bih... svakom SMS mi to radiš... misli su mi na krvavom bo-jištu... reči takođe... Doživljaj tebe... lomataj se malo... To bih volela, ali, tupson je tamo bandoglav... Da mu kažeš *bleji* on bi mislio da poje a la Bocelli... Pazi, oblaci nadolaze... DebilE jedan... Ti si Lud... Navodiš me da oscilujem iz umetnosti u umetnost; iz nauke u nau-ku... pa me počinje ubijati ovozemaljsko pitanje: Ko si ti, i šta ti, za-pravo, radiš u životu? I pored jednost, sinoć zavladaše, milje i milje praznog prostora između nas, kilometri toponima u mislima, a činiš da moji beta-receptori vrište... ma, dođe mi... pa i sama vičem u pra-zno... daj, sedi uz taj računar i pojedi bar jedan zalogaj ove daljine... Jer, kao da se daljina nikad neće istopiti, mili... Sama svest da ti pi-šem i neopisiva želja za tim, vodi me napred... kao i tvoje NELaskanje meni i postavljanje na neki nivo blizak tvom... Neizmerno HVALA za to... Izvini zbog mojih „poštapalica“, ne mogu ih premostiti, sra-sle su mi sa dušom... sa onim najlirskijim u meni... *Jbg*, možda sam još uvek onaj NERO koji samo kompiluje stvari... Verujem u tvoju facijalnu ekspresiju, intonaciju – otkriše i one mnogo... bez reči, a reči sve... do skoro nepotrebnog čitanja između redova... Ma, pone-kad ne umem da pročitam napisano, a davim se imaginativnim... strašno... Hm, Diritiland... Zlatna groznica ne prestaje... Kamate ma-tadorske se gomilaju, Bika mi moga horoRskopskog... Šalješ na Sofi-jin telefon, manijače, joooj, divote!

Ma, ne вреди... Eh, Mudrosti_mi_moga_tufnastog_pseta... Pritekni u pomoć... da nemuštim mirisom skrojimo odgovor ovom Stvoru čiji i zarez bridi mojom glavom... Hvataš me u bolnom trenutku postojanja... Loviš me magijom reči... Postajem rob svega što jedva iščekam od tebe, kao da su vekovi, a ne sati pukli nakon tvojih dodira... Boleštinica neka, ni za tren zaustavljena... Mahnita, otima mi kormilo iz ruku... osećam, gubim pravce... Golica li te mnogo?... Čoveče... tečem... a stojim... Anksioznost me guši... Ljuta sam... na samu sebe... Hoćeš da te citiram: „Katalizator si“.

Sad i žmurim, tek da promislim malo... Šta doživih ja... *Prsoh*, nema šta... Dinamit jesam, ali ni slutiti nisam znala – toliko kratkog fitilja... Pa opet – vrištim, rekoh ti... u pr(ol)azno, u daljinu i čekam da se eho vrati i razori dušu, ili urličući u sebi, gutajući sopstvene krike... prisebnost teram do ludila? Evo ga ponovo... Ah, ta retorička pitanja moje prolupale svesti... Nema sumnje: babička veština... Pazi na mene... jer dadoh ti slabosti svoje... Eto ti, hrani se malo... ali, molim te, žvači polako... Sami smo sebi najopasnija zamka... Slični u svojim različitostima... Čini mi se: nisam kadra da izbrusim belutak svog života u zadatom trenutku... Pomozi mi? Ne znam da li smem da tražim to od tebe... sada imam hrabrosti... posle, ne verujem...

Samo što sam ti poslala poruku... eh, telepatijo moja spasilačka...

Kurs, diskurs mojih iznutrica... monolog rascepanih stavova... Natera grešnu mene da skrenem sa puta... Da onjušim svetlost kroz mrak prćastoga nosa... Vraćam se... Izlazim iz reda za suze... Čista... Oprana, naravno, njima... suzama... Za još cm stvrdnu se moja koža... Za milju proširi moždana masa... i bride vijuge u meni...

Da napišeš VOLIM TE? Drzni se ako smeš... Gromova mu sto...

Ako ti ne progledam kroz prste? Šta onda? Usko su zidane te reči, blesane moj. Gluposti moja... Mislila sam da te izgubih davno... a evo te, izbijaš na površinu...

Ajde, crkni, malo...

Znaš šta... DOĐI... da te vidim, malo...

A kako se osećaš, ti što me natera na ovoliko cupkanje? Objasni mi, molim te... Vрати mi MENE... Trebam sebe samu...

Kaži, mazno moje... genijalno, ludo... Pa, ko to meni preti? Poješču te... Pazi ga, šta on zna!!! Ej, blesane... Čuti za tu tačku... *jbt*, bolno mi je samo da pomislim... Potiljka mi moga naježenog...

'Ajde, nešto sam darežljiva sad... Šaljem ti jedan 'ljubac... A ti ga raspodeli na vreme... do nove SMS... Što sam kvarna...

LVIII

Omiljena haljina crvene boje, sitnotufničasto bijelim isprskana, baš kao i, proporcionalno veličini, crne cipele na štiklu. Tezga snoviđenja Pegovog ćepenka završavala se u raskoši ovog prizora. Diriti, dan nakon obostrane šizoidnosti zbog nedostajanja, u posjeti baroknom salonu. Par koraka, par glavokreta... istezanje kičme i vrata... Pegova požuda u očima kao kustos – i eto, možda petominutnog, obilaska eksponata.

— Ne volim se od sinoć. Podlegoh tvojim živahnim nasrtajima u snu, ustadoh i... poput naših renomiranih *vremešnih muža*, koje u boljim djelovima grada ustaju da pišu svoje besmrtnе pjesme, pomislih da će me ispisano ovjekovječiti u tebi.

— Pa kao da već nisi... — upade Diriti.

— Ne, ne... ne ometaj mi *ekspozę*, bre! Nije to... Ne volim se što sam nalikovao takvima. Radije biram prizore u kojima dijelim proleterski udes, da se stapam u beizlaznost pomisli, skršenih ruku, kako da familiji upristojim naredni dan, kamoli mjesece, godine i ži-

vot. To je moje bogatstvo, u toj patnji se osjećam velik i kod sebe. Zato rekoh da se ne volim... što mi je, u *vremensnomuznoj* nastrojeno-sti, u mislima ruka mogla posegnuti ka flaši kakvog kvalitetnog viskija iz bifea prepunog statusnih pića... Pocijepao sam virtuelnu hartiju i... čuj, pregršt... invaziju slovoljubVnog na njoj... bezličnim klikom miša na *Yes*, nakon što sam kombinacijom tastera Shift+Del izbjegao mogućnost da naknadno *riškam* po reciklirajućoj korpi i možda vratim napisano.

— I, misliš da je sve to trvenje imalo simboliku sličnu stvarnom gužvanju i cepanju hartije, pri nastupilom besu? Je li te dovoljno... oplemenilo...

— Naprotiv, natjeralo me na razmišljanje... Programske aplikacije i rutina koju stičemo koristeći ih... đavolja natrva... više od fetiša, bojim se. Ali, isto tako ne bih da budem ekscentrik koji će uzeti olovku i pisati po papiru... raditi ono što je neuporedivo jednostavnije i praktičnije popravljati i dotjerivati na kompjuteru. Opismenjavanje školama, krasnopis umjetničkim radionicama, a život... kompjuterima, kao da tako ispada...

— Daj, učuti, kakva su ti to kvazifilozofska naklapanja!

— Ma, samo žalim za ispisanim, zapravo... Do nekog... slatkog košmara si šarala snom... sad mi i bezbrojnošću tufnica na haljini, gle... i na cipelama... slabiš prisebnost... Zaborav mnogih emotivnih iskrica... svaka do jedne dragocjena... Toliko znam... Njihovu strukturu ne povezah, ne popamtih...

— Kiša impresija, tako kaži, jer će ti biti lakše da spoznaš kako je ne samo nemoguće, već i suvišno pohvatati svaku kap. A cilj kiši je da ti dopre do gole kože. I ti si sav, bre, pokis'o, blento! — Diriti *školovano kurvinski* zadiže haljinu, bljeskom prekrasne neosunčane noge ureza se u Pegovu zenicu kao varnica iz aparata za varenje... opkorači *čipendejl*, upropasti kitnjastost kartonskog naslona za ruke. Upropasti čovjeka, jednom riječju.

Unanala. Daška mi željenog... razgolitih te skroz, težnjo moja... Držim se za neku od tvojih pupčanih vrpca, znaš li koju, tako nadrealno ispreprletan?... Sad kad mi verbalno zariba, da se setim grafički fiksiranog, najjačeg mi tajnog oružja... Lažeš, telepatijo jedna pokvarena! Hej, ne spava mi se... hiperaktivna sam... Teško mene... napornu... ljudi vare... Ako i uspeju u tome, dobiju dijareu... Kvarna sam... I pretvoriću se u enciklopediju *1000 zašto*, ako mi ne odgovoriš!... Ne pitaj, sva sam *razborita* kad sam kraj tebe... a volim da te slušam i drago mi da ti mamim osmeh... Tako nasmejan mi ostaj... Misliš da mi ne goreše prsti od želje da napišem da te ljubim, ludački ljubim?... i sad mi eho te spontanosti bridi u stomaku. Ne moram da slutim tvoj prvi dodir, ali me bolelo takav osećaj juče... Zato sam te ovako spopala... Čist sam! Rodopermutovan(a)! Metaforo kleta, šifrovana... no, volela bih baš to da osetim!... Insinuaciju jedna, što da te ne vučem za jezik kad sam otvorena... za razgovor... I nije normalno koliko... razmišljam o tome stalno... Ubi me vlažnost vazduha, pa sam sposobna da ti podam tek ovaj mali ukus usana... Nije valjda da spuštaš loptu? Kad vapim svu tvoju snagu u meni, nadublje dogeganu, da odemo na korzo, međ retko žive, koji završava, koji je zapečaćen, čim drugo do vlažnim jezikom usne... Slab si ti igrač... dve niske loptice, za u tufnice... Lasno da ih obuzdam... Ja sam ipak liga više, s dve visoke lopte, gotovo sto...procentnim angažovanjem mase... moždane... upućene k tvom... delu terena... *Prsoh!!!*... kulminacijom te proglašavam, kao svojom pobedom... u gostima... u klitoričnim mislima... budalo jedna... popeću se i sada na... postolje, a tvoje naručje... ovog, onih i svih predstojećih YUtara, ludo moja mala... zvezdoznanstvo moje krucijalno... dahtaću moj brđanski... srećko moj... TVOJA? Kako to presveto zvuči! Ma, slušaj ti... mali! Vrišti iz mene sreća! Usne ti svoje darujem, zagrizi ih pa porubi... tvoje su!... Ne dam te, nikome, pa čak ni tebi... Moj si! Znaš!? Uštini me, da manje ne verujem da te ima... Opet počinješ s perverzijama neodoljivim? Šta ću, jadna, sa sobom, na javnom mestu??? Nevaljalče!... Ne želim da se pitam... samo da osećam rečima,

mislima, dodirima... tobom... Ubijaš inteligencijom svojih čarobnih sintagmi... Budi tu, valjano neotesan... Mudrač... Takav učestvuješ u mojoj vlažnosti... Želim te... Volim, pa i snagom trivijalnosti tričave i bolesno slatke, a opet silno i nejako, široko i nemušto... Gotovo je... gotovo sa mnom normalnom, racionalnom! Bezrezervno predana, JA (tebi, kućerini)... Ako nisam u potpunosti... ukroti me, pokori, vidiš da umeš, šumova nam naših nečujnih... Bogovske veštine čuče u tebi, ne brinem, snaći ćeš se već... UkrOćenošću me svojom nagradi, dok vrata odaje zjape, za tebe, moj mili... Već mi žute skutii!!! Karnerima njihovim te obasipam i vezujem... mirišem tobom... Dopuštam ti da dišeš... Loš igrač? Kakva stupidna izazivačka konstatacija! A on Sve Moje – postojeće i nepostojeće... Sad čuti, ubiću te! Lipo mi je da udišem ljepotu nas... nijesam cijela bez tebe!... Caricom da me proglasi, o bôgo... de, klekni, kad si navalio, da te blagopomažem pripijajući ti glavu na vreo mi stomak... Gladna sam! I tebe bih pojela! Dajmo se i sekundarnim potrebama... da bolje percipiramo NAS, sirotane omrznute kolotečini... Nonsens sam živi! Baš će k meni delikatesni zalogaji... da ih žvaćem... Grlim te srećom svojom, svejedno... tebi sam svarljiva, zar ne? Dragi. Mirni. Ljubim te neprestano! Željo! Dražesni, Divni, Diritični, Delikatesni... Dosanjan!... Neminovan beše ovaj sudar... Nered ti pravim i nespretno nudim prevrele butine, da ih grizeš zbog besa koji izazvah... istraži moje telo iscrtavajući mapu poljupcima, sa stanicama u koje ćeš zipovati belasanje mog nagog tela, da ih brže nađeš ponovo... Fantazmično i realno kao osnovno poprište naše galaksije... Veliki prasak nas višestruko raznese, al' opet po nama... gde bi drugo... I dobro je – gubiš razum, pa spokojna delam baš onako kako ti želiš... Životom te zovem!!! Pa se žali na krizu identiteta! Ha!... Vidi ga sad... Od mene bi modernu Zonu napravio... Pobegulju... Predem, ali nemam životâ kao mačka! Drznuo se da me nanovo ubije uskraćivanjem boja... a ovamo me caricom i princezom nazva... Kako da ne poželim da vladam tobom i kroz tebe sobom?! Daj budi podanik podanika tvog... Sad bi i logiku u meni prepoznao, a ona odlepršala iz moje rezonantne kutije... Lakše mi da se širim, tako... Iz podanice u sekretaricu očas da se pretvorim... da ti pomognem u stvarima poslo-

vnim... Šteta... bila bih odlična *sekretarica*, jer si duboko... odlučan u prebrojavanju mojih... ups, ostadoh bez tufnica... Oho, u odore monahinja bi ti mene... luđače moj Uspravni, erotsko kulja iz mene... Kakva bi to blasfemija bila... bože me oprosti... Eto vidiš, neće nešto... manjak motivacije i iscrpljenost... ili je već bogo stigao da me kazni... neodlučnu među tvojim glavama, kao magarac među dva plasta sena... Kako sam ćurka sad? Četvoronožac, stoko! Volim da sam u prednosti, bar u odnosu na ćurke... I ne ometaj mi telo dok sanja da ga obavljaš... svojim... telom... A struk, struk je Ludo priređen za tvoje prste, pa vajaj... valjda si zato iskorenio namćora u meni... Stihovi mi u ustima zvone... obrćem ih jezikom, gore-dole... tim nenadnim kompozitorom... ČUDO! MOJE! Alarmu za buđenje iz sumraka strasti... Sve ću dosadašnje uzdahe skupiti i na tvom vratu ih ostaviti, da spavaju... Operišemo suštinama, neverovatno lako... hirurški, pa oblogama, lekovima... sve ti je dozvoljeno, Nadri _lečniče! Uspevam, a ne znam kako, da ne puknem od sreće, prepuna najlepših leptirića... Može li čovek biti ispunjeniji? Brzopleto moje, sto mu tufnica na gaćicama!!! Ne shvataj bukvalno, da ti ne poručkam... Osica sam ponekad... naskačem se na jeroBiku, pa bih mogla i da te nasankam, barabo crnogorska... i ne preti, znaš... rekla sam ti već čime i gde da se kuražiš...

LX

Ljupče za olakosnivanje... I, znaj, ne važi ti se ako SI SE već unanala. Sad možeš... Nazdravljam i tome, početnički trapav... raspoređujem ponudenu trajnost poljupčanu po alveolicama tvojih pluća... Ćurličica lepobockajuća... Stumba se dašak preispoljni kroz golotinjastog mene... Goljo tvoj... Izmakao jutrima, jer ne smijem... ima nečega čega se i ja plašim... eto... Jutra su Bespogovorni Život i Stvarnost i ne dam im se u nijansiranju, dočaravanju svakog slovca kojim k tebi sunem... Slatka mi... ta... tebe neodražavajuća *tetkastost*, mada, pomaže da te već varim supružničkim spokojem... Da mi se, čak i na kašičicu dovlačiš kao nenadmašna TI... i tad bi mi te bilo do-

sta... čitao bih međuredno, mislio međuumno, žudio međunožno... kućerinast, čio, bezobrazno tvoj... Mirišem najeteričnije fluide, ikad, iotkog prhnule... Carice moja bosonoga... Stalnouspostavljajuća muzo sna... Ponestaje mi daha, bre... Neki SM zahvati?... Fus-nota Manifesta SNA? NAS koji upravo zrijevamo u nevjerovanja potirući grlj i čvrlj... Nema pitanja, jedva koja želja, poput ove da svako *izvini* sunovратиš u zapupilo pirkanje mnome... Već si najupućenija od svih, možda i više od mene u ono što mi se zbiva... pa bar ti prodri u srž *razboritosti* osmjeha koji mi ne napušta lice... Svaštaizazivačice moja... Cvečko iz slavnog roda curlicicae... Preostalo nam *samo* da krotimo san... eruptivušo domaštana, animalnošću protkan plam... PermutoRode moj! Pa šta da ti radim, metafora mamče i znalče... Kupanjac! Da ti bidam (č)istA! Slinotvore izdašni... kakav bih to čarobnjak bio da se na moj... čarobni štapić... ne možeš nasloniti kad god ti... drago... Ne vuci me za... Ukus usana... Kanda znaš... gdje i čime, te koliko često se moramo... napojiti s njih, da bi' se vodili među žive... tako slučajno žive... mečence dogegano u moj život... A lake su za spuštanje. Loptice. Ne branim pohoti, ne krijem jecaje, odskoke, mûk... doživotnosti mi naše... Odmah bi da se latiš... diriti_gen'ske palice... odmah ti porasli sif...apetiti... I gor(nj)i daju damama... prednost, *onemoćalosti* mi moje sred volumena tvog... Mečence se uneredilo... već će nas sačekati obnavljanje želje, kao glad... Razvaljaj, harmonijo snena... i trosatnim snom harala si ljupko... Krunu ti, pred izlazak u svijet, ponamještam, ljubeć... Blaženo usporen, a opet... zemlju ne dodirujem, slijepljen, zaheftan za tebe, usno moja... Hajde, nastupaj dovitljivostima, umilnostima... snažeći me slabostima... PODNOSIM!... I misliš da se (kao i ja) nešto pitaš u instituciji zvanoj MI? Ne zasmijavaj me, gricnuta, šećerom porubljena usno... vulvo pričvrljena nepreglednošću endemičnom... De objasni neukom, nedolično navlačećem tebe na... humidity... da se lascivnim ne udaljava od čarobnih sintagmi... Gotovo je s tobom? Kraj? Pa naučila si nas da smo nezaustavni, mi. Živote. Moj... Kažeš da ti uhom titra neoslušnuti šum, a oko otkriva sinestetičkim bojama skrivene slike... Boginjo moja, u čeljade mazno šćućurena... I kao kućerina sam sićušan, kleknuo i suzom ka'nuo pred tvojim odajama... Omamlje-

nog, tako, nećeš me puštati nigdje od svojih skuta, od svoje rašice s karnerima sna... Pitam se ili znam... Zar je važno? Samo da sijevaju... boje... Eh, loš sam igrač pa tek umijem da na tebe – dišem... Bludnica(rica) zabuncala, malopre proijekavila... poniznošću gospodarice me čašćava(la)... Hej, cerim perim se svemu oko sebe, naprasno banalnom. Prevazilaženje... čega god... Slikama mnogim... pa i ovoj, koja nagnu sada... odavah se hitro: Čekam da te moji gutnu, raspogasanu u ijekavici, pa da mrem... Zabezeknućima te ionako preživismo Ester i ja, s tim što shvatih svoju blagu prednost: tamo negdje... a memorija mog mobilnog potvrđuje, kapiram da mi se zbiva(š)... Crno... Nikšičko... Lavor salate i Ti... Maza prejedena... Žmuri. Tebe misli... Biće dično... poprilično... krajnje lično, ljubim... Daj nek ti se, filistarski tupo, otme glupost, konačno! Pomozi tako gorčini koja vreba slast ovih rajskih delikatesa... jer je *inače* tako, uobičajeno... NEMOGUĆE da te ima... da se može opstati topljenjem u tvom pogledu... Armaturu Anđeoska... Arlekino Astrični, Amore... Blizak, Bliži, najBliži... Bravurozno Brbuskalo... Bukvalista Brđanski... Žacnuće izazvano prodornošću zanosnog pogleda... Tim suštinskije što izniče na stratištu i najbedemastije barikade koja mu se isprijejala... Iz sorte hrabrih, mora da sam, jer odolijevam, princezo, da te otmem... manirom filmskog negativca, jezivo, prljavo, uz lom i tresku... Dobro, kad veliš život... čak nemam ni grižu savjesti zbog tog poziva – kad iz Života Život *okreneš*... tarifa je lokalna... Ludost ti se pokori, podanice! A ti ćeš mi rezonatno, sTrmoglavNo reći: O ČEMU SE ZAPRAVO OVDE RADI? (Osim o mojoj glavi, što Diriti slavi)... Ubijeden, u redu – da nas ima! Aha... to je... niko kao mi ne može izbistriti spektar postojećih, prelivima iskonske boje sna... Vid', ne znadoh... Divo mila... Neka, hvala... cijenim tvoju *sekretaričastu* te *prevodilačku* nadarenost, al'... ne miješam *posao* sa *zadovoljstvom*... podaničke šireće sklonosti, siGuran sam... biće dovoljne... Zasad jezikom, duboko... ponizan... vladam zadovoljavajuće... Ona uporno nestašna... mmmm... Potoci, odskoci, naskoci... Predupređena i osujećena u koketnom bića celog... Zamisli, a tako „neagilnoj“ baš ti „teško pada“... koje je ovo naprezanje i... natezanje... erato-more, mori!... Kad je tako... mogu odoljeti i sam... da podijelimo na ravne ča-

sti... da je sLičnije... Damica procvala... Meće uneređeno... Sraslost moja... Migijevski izdužujem prste da zahvatim što više baršuna tvog struka i vrata... Još jednom osvićeš u mom naručju, zlaćo... Kako spavati? Valjda žmureći... umjesto ovčicama, podojiš se kojim stihom što stasava za te... da potraje prelaz od jave ka snu... Tako se izliva meni za doručak udvoje... uz šoljicu čaja od Sna... Plaćam, svim svojim uspostavljenim vančovještvom (s nezanemarljivom izvjesnošću da će iščeznuti) sve tvoje uzdahe, do mene u zvuk pretvarane. Pa šta i da se očovječim? I tad bi me... htjela. Lako s tobom. U ludilu... A što lažem da ulažem... naTčovječanski napor da prodrem u naDčovjeka?... Hermafrodit kleti, fino rekoh... Spopao iznutrice... Pa zahvata... hirurški... Imaj u vidu, kanelure su *neznatno* prije Pega nastale. Ja imam. Tebe. Razum? To bješe ovo malo... *drž'-ne daj* impulsa u glavi? Dok Logorim u čergi od tvojih krpica, gaćica... Bestidnice – one što mi te IMAJU, ti što si i časa NEMOJA... I, nemoj, žmureć', da nam trošiš vizure sreće... Vrlo ti, u ovom dopingu tobom najtobnijom (l)imitiram kretnje, ma... sva gegucnuća... Liskam te... Grickam... Čurko majestetična... Ženo moja, ugodno racionalna... Strašno, koliko fališ... Oduvijek, ne samo otkad se znamo... Pa i sad, kad si tu...

LXI

— Gde si pošao? Samo preko mene... – isprsnene, to se moglo pročitati s Diritinih usana, kada se lakonogo, a karijatidno, naga i neodoljiva, s ubogom tvrdoglavošću četvorogodišnje djevojčice, našla među jonskim stubovima, na vratima čepenka. Pego se ne dade omesti, već lepotinjicu svoju uzdrhtalu uze u naručje, neugasivo očaran (u) njenim očima i nastavi da korača.

— Odlučan si da napraviš neku glupost... „znam te, 'tico“, odreći ćeš se neke svoje dojučerašnje svetinje, meni je, za ljubav, prinoseći kao žrtvu. Polomi sve svoje ploče, hajde! Da te vidim, možeš li, K@vavo_Koleno!

— Kako pogodi da sam krenuo da uzmem baš ploču... muziku sa Sleta '86? Ti ili ništa, a? Pa mogla si da budeš manje surova, znaš... Dozvoli da odslušamo ovo što poželjeh, pa ponovi taj imperativ, biće učinjeno... OK?

— Sumnjaš u mene? Da ću se POVUĆI od date reči? Pa nisam ja drugačija od ostalih... Bar kad je sujeta u pitanju, he... Dobro, nek ti to bude zadnje, čemerno-kamerno uživanje... taman da se nasladim pred skrčkani pir-e! Je l' to beše žderemo, zamlato? Mrem ti ovde u naručju, bre! Dukat ti iz ruke ne bih uzela, kakav si!

— Oduzeta si, ne sjekiraj se... – šamar ga netom demantova, ali, *verglä* on... – I da znaš da sam se uplašio u par navrata, prije, da ti stvarno visi... o koncu – zastade u dilemi: gristi il' odgristi... bradavice na grudima – Opipaj... sama... crvena je toplija od drugih boja, hajde, neće ti biti teško da nađeš omot. Ne sumnjam u tebe, pa ću...

Diriti se izvi u salto, prstiju izloženih hrapavosti ivica futrola za ploče i njedara Pegovoj bradi. Vrisak i prva dočepana ploča i udarci pesnicama, jasno kakvim – već *vrapci crkvaću* – trapavo ženskim pokretima po ramenima i glavi voljenog, voljenog, voljenog... *Teški ranjenik* sačeka na njenu završnu piruetu, pa veličanstven, kao da stoji pred trobojkom, a ne kao spodoba pred razložno podrugujućom Diriti, sâm izdvoji traženo parčence negdašnje i trajne, društvene polivinil svojine.

— Da, uzimam se, pošto sam, je li, malošas proglašena oduzetom... uzimam se za tvoju ženu, B@će_PegAvog_Srca...

Ovo je jedino što se od njih provuklo u zvuk, pri kraju polusatnog preslušavanja pjesme Arsena Dedića i Kolibrija... *Djetinjstvo je tibi kutak za igru i za san... živi se u slobodi, čuva se u dnu srca, aa-a... djetinjstvo je da se sanja neka šuma daleka... budućí svet se rađa, između igre i škole, ee-e...* Arsen (i) ekavicom, djeca raspamećujuće umilno... raslojavanjem posljednjih samoglasnika pred refren... dvoje slušalaca su natjerivali na neminovno samopodsjećanje da su odrasli, da nekako nijesu tu, da ne mogu a žele da čuju, da ništa drugo ni potrebno slušati nije. Obostrani pijedestali dobijali su na škripi naslo-

na kao topli ornamenti duše, bez kojih se već nije moglo u novo jutro, pod tuš, uz srk kafe i ma gdje gdje bi se jedva, ponaosob, morali oteti, dežurajući kraj crvenog dugmeta za start nuklearne kataklizme. Što bliže sebi, to dalji racionalizaciji, implementaciji u stvarnosti. I onda Diritina intuicija... ta malina na šlagu...

LXII

...Ta besprekornost vizionarskog, kad se u ispoljenom prepoznaje empirija, a tek se događa. Jer, po Diritinim mislima već su zametnuta nova predskazanja u bištenju finoćice svakodnevnog. Nije ustuknjivala od opnica (l)udila, šizoidnosti... i uvijek bi se zatrčala u njih, toliko elastične da je samo, kao praćkom, opajdareniju vrate u opčinjavanja rasipajuću trezvenost. Postiđena pred Pegom koji je... pRovalio kao takvu, opteretio ikebanom lovorika, olakšao simbiozom prepoznavanja... utihnijvala je u početničku smušenost, baš kao i on. No, znali su, pogledima potvrđujući, da je neiskazivo, zabezекnjujuće... potpuni vrhunac. Valjalo ga je biti dostojan... je-dnom se u životu traži i daje tako izvajana ruka, to slikovito upriličenje istovremenog rađanja i umiranja. No, priroda je udesila da nedostajanje i požuda razgranaju snene izdanke sužanja ljubavi... što kroz romantičnu stihoklepačku, što kroz nadnaravnu, planina pomjerajuću snagu zaljubljenika.

Pego i Diriti kao eksponati, kao postulati posvećenosti, za samo izučavanje u školama.

Da, školama, tom prokazanom mašinerijom zloupotrebe ljudske sklonosti za sticanjem znanja. Ima li djeteta, tinejdžera, kamoli studenta koji se nije *kerstio* pred svakojakim stupidnim obavezama, svedenim, zbog toga, na otaljavanje? Vajne tate, mame a tek ujaci... kad se rasporede *u strelce* da miljenik ode na nastavu s nabubanom pjesmicom, naslikanom mrtvom prirodom, izrađenom maketom automobila... Samo da nam učitelji/ce budu spokojni/e pred nadzornicima... savjesti? Neko i za to dobija platu? Državni budžet ne postoji da stimuliše, već smiruje, kašičicom 'rani radilice i pame-tnice.

LXIII

Većo je, i više od Pega, želio da vidi prijateljeve ukoričene misli, pojašnjavajući mu razloge važnosti formalnog stupanja u svijet piskarala. Sâm je, međutim, nakon dvije knjige poezije zario lennger svoje viktorijanske umotvoračke lađe, svakodnevno utabavajući mulj ponad sidra, ne bi li ga cementirao. Paradoksalno i protivno logici, naravno. Mulj je mulj. Umjesto na pučinu, otisnuo se u podmetanja i zaticanja najneposrednijeg okruženja. Elvis Prisliju je *moglo biti* da poklanja najnovije modele automobila prijateljima, samo da im vidi izraz oduševljavajućeg iznenađenja na licu. Većo je sličnim akrobacijama u nepredvidljivostima, nekad i uspješno, izazivao mučninu... a sav predodređen na oplemenjivanje. Smiješan si, Elvise...

Pego se priklonio želji svoje *nesuđene djevojke*, uz uslovčić da rukopis za treću Većovu zbirku, iako unaprijed osuđenu na beživotnost, učine knjigom. Ozeble uši, slaboštiteća jaknica i Većo, odapet iz kolašinske studeni u beogradsku zimsku garež. Eto ga, s nogama ispruženim između vrata i šoferšajbne petka u na'vatanju sna dok je Pego obilazio jednu papirnicu za hartiju dovoljnu da pokrpi tiraž od stotinak primjeraka Većove treće nesreće. U ušima bubice od mp3 fleš plejera i sjenka koja se neopaženo nadvila nad njim. Hitar pokret rukom i do maksimuma odvrnuto *Kamo plove oni gradovi* od Krleže, u Arsenovoj adaptaciji i Šerbedžijinoj izvedbi. Prenut, ugleda na vozačevom sjedištu spretno ugniježdenu plavušu.

— Dobre noge...

— Meni kažeš?

— Aha. Tebi.

— Ja sam slučajno ovdje.

— To ti ne umanjuje odgovornost za prizor kojim si me privukao.

— Izbjegavam svaku vrstu odgovornosti. Žene naročito.

— O, da nismo... nastrani?

— Ustanovila bi?

— Nemam nikakvih prepreka za to. Volju mi, međutim, moraš podstaći. Eto, odmah ćemo uvideti koliko si muško.

— Čekam prijatelja, pomisliće da sam mu ja pokvario ovu spravu. Molim te, isključi je.

— Vidi ga, skreće sa teme... Pa zar me ne bi zaštitio i da si svedok nekog mog zlodela?

Većova zbunjenost kulminira. Nastavi s opstrukcijom neobičnosti trenutka i dodatno formalizova komunikaciju.

— Izvini, ali, ko si ti?

— Nađa. Drago mi je.

— Vvvvećo... i meni...

— Slutim i koji kilogram pameti za koji bih se ogrebala od tebe.

— A ja da imaš namjeru da mi „uvališ“ duplo više istih.

Nađa ugasi cigaretu, uze Pegov mobilni i okrenu svoj broj.

— Sad te imam. Javi se.

Poljubi ga u slepoočnicu, prošavši mu prstima kroz kosu i ode. Utom banu i Pego s nekoliko riseva papira A4 formata. Zajedno donoseći ostatak hartije, nadomjesti Većovu *suvu ilustrativnost* u prepričavanju dogodovštine s iznenadnom sagovornicom, radovanjem koje je trebalo da krasi njegovog prijatelja.

— Nemoj da te ja podsjećam da imaš OBAVEZU da se poslužiš mojim telefonom.

— Mogao bi i svijeću da nam pridržiš, šta misliš?

— E... kad te jednom... *šlepim*, međedu!

Nađa produži ka turističkoj agenciji u kojoj je radila, vlasništvu njene višegodišnje prijateljice i krovodavca. Usvojenik mili, konferansije, animator, moderator... po difoltu nasmijani potrkao,

za koga su se jagnili hotelijeri od Palića do Niša kad dolaze grupe iz *Miross-a*... nije se trpala u očaj zbog porodične neostvarenosti niti bila oskrnavljena za majčinsku predusretljivost, ili predanost supruge. Sklona jednostavnosti upoznavanja ljudi, nikad nije zapala u konfliktne situacije koje najobičnijim SMS-om nije mogla da riješi. A stasavala je požudom i divljenjem u očima najraznovrsnijih intelektualnih i emotivnih profila muškaraca.

— Ko će mi danas prebijati i noge i ruke, te vaditi moje oči čarne, je li, Bagili?

— Imaš poslasticu: Petnaestak hrvatskih akademskih građana, fudbalskih navijača koji su se, ni sam ne znam kako, odlučili za transfer preko Srbije, po povratku sa utakmice reprezentacije Hrvatske, sa Bugarima, u Sofiji. Prespavaće u Beogradu. Nemoj da mi mnogo širiš... bratstvo i jedinstvo, najlepše te molim...

— O, je li... Nemoj se ti iznenaditi ako za par dana osvane SFRJ u II dnevniku... Znaćeš ko je *kriv*.

Uskoro su joj do ušiju dopirala purgerska zanovijetanja i nelagodnost saputnika s katoličkom vjeroispoviješću u minibusu koji se kretao Knez Miloševom. NATO bombama razoreni SSNO poprilično zateče mrzovoljne srbomrže, jer kao da nijesu očekivali takav stepen razornosti, i pored onoga što su „DESET GODINA PREKASNO“ promatrali na TV-u. Nađa krunisa jezu rutiniranom intonacijom glasa:

— Dragi *gledaoci*, upravo je naoštren i poslednji od petnaest kolaca na koje ćemo vas mi, strašni četnici, a da nam ruka ne zadrhti, nabiti u Skadarliji. Izvolite se *dragovoljno* prijaviti za redosled, da egzekucija teče kako ste i navikli u vašoj Neovisnoj, glatko i *europske*. *Brzojave sućuti* ćemo blagovremeno dostaviti vašim *obiteljima*. Hvala.

Tajac, koji sekund, dok se Zlatko Kerš grohotom ne zasmiја, pa priđe i zagrlj Prekrasnu Ovčicu, kako je tog trenutka oslovio.

Ћin i Mika stihovima u ušima, uz tamburice i čaša lom, do posljednjeg utrošeni eurić na vino i karanfile za Nađu... Bezrezervni i suzama raskršeni prodor ka YU nostalgiji, moćnijoj i od najpotisnutijih dokaza harmonične različitosti koju su posjetioци iz SR

Hrvatske donedavno osjećali na svojoj koži... podrazumijevani je, spontani epilog „najavljenog Skadarlijskog masakra“.

Tako to Nađa... udesi...

LXIV

Preobratiti (tako se ispostavilo) Veća u – Veća... misija kojoj se nije nadala, posvećenost kojoj odavno ne dozvoli rasprostranjenje... Da li je, zapravo, Nađa ikada iz duše zahvatila toliko ampulica za terapiju oduševljenjem? Do njega. Do Veća koji je, dan nakon otrpljivanja nožnih komplimenata, raščlanio fabuloznu zgodu s energično preduzimljivim bićem čiji prsti otpočese trajno pročešljavanje kose, misli i emocija mu prigušenih. Sastojci čarobne nejednačine kao njeno rješenje.

„Osjećam krivicu od koje mi se smežurava odvažnost. Razumijem da je slučajna bila tek tvoja inicijativa. Osvetiću ti se, prvom prilikom.“

Većova SMS za Nađu, s razarajućim dejstvom.

„Cenim, pribrao se leponogić. Odškrinuću vrata taman toliko da omirišeš požudu koju mi izazivaš. Čuvaj... nos, pri... ulasku...“

Njen odgovor i jasna, nefemkajuće direktna ciljanja u metu, tj. bumeranzi podešeni da okrznu tipovanog mužjaka, da ga recnu, zarežu do bola s dovoljnim procentom slasti što je izabran. Olizala je, svaki do jednog... napojila se nektarom ubranim s tog imaginativnog oružja. Plavookim skokom do sivih moždanih ćelija, pa svečanim prijemom u duši, razmililo se većočanstvo Nađinim kožnim i potkožnim županijama, uvalama... s ne tako *trendo-brendo* minimiziranim šumarcima, neophodnim za odmor i okrepljenje.

A još im se formalno nijesu pomiješali *tutkalo* i *pibtija*. Pomutila se svijest, da. Veću već i od muke kad ugleda Pega i skojevsku ozarenost zbog mogućnosti koja se ukazala njegovom prijatelju. Da neko toliko može da kuca (i) tuđim srcem, a da nevoljnog

pozajmljivača srdašca ipak ne tjera na povraćanje, to je mogao samo Pego. Ko kuca tuđim srcem, zlo ne misli.

LXV

„Imaće toliko odlučnosti, ne brinem“, neopterećujuće i usput pomišljala bi Nađa do Većovog javljanja.

Zavitan poziv na kafu mamio je Veća aromom, usložnjavao i upotpunjavao njegov pjesnički odraz u Nađinoj i zbog Nađine pojave, zatezao uzde preduzimljivosti i gurkao pompezne odjeke k neodzvanjajućim mentalnim vibracijama. Nebrojeno mnogo puta, zaskočen tim čudnovatim gestom bestidnice, u mislima je uzimao šaku kojom se pružila k njegovoj kosi, gnjavio prstiće poput djeteta, istraživački nastrojen da iz njih istisne neku tečnost, nešto... ukusno... za pojesti. A ruke su mu još bile preteške za ponamještanje nestašnjih dlačica na njenim obrvama, ili za njihov zagrljaj...

Zakomplikovali su dogovorom da se nađu u *Optimistu*, jer je Većo zijevao kraj kluba na Vračaru, a Nađa ga, staložena, više od pola sata čekala uz kafu pa pivo u istoimenom klubu u 29. novembra. Optimistično, nema šta. Siluetast i ojađen zbog zakašnjenja, ma koliko da je nesporazum bio u pitanju, Većo sjede na barsku stolicu i najzad dobi priliku da se rva s činjenicom da dijeli neposrednu Nađinu blizinu.

— Recimo da sam nabacio nesvakidašnji izraz na lice, nakon čitanja tvoje uzvratne, imenom potpisane SMS. Eto, uviđam da intuitivno ne mora da krase svaku ženu. Ti si naprosto bila sigurna da ću ti i formalno dopasti. Racio te je mogao navesti i na apriori zaključak da taj *izraz lica* neće odavati moju prvosusretnu skrušenost... – pocrvenje lampica koja indikuje patetične naslage, pa Većo napravi pauzu zbog bojazni da će zapasti u pamflet, naparfimisan vrletno intelektualnom tridesetogodišnjakinjom... ogrnutom ovovremenim i ovoprostornim plaštom otmenosti... ispod koga fino isijava toplina.

— Dakle, zastaću... nerado i kao u kakvom ritualu odmjereno... da ne izazivam đavola, đavola u meni... Straši me – eh, kako reći da nije nevjerovatno – da ne uranja u patetiku: jedno tako sazdao i, što je iz dana u dan sve teže susresti – posve ženstveno stvorenje. Od prve, loše ili, malo je reći intrigantne pojave pa do obeliska kome se upravo klanjam. Ali, nije to strah od koga se jeza proteže u nesanicu, odvažnost osvrće za sopstvenom sjenkom, da me ne zaskoči zlikovac il' podlac, glasovit po opakom umu... Strah me je od pukog vjerovanja da sam ti se dopao, jer ni ne smijem pomisliti da u tvojim očima, iako još nerazbaškaren u njima, ikada prestanem da tancujem koordinisanom duhovnošću. Presvisnuo bih, vjerujem, od muke da... ne možemo poći ili doprijeti tamo gdje elegantnom ugođaju jednostavnosti posreduje novac. Do *juče* ne marih što je tako, ali promrzline ne nastaju samo zimi i samo na prstima. Bože... hvala ti (ne *njemu*, naravno, već Tebi) na ovom uzdignuću, prijatnom iznenađenju, samouništavajućem oduševljenju... Nemoj imati predrasuda, tek.

Prhnu onikotinisanim dahom, kao da šalje poljubac. Sa dlanu. A na dlanu, i njemu samom strano vlastito izdanje. Valjda zato što ga priželjkiva za života.

— A sad ćuti... nemoj omanuti i kakvom neobuzdanom grubošću mi se okačiti... biraj sama gdje...

LXVI

— Dobro, dok „ćutim“, tek da kažem da sam u ozbiljnoj dilemi da l' da se ulogujem na Forum i ostavim ti tamo kakvu prigodnu pesmicu. Šalim se, naravno, neću. Skoro da se grozim virtuelnog... prebolovala sam te boginjice, podavno. A tebi imam nameću da dam vakcinu – Nađa *na brzaka* poljubi ne baš iznenađenog, osokoljenog Veća.

— Eto, vidiš, ne boli, imun si... srećno bilo! Sebi ruke sad, da nastavim ćutanje! – Zaista ućuta koji sekund, promeškolji se,

prekrsti noge i zapali cigaretu, odavajući namjerenost izumitelja da konačno kruniše naučni napor.

— Tvoja nadahnuta i razmahnuta uverenost u zavodničku moć sopstvenog misaonog i retoričkog potencijala, kao da ipak svi-ja krila pred mogućnošću nezgodnog ženskog kaprica? Ja možda katkad i imam hirovite nastupe, al' to su pre poduži intervali kažnjavajućeg mûka nego paljba teškom artiljerijom. Em što su mi porivi za grubošću izgleda zakržljali, em što mi nimalo ne stoji uz krhku spoljašnjost – premjeri svoje poprsje laži dočaravajućim pogledom, pa nastavi smijuljeći se – samo sam ponekad stroga. Tako da možeš mirno... osim ako postoji još nešto što bi moglo da te... uzbudi... da iščekuješ i otvaraš moje SMS-ice, bez bojazni da će te nekakva grubost zaskočiti... za vrat. Tvoja malopredašnja storijska je veoma lepa, iako bi većini žena delovala preterano i preuranjeno. Meni ne. Ali, ipak mislim kako je zapažanje da sam u tebi probudila osećaje koje si čitav život priželjkivao, vrhunac tvoje bujice krasno-rečja... – Većo je prekide, zbog naglašenijeg smijanja.

— Očekuješ uz tvoj i moj grohotni smijeh... da „priznam“ da sam ti laskao?

— Ma ne, neeee... E, stvarno si čudo jedno, Vvvvećo. E... a nemoj da se ljutiš... ja u tebi vidim toliko nečeg detinjeg... ne onog infantilnog, ne mislim na nezrelost, nego neka dečja razdraganost i zaigranost. Meni je to baš slatko, jer je umereno. A, opet, s druge strane, jak autoritet zbog dubine pronicanja u suštinsko, egzistencijalno... dokaz lucidne duhovnosti koju sam predosećala... odmernost i samokontrola... obrazovanje. Ha! Dečak zarobljen u telu četrdesetdvogodišnjaka. Ti si, dragi moj, hodajući oksimoron. Bar u ovom *skeču*. Da pridodam... ma... neću, mislićeš kako se bavim tobom.

Zablentavi Veća u neizust. Dominirala je. Par rečenica tek, ali bi dovoljno. Da ne bi utonuo i u inferiornost, a ona u verbalnu raspojasanost i ulogu ukrotiteljke, nastavi s naglašenijim uvažavanjem.

— Nemoj da misliš da ti se rugam... Naprotiv, ovo što čuh, neopisivo mi je drago... iako sam sigurna da nisam jedina koja je izmamila ovako nežne reči. Verujem da te je i mašta podstakla... i priznajem da se ono sa čim si računao – da mi pomeriš centar za ravnotežu – dogodilo i događa... tako da se osećam kao da nekih par sati žmureći lelujam na uznemirenom tlu... fantazije... svakakve fantazije... Fantazijo moja!

— E, sad ja... – nanovo smušen, odoli talasu Nađine transparentne pohote, pribran prisjećanjem prijemčivim na njihov razgovor.

— Koju godinu unazad, vajni TV fornikatori upecali su za intervju izvjesnog seljobera, kicoša i budaletinu koji se profilisao u *neodoljivog zavodnika*, teškog frazera i slatkorječivog navijenka. Izbi-flavao je i, karikaturalnom mimikom i gestikulacijama, pred kamerom podgrijavao svoje verbalne instant udvaračke paketiće. Ubrzo su etrom zagospodarile latinoameričke sapunice, pa je jadničak vjerovatno prestao da uživa dotadašnji *ugled* međ dokonim nedejebanim seljankama. Nesumnjivo da su mu kakvim-takvim skretanjem pažnje da im prijaju njegova – za ma čiji nivo aspiracije prokazana – laskanja, služile kao malter za trajanje u donžuanskoj fikciji.

— Dobro, dalje...

— Fikcija, dakle. Slatkorječivost, takođe. E, izvini, meni su strani. Pa neka i zvuči pretjerano samouvjereno. O nama, uostalom, mišljenje daju sagovornici i toga bi valjalo da su svi ljudi uvijek svjesni, pa i ja. Ma... ta mi svijest jedina uzdanica, jedini neokrnjeni oslonac smislenosti dosadašnjeg živovanja. U vremenu kad je nepopularno biti trezven. Pa ja, tako, pođeš... razbacujem limenke piva, znaš... lakše ih počistiti nego srću. Na nesreću, nepopularno je... Ne zbog povremene letargije, tog rupca poželjnog da zakloni i izmjesti sterilno i isprogramirano u ma čijem životu, već... Magno-venje dođe kao jedina efektna terapija pred poraznošću naše nam stvarnosti. Ja, vidiš, što depasiranim dostojanstvom, ili, jednostavnije – inatom, što metodičnim razlaganjem spoljašnjih nadražaja ma koje vrste, dodatno bistrim svoje mentalne vedrine, nerijetko bivajući mjesecima ućauren, šćućuren... strpljiv u optimizmu da će

poluinfantilne, hrskavičave skrame – prije nego mi ponestane daha – razoriti stvorenje poput tebe. Ti si, iz ugla mojih podrazumijevajućih očekivanja, jedna najobičnija... objektivna slučajnost!!! Pa zamisli samo kako je nositi se s tim ekskluzivitetom, jer moj *ugao gledanja* jedva da dijele i najbolji mi prijatelji, poznanici, kojima se ne ustručavam da predočim svoje i do inkriminisanosti delikatne dogovštine. Skapirucnuh da ne sretoh niti konvencionalniju i uporniju, a ni šašaviju osobu, do moje malenkosti... Eto potvrde tvoje odlične percepcije u vezi sa tumačenjem mene kao oksimorona.

Da, naravno da sam, izazivan na pijetetom i pomamom začinjene misli, odskakao do samih emotivnih plafona, boraveći tamo neodrživo dugo po fizičkim zakonima, čiji sam pobornik. Ionako je, *alal mu bilo*, na audiciji za trajanje na plafonima pobijedio spajdermen.

— Mora da si mu bio za petama, ups... pipcima, sigurno si se u detinjstvu svojski naverao kozjim stazama po živopisnom ti zavičaju. Ne kloni duhom. Naći će se kakav režiseronja i tebi da smesti... adekvatnu ulogu.

— Da mekećem, a? Lijepo, *bogomi...* Tebi je, lovče na talente, potreban neki čoban, s podužim i pojačim fundukom!

Prezirem film. Ne smatram ga umjetnošću. Suviše je tu posrednih i neposrednih sudionika u ostvarenju pojedinačne ideje, vizije. Sve vrvi od zanata, procedure, protokola, sitničarenja i halapljivosti za najefektnijim kadrom... Novac kao preduslov i motiv, da ne pominjem. Čak je i masovni sport, koga se slično gadim, podnošljiviji u nalikovanju industriji. Nekako, u alegoriji, dođe nepretenciozniji... manje neiskren. Film je šarada, jednom riječju.

— Spajdermen je tvoj šlagvort za digresiju. Izvini, pričao si o nečem manje nestvarnom. Ili se varam?

— Pa... sve vrijeme potrošeno na puteno i, evo, priznajem, tek platonsko tkanje ženama, jasno je razaznavalo moju iskrenost, odanost i spremnost na putovanje do *čuvenog* kraja svijeta s još *čuvenijom* izabranicom srca. Tu... čipku... permanentno natapa mrlja nespokoja što od samog početka tumaranja bespućima zaljubljenosti nijesam nasukan na prvog veleplepnog djevojčurka na čije rame že-

ljeh da okačim svoje najsvjetlije nade... Plaćam cijenu neotiskivanja na pučinu najraznovrsnijih zamamnih osmjeha, najblistavijih iskrica u očima, najšarmantnijih i adrenalina uskovitlavajućih dodira. Dakako, bio bih licemjer da tu svoju *maštavu empiriju* proglasim hendikepom. *Najbolje je onako kako se događa*... skoro geslo, ali ne i put linijom manjeg otpora. Najbolje, jer upravo tako, superlativima, objašnjavam naše merkanje, ovu gungulu neizrecivog, zapriječenog pomenutim strahovima, strahovima koje mi lagano suzbijaš i pretvaraš u blagost, smijem li reći i zvijezdu vodilju... Kazaćeš već sama... da li je tako, da li griješim... Da me ne obavještavaju vjesnici proljeća.

Čuvaj se odugovlačenja. Grizem se za usnu što te podsjećam. Harmonija je u prepoznavanju, predosjećanju, ne u zahtjevima, imperativima.

Čuj, tebi nešto pojašnjavati... Mada, svi znamo kako je ukusna omiljena hrana, pa nas zadovolji tek njeno unošenje u želudac. Ha, nakratko... Vjerujem da te navikavam na moj meni. Ne moraš prati ruke pred svaki novi zalogaj... Suviše si besprekorna!

Da, moguće je... Jedva da sam ti ista rekao. A opet ne znam kad ovoliko izgovorih. Ikom.

LXVII

Sluša, kao da ne vjeruje... Valjalo je nekako uteći... Zašto? Od stanja za kojim se inače čezne? Ad hoc odlukom, Nađa misaonom konjicom krenu u kontranapad, možda da ispita žilavost rasplamsavajućih osjećanja, priređujući im svojsko gaženje.

— Uh, već mi dođe da ti kažem da si besprizorni manipulator! Prvo me pitaj za dozvolu, pa ako ti kojim čudom dopustim, tek onda se koristi mojom intelektualnom svojinom... za nadgradnju emotivnosti. Cccc... nećeš tako postati pametniji i senzibilniji, iz svoje se kože ne može. Samouvereno tvrdim, kad bi neko pisao roman o našim počecima...

— Aha, počecima...

— Ne upadaj mi u reč! Borim se da održim koncentraciju! Tvrdim da bi epizoda sa mnom bila najinteresantnija – zbog mog uma, naravno. Živciraš me što slutim koliko si... bezdušan, što ne poštuješ moju posebnost, nego me, možda i sa drugima, strpavaš... pod, čuj njega... objektivnu slučajnost. Ne štancuju nâs, ženke, mame i tate po kalupu, a i koliko god ti slinavio da samo osećamo i predosećamo (a i tu se razlikujemo) znaš, imamo i mi mozak i volju, pa se same izgradimo i oblikujemo po sopstvenom nahođenju. Dobro zapamti ovo, ti, ti... jedno... poslovično odvratno muško! Napravi malu selekciju, ali ne tako pegovski grubu, na *kevršičasto* i *nekevršičasto* žensko... nego zagrebi malo dublje, pa proberi... Opet mi nije potrebna intuicija nego sam ubeđena da nisi sužavao izbor kad devojke zoveš na kafu... Isuse, grozan si! Svaštar!

— O, fino... Još jedan stožer među nehonorisanim advokata u zastupanju nikako splašnjavajućeg *žeMskog pitanja*. Šta je, naprasno te obuzima PMS?

— *Šta te se samo tiče?!* Ti osluškujes oštrine dok sam ja tu da se osetim posebnom i samo ja znam zašto je to čak i smešno. E, ova Nađa će drugi put, nema više vremena sada, reći svašta-nešto onom Veću što je raširio rep, šeće se k'o paun i trabunja gluposti... o slatkorečivosti i čemu još... zapečen svojom intelektualnom superiornošću. Mo'š mislit... paunova inteligencija.

— A ne, ne, neću nasjesti i pasti u vatricu... kaznicu se apstinencijom. Neuzvraćanjem na, tek deklarativni pacifisto, tvoje ipak zasiktale kaćuše... Ja sam altruista, dijete nesuđenog komunizma. Kao takav, ne priznajem ličnu svojinu! Ali, i te kako reagujem na nijanse i slogova u riječima, kamoli na posebnost mentalnih sklopova ama i najbijednijeg, osujećenog umobolnika ili filistra. Koliko kopalja si odmakla tim kreaturama, zaista ne bih licitirao. Lijepo si rekla: pomislićeš da se bavim tobom. Ako išta kod ljudi (do skapavanja u poniznosti) cijenim, to je osjećaj da poštuju ma i trunku golemu ljudskost i intelektualnu autonomnost kod onih s kojima stupaju u komunikaciju. Beskonačno mnogo tema zjapi za

razglabanje s tobom. Ne znam da li me gurkaš ili obuzdavaš da kročim u taj okeančić... Samo spontano, opet te molim...

Znaš šta je zanimljivo? Nikad slađu i bezazleniju kritiku, za... OK, prestup, ne dobih u životu. Nijesu moderna odlikovanja. A ja bih da ti, čak i kad je jasno da će mi ruka zadrhtati dok te bockam, uđenem jedno, lovorovim vijencem estetizovano odličje. Ne znam šta mi bi da pominjem onog intervjuisanog. Kako izustim nešto flerta odavajjuće, tako se „prepoznam“ u lakrdijašenju...

Grubijanko jedna! Kakva sam ja to poslovično muška... šta li si mi već prišla? Mene, bar ne još, ne dočaravaju klišeom bando-glavih Crnogoraca oni koji me znaju. Atipičan sam, konjO slatki.

— Ma, ne zaboravi da me podsetiš na to, molim te...

— Briga me jer blistam, iskreno... Zanimarujem neke opaske, neka tvoja zvocKanja koja u meni ne odliježu tamo gdje se inače, od drugih, zariše.

Nego, koga od tih *poslovičnim šovinizmom* okićenih pripadnika ljudskog roda, opijaš ovih dana? Vjeruj da bih bio zatečen, do silne zamjerke tebi, a popriličnog zbuna meni, da mi kažeš kako nemaš dečka.

— Rekoh da nemam... vremena...

— Ionako ne *drvismo* o konkreVEnim stvarima.

— Ničeg drvenog, u pravu si. Spavam na podu, na vojničkim kockama-dušecima, navikla sam kao ilegalac u studentskim domovima.

— Zanimljivo, zavidim ti. Ja sam samo jednom, i to na ormaru, prespavao kod Pega u nerenoviranom I bloku Studenjaka, kao neakademski korisnik usluga smještaja bubajućem *proleterskom porodu*, što reče Migi, naš prijatelj. Tako da mi nije ostala navika... valjda na svu sreću, he he!

— Šta se brineš, i da je ostala? Vas, dične sinove, tate po Crnoj Gori neizmerno vole i samo vrebaju priliku da vam ispunjavaju čak i iracionalne želje. Ako nema ormara, našao bi se neki *kre-*

denac za tebe, zar ne? Da, s opaskom da voljenog roditelja prethodno niste likvidirali porodičnim naoružanjem... Skoro pročitah da ti je nešto mlađi zemljak, posve miran, pošao do policijske stanice da prijavi kako je verovatno *o'ladio* oca, čoveka uvažene profesije.

— Važi, u pravu si... Po Srbiji se to radi *elegantnije*, hladnim oružjem, po glavama vrtirepastih šezdesetogodišnjih supruge i po palankama. A kad se latite AP-ovke, ni vrapci na granama nijesu sigurni... Ministra MUP-a nakanite da udijeli prijekor nevaljalcu, nakon svirepog čina. Urbanije sredine bilježe neslavne početke školske godine kad se podižu glave za premjeravanje visine višespratnica s kojih se bacio depresivni srednjoškolac.

— Čuješ li ti... nemam vremena sad...

— Morbidno, ali, prva si počela... Kako bilo, u tvojim je rukama... šta god što nas i ako nas pomjera. Sve što uspjeh zdumati je da kažem: čuvaj se odocnjavanja. Ubajatiće se voda za silne kafe koje na nas čekaju, *grdna*.

Ala se *kažnih* neuzvraćanjem...

Ej, damo... jedna...

LXVIII

Bôgo dragi ištancova novi par anđela, da bdije nad specifikumom Nađa-Većo. Takvim anđelima nekako uvijek najteže padne. Neka što tegle jasnu poruku da boga nema, nego dolaze u iskušenje da imaju pol, pomno udubljeni u verbalne predigre i pri nadležne pikanterije blasfemičnih ljubavnika.

Čvrsto reših da kao purgativ ovom meju pročitam jednu od tvoje tri knjige (za početak samo to). Elem, ova nakana se izjalovila (kako obično i biva kad se ja laćam organizovanja lične razbibrige) pa već zvučim kao neki ekonomski mag koji govori, recimo, oooo... o kreditnom ili viznom sistemu... što mi je i što ti je siguran znak

da... ne znam šta pričam. Prevrtah (već si video kako) očima, pa kucam dalje.

Preda mnom je zjapilo par ranije započetih knjiga dokazanih autoriteta u nauci (obaveza) i umetnosti (razonoda), te se odlučih za njih, digitalno ti zapisujući u facu tu surovu istinu. Inače im (eto, da odmah pokušam da se iskupim) svežinom impresije o tebi, i po našem rastanku, sasvim egal konkurišeš da se za ovaj moj siroti duh i dušu zapati nečeg pametnog, pobedonosno il' porazno istinitog, razdražujućeg i ekstravagantnog, svakako. Kako ne pročitah, o, oprosti meni grešnoj (osim letimičnog prelistavanja) tipovanu knjigu, te nemam pojma šta si sve laprdao, ideja da te doanalizujem, pa sintetizujem kao... neću ti reći koga... izgubila je svaki smisao.

Dugujem jedan detaljniji, znatiželje (nema dileme čije) pothranjujući odgovor. Krevetne akrobacije kojima bih se *osevapila* da i tebe podučim, izvodim do granica mog osećaja i poimanja promiskuiteta. I baš njihovo prelaženje, nošenje s pregolemim postotkom animalnosti... pri uglavnom raspojasanim fiziološkim stanjima, gde je dobrodošao alkohol i duhovitost, iako sve u dozama i šmekerski... (ipak to nije po mojoj mentalnoj meri) uverilo me je da želim da budem tek sa jednim te istim, pa i po(s)lovičnim...mmm... *ukrućenkom* obdarenim, pripadnikom vašeg roda.

Opomenuta sam da ne odugovlačim i kasnim (e, tu si me pogodio u dominantnu karakternu crtu – vidiš kako sam neodgovorna, a ti nagrnulo superlativima). Nije tako delovalo prvog, dobronožnog dana, zar ne? Pomislio si, ova je u stanju da napiše sagu (o) kreveti-ma, ova se naslušala škrife i jecaja za simfoniju... No, balavio si da i sam budeš njena nota, kao što i sad, dok čitaš, visiš o violinskom ključu i tročrtvrtinski dahćeš melodiju ovog imejla.

Evo, privodim kraju tvoje mučenje... skrolujem gore, ne videh niti jedne (konjske) grubosti... biće da si me pripitomio... Čikošu moj!

Pitao je Pega šta znači skrolovanje, završavajući na njegovom računaru čitanje najavljene Nađine pošte. Primjetnu odbojnost

prema direktnom tipkanju misli na kompjuter, Većo je, ispočetka s naporom, pretvorio u polusatno pisanje. Rukopis krajnje nemaran, povremeno upečatljivo narcisoidan. Ta nije ni čudo kad je ionako u toku preobraćanje Veća u Veća. Molba prijatelju i upriličena je sljedeća kvržičastoslovna sadržina za Nađin inbox.

Ko si, je li, ti? Kako je moguće da traješ takvom posebnošću? Međ ženama. Međ nogama? Zadržao bih se na glavama. Pri kulminaciji. Sve je u njima.

Šta mi je... Suviše se premišljam, čak i obrišem započeto... Trema? U ovim godinama? Pred tobom? Sve privrženijom... I šta su se *uskofistali* ovi upitnici? Preskočiću zaljubljuvanje i naprosto te – voljeti. Vidim da je tako, i bez gatanja. Raskalašni prezent. Amnestira i predstojeće i odmaklo. I, slobodno mogu reći, mi u njemu. Kakav patos, kakva egzaltacija... Perforiranje granica... eh, baš smo ih i priznavali... Renesansni zamasi. Može se živjeti nebrojeno mnogo puta. Oduševljavati taman toliko. Viš kako (znamo da...) računamo. Egzaktne matematičke relacije. Obožavam ih, pa i nedostojan takve misli. Nekad sam bio... Svoj, a ničiji. Sad i da sam niko, imam tebe. PripitoPljenu. Veličanstvenu. K'o da MI te, na vihoru etičkih dativa, plima izbacila. Za spas. Da počinem od drugih, vala, i od sebe. Na tebi, gHostoprимljivoj. Lepozvučnoj Nađi. Sitnozbornoj. Zornoj. Mrzio bih (onoliko koliko sam sad ljubomorani) da te ne vole. Da te je zaobilazila vatra u oku mužjaka. Da ti prsluk nije otežao i tuđim medaljama. Tuđim, jer, namučen utipkivačem ovih riječi, Pegom, priznajem samo svoje, kao i od sudova, samo Sud Partije. Kad se atestirani ateista lati štipkanja! Da se uvjeri da smo se takli. Dodirom dužim od nadanja. A takav se modricama udomi. Skakutanjem našara.

Ej, basnoslovna ženice... Kiseonik više ne trebam. San snom potiskujem. A počeo bih jadanjem kako me silan umor shrvao, pa ću morati da odustanem. Od pisanja. I, sjetivši se skorašnje *apstinenције*, kao i tada, nestade i umora i tako pesimističnog početka. Pega i njegove pisanije radi, (ni ne zanosi se da išta radim zbog tebe, ha ha) u sebe se pretvaram, da mu romaneska ne kleca, o nedosljednosti da

se ne sapliće. Sinu mi mis'o kako će ovo ostati u njegovom računar... Ali sačuvaću ja, mojim čarobnoslovnim rukopisom ispisanu verziju, pa ćemo na Sud koji obojica cijenimo, ako treba, samo li mi... A na Sudu, već, zna se kakva klauzula o svojini vlada. Ako... Ne-ka vlada. Bar nijesam dozvolio frustraciji da me uguši. To je važno, koliko i sama presuda u moju korist. Sred naše koristi. Koji će mi lična, dok se ja, čikoš, pitam? Ccccc... Frktavost kao stanje svijesti mi-le mi konzumatorke. Zanimljivo... Slično Zobnatici i paunu... jula 2004. Odlazak Pega iz mog sobička. Te noći je Devu, kojoj je paun pravio društvo, SMS-om zamolio da najrazmaženijim prstom nanišani mjesec, ne bi li joj postao i prsten i kruna od njega... Sad mi je baš mило što mora i ovo da ukucava!

Ne znam šta ljude odvraća s nekih puteva... Ali znam da ovaj ekskurs ne odvraća tebe s nonšalantog hoda po nama. Ubijeđen da ćeš *svršavati* dok čitaš, obezbjeđujem dvostruko radovanje. Lično i tvoje. A ne pravim razliku čije je. Kvarnjaču kapiraš, i bez skrolovanja.

Ma, važi, samo nastavi da se izživljavaš nad našom kafom. Smisliću ja Već(u) neki novi opojni napitak. U istom napitku se ne možeš dva puta... opeći.

Volim te, N.

Za Nađu, nakon nekoliko iščitavanja imejla Većovog, više ne bi ni autoriteta ni prioriteta knjiških. Najbližim zidovima od nje dijeljeni, neki su doživakavali lake estradne note, svršavali od ponuđenog s lagera kolotečine, dok je ona žuborila ingenioznošću prvo-navrlog humora ograđujući ga vitičastim zgradama da se u njenom novom mejlu sasvim ne raspe većovštinom. Pegovo oduševljenje napisanim (pošto nije mogao da odoli da ne virne u sadržaj mejla, besprizorno naslovljenog *Na muda Veću!*) saže se u histerično drmusanje mamurnog mrmota, koji bješe ranije utočio u san, „uvidavno i bez prava veta“ zaključujući da je suvišan Pegu i Diriti čije se ponašanje pred *trećim licem* te večeri moglo nazvati neuobičajeno primjerenim.

— Koji si ti srećnik! Samo si nogom mrdnuo... Dođi ova-mo, da još jednom vidiš na šta si nabasao, *leponogiću*... je li te tako bješe prozvala? Da nemam ovo moje Sunce – Pego pogleda Diriti skoro samohipnotisanu vitlanjem miša za računar u obliku automobila, poklonom za Nebo koje je osunčavala – silno bih ti zavidio.

Natrciše se sve troje uz monitor.

— *Grive žamasi*... Pazi ti toooooo... – kao da se suočio s kakvim kataklizmičkim razlogom, zabezeknut i prepun zavičajnog divljenja, Pego melodramatično promrmlja još par sentenci iz Nađinog teksta, ostavi prijatelja i odjuri k Diriti s isukanim... USB završetkom miša.

Većo konačno, na miru, otpoče čitanje adaptiranog mu mejla.

Šala je u pitanju, s jasnim aluzijama... Žesti se, samo takvog mogu da te... trpim...

Hej, bre, ti! Frktavog stanja svesti koje traje li traje li traje! Ti, takva, međ svim drugim, istim takvim, objektivnim slučajnostima. Sa „međ nogama“. Zadržao bih se na, amovima okićenim, ždrebećim glavicama. Pri kulminaciji, vašeg roda, istosti. Sve je u istovetnosti.

Znam šta mi je... kad se ovako zaboravim, čak i obrišem započeto... Demencija! Moje godine! Briga me za to pred tobom! Sve zauzdanim... Uzvikali se ovi uskličnici! Preskočiću maženje i na-prosto te – zajahati. Odobravaš, vidim da je tako i bez ženske intuicije. Raskalašni prezent. Amnestira i predstojeće i odmaklo. I, slobodno mogu reći, mi u njemu. Na patosu, u egzaltaciji... Defloriranje granica... eh, kao, baš sam ih nekad i priznavao... Grive zamasi. Mogu te ispuniti nebrojeno mnogo puta. Viš kako se razumem u geometriju. Kada se u prazan prostor ubaci telo određene zapremine, oduševljavati se može taman toliko puta koliko se visina puta dužina puta širina idealno poklope. Direktna proporcija. Egzaktne matematičke relacije. Viš kako znam i algebru. Obožavam i algoritme, te da sabiram nule rezultujućim pozitivnim prirodnim brojevima. Ah, milina je kad ih neko, ovako kao ja, može biti dostojan. Malo nas je takvih. Da ne budem optužen za puko teoretisanje, pokazaću se i aplikativno podoban da primenim zakonitosti računskih operacija, objašnjavajući prošlost i sadašnjost ekskluzivnog i ekstravagantnog mi sopstva. Nekad sam, izračunah množenjem, bio... svoj... Deljenjem dobih, i ničiji... Oduzeih hipotetički, pa pretpostavih, i da sam niko... tu se već sabraha da imam tebe. Pripitomljenju. Krotku. Zaularenju. K'o da mi te, na vihoru erotičnih dativa, poplava izbacila. Za slast. Da počinem od drugih, vala, i od sebe. Na tebi, gostoprимljivoj. Lepoguzoj. Čvrstogrudoj. Putenoj. Ne marim (onoliko koliko sam u stanju da, sasvim opravdano, ne zavidim drugim muškarcima, a to je puno, svi bi se složili da me znaju) da li su te voleli. Da li te je zaobilazila ili nije vatra u oku mužjaka. Da li ti je prsluk otežao i tuđim medaljama. Ravnodušan sam prema tuđim, jer, poučen... OK OK, platonskim iskustvom sa istorodnicama ti, dobro znam koliko će tuđe biti lake, kad ti svoju okačim o vrat. Od sudova priznajem samo Sud Partije. Kad se atestirani ateista lati štipkanja! Da te uveri da ne sanjaš. Dodirom dužim nego što si i mogla da se nadaš. A takav se modricama udomi. Skakutanjem našara.

Ej, basnoslovna ždrebnice... umor me shrvao... godine su to... Al', pri podsećanju na skorašnju apstinenciju, nestade umora. I tek

mi sad sinu sličnost tvoja sa izvesnom zobnaticom iz epizode jula 2004. Jedne sam je noći punog meseca zatvorio da je nanišanim prstom u mome sobičku, i ustoličim je (bukvalano, ovo nije metafora, već mesto radnje) za kraljicu, krunom pohote. Znam da te ovaj ekskurs ne odvraća s nonšalantnog hoda po meni. Ubeđen da ćeš svršavati što te poredim sa prvom svojom chat fascinacijom, misleći kako sam rešen da zatvorim krug sa tobom. I jesam, krug 2007.

I, dosta više izživljavanja nad tom kafom, đavola ne znaš da... batali... nego, spravljaš toplu postelju da ti se iz bokala potne plati nalijem...

Molim te.

P.S. Eh, da neko piše roman, sledilo bi, iz usta pripovedača:

Tako to Nađa udesi.

LXX

Zanemarujući možda i vrlo jasnu poruku kojom je Nađa, korigujući Većove riječi, potkopavala njegovu samouvjerenost i tom grubošću bivala možda kontradiktorna s prijatnošću ranijeg uočavanja djetinjarija kao filtera Većovih postupaka, on je samo dodatno *pao* pred načinom njenog izražavanja i naslutivim umijećima, proizašlim iz suptilno-misaonog.

Najnevjerovatnije je (sada sâm, na računaru, počeo da kuca Većo) da su moje noge razlog našem zbližavanju. Iako uvažavam neobičnosti kao temelje značajnim zbivanjima, nekako ne mogu da prihvatim da ma koji dio mog tijela može da bude podstrekač... hej... sreći?! Moraćeš da mi istetoviraš na potkoljenici tekst prigodne sadržine, sličan onim na spomen pločama: „Na ovoj nozi se, davne 2007. u suton Svitanja, sudbonosno zadržao pogled i stišala frktavost ždrebe Nađe“. Ne marim za bilo čiji sakralni dekor, pri sahranama, pa me naročito nije briga za svoj... ali, bilo bi zanimljivo da mi kraj kovčega izlože ovu fotografisanu tetovažu ili me pokopaju u

šorcu, prethodno izloženog otužnim pogledima u istetoviranu nogu, he he!

Bezrečje me napada. A ni ne vježbah ćutanje. Ne znam da li sam ikud odmakao od šnala u tvojoj kosi, jer kao da si me i njima zaheftala za sebe. Zato, pažljivo kad ih skidaš pred spavanje... mogao bih ti se stropoštati u njedra, sliti niz obraze ili vampirski prilježno sisati krv iz vrata... Kako god okreneš taj tvoj *glavni nandžarasti žbun*, stalno se nasučem na šnale: lijevu, pa desnu... Inhibicijo... Vulkančiću... Nemjerivi trenuci uživanja u gotovo nepristojnom uko-tvljenju očiju po tvojim obrazima, usnama, čelu... A kanda se mora ostavljati utisak doraslosti odraslima... Dok mi se šaralo detinjim skakutanjem. Cijena autentičnim formama radovanja plaćena njihovim neispoljavanjem. Zaluđenik najinspirativnijim, najživotnijim, najskupocjenijim prizorima – ženskom ljepotom – ko zna do kada će biti doiman kao ekscentrik... A ne bih da mi upere prst, kao takvom, ne bih da mi se išta pleka u tvoje uprtosti. Pa, podupiri me i štrpkaj, pikaj prstima po ramenu... Digitalna... Ne branim ti i ne branim se. Ofanzivom ću već nekako da uzvratim, pa kom... crno, kom svijetlo... pivo... Jednost i istost u mariniranim prelivima različitosti. Igra... Vidim, nijesi je se odrekla, ni ti. Generacije u procjepu doba skandaloznog politikanstva. Oduvamo ga najobičajinim smješkom i... trajemo. Ti i ja. Baš lakoglasno zvuči. Vjeruj mi i voli me... Jasno!

Pego je kasnije poslao mejl. Mada naoružan mišem i mile-nodravički ozbiljan u prijetnjama da će upotrijebiti *silu*, sve vrijeme tokom Većovog tipkanja nije mu pošlo za rukom da izvuče iz Diriti ni *ej* o sadržaju *Ubogog slova* koje je ova pripremila za promociju. Većov nastavak gugutanja ga je oraspoložio, pa mu za laku noć uputi ironičnu pohvalu:

— Biće od tebe Ričard Gir, mrmote!

— Dabogda ti Britni Spirs na svadbi pjevala, kakav sil! – uzvрати Većo – izvini, Diriti, ništa lično.

Ujutru su dosuli vodu u petka, za pranje stakala, pripumpali prednju lijevu gumu, natovarli i slovenački frižider, kupljen na rate,

za dinare, skinuli dovoljno muzike s net-a, spojili mp3 flash player na *Clarion* radio i... klaj-klaj – Montenegro.

LXXI

Clarion, i pored sve japanske HI-FI glasovitosti, zakaza tokom putovanja. Ili jednostavno nije mogao da se nosi s plej-listom kompozicija koje je Migi naručio iz Crne Gore.

Nedjeljama prije putešestvija, Pego je zurio u papirnu ponjavu A3 formata, isisanu Migijevim zapanjujuće čitkim slovima. Darija ga je izmoždila skockanošću pred svim nemarnostima. Nizali su se velikani klasične i, kao da se nametalo – samo za Migijeve uši komponovane muzike, kroz Vagnera, Štrausa, Orfa, Šuberta, Šumana, Bramsa, Gluka, Vebera, Hajdna, Mocarta, Betovena, Hendla, Baha, Berlioza, Debisija, Lista... od *Pego*, *Pegice*, *dušo i srce*, (kako je Migi povremeno presijecao kantate, oratorijume, pasije, preludijume, skerca, nokturna, poloneze, mazurke, valcere, etide, balade, sonate, opere...) doba pretklasicizma i Štamica, pa još dalje, do crkvene muzike i „Antifonarija“ Grgura Velikog... do majsterzingera ili minezingera u Njemačkoj, svjetovnih scenskih djela, početaka i razvoja višeglasja: organuma, diskanta, gimela, preko renesanse, duhovne muzike, nacionalnih škola...

Pego je tada, kao pred naslućivanje kraja napornoj lekciji u školi, odahnuo uz impresionizam i Migijeve riječi: *uskoro završavamo, ali samo prvu porudžbinu, tek nas čeka druga polovina XX vijeka!* Materijala za bezmalo 200 giga prostora mp3 formata, kvaliteta ripovanja od 128 kbps, da se i u najozbiljnijim radijskim muzičkim redakcijama moglo sakupiti. A nije. Tek u Migijevoj, svakom konvencionalnom detektoru nedostupnoj, fluorescentnoj glavudži. „Kretenino Migi, dosta ti je tuce simfonijskih poema i klavirskih koncerata, malo Mursorgskog, Rimskog Korsakova, Čehova...!“ Ljubomorno ponosan i, dakako, neupućen, Pego precrta naslove i autore koje mu je ljubazno ustupio kolega s posla. Skromnih, preko šezdeset sati dugih 3,5 gigabajta...

Mûka tokom vožnje *družine PeGe Kvržice*, iako je audio tehnika *zglajznula*, naravno, nije bilo. Umalo ne bi „veselo“ kada je Diriti maramom pokušala da od Pega napravi Miška iz *Ko to tamo peva...* Počinak u motelu *Livade*, u Preljini, pa u Novoj Varoši, po turu novih grickalica i dva čokanjčića za Veća, koji je od svih *salata* upravo rumom najradije začinjavao...

LXXII

Kolašin, proljeća 2007. Varošica te varošica, kako god obrneš, kojoj god nazovi političkoj opciji se okreneš. Zbog kompaktnosti gradskog jezgra, ne zjapi prljavština i nemar kao u većini selendri na jugoslovenskom području, južnije od Slovenije. Restoracija glavne ulice i dva trga. Porodilišta nema, već decenijama. Ispostavlja se, ni u stranačkim programima. Zato kapela *posluje* „evropski“. Za razliku od ginekologa, grobara ne fali. Odahnjuju poslije zimskog berićeta, u punoj kondiciji da dočekaju iznenadne i mrazu izmakle *pacijente*. Saobraćajke, uz porodične tragedije, donose i čaršijske spektakle, građane nepogođene gubitkom uskovitlaju mislima o prolaznosti života s brigom o rođacima i spokojem da su svi najbliži na broju.

Provincije upadljivije od urbanijih sredina svjedoče raslojavanje stanovništva. Ne samo po imućnosti. Progon komunističke svijesti iz glava ljudi, nerijetko beskrupulozno manifestovan, rezultuje tinjanjem sitnih duša, skvrčenih penzijicama ili minimalcima čiji mjesečni iznos ne premašuje koštanje porcije egzotičnijih statusnih papazjanija u boljem restoranu. Taj „skor“ u tranzicionoj demokratskoj trci, sklanja se s TV dnevnika, ili, ne daj bože – reklama i nadomješćuje svakovrsnim igrima na sreću. Ušminkani sunovrat oslonjen na kreditima iz socijalističkog razdoblja stečena ognjišta. Roditelji, dovoljno sebični da suštinski ne mare za sudbinu potomstva, rudimente zdravorazumskog utapaju u politikanstvo i jed prema političkim oponentima. Niko zasigurno ne zna šta bi, ali svi, ni s trunkom predomišljanja, znaju šta ne bi. Na pretpostavlji-

vim reakcijama malograđana, i apsolvenci kampanjci bi diplomirali na fakultetima sociološke orijentacije.

Novopečeni *tajkuni*, šarmom mangupa i svetaca, teatralno evrima *podmazuju* istomišljenike i brutalno se obračunavaju sa onima koji se drznu da im se, ma koliko benigno, suprotstave. Nevolja je da samo jedna klika biva na vrhu. A mnogo gladnih. „Slave“. Međusobno se makljaju, kako i tu kaže Đoka, *što ima svojih prednosti*. Probavne smetnje i psihosomatske nedaće zajebana rabota, ugnjezdiva u ma čiji želudac. I prelomljena rebra bole isto kao siroma'a čoecka. Podmukli metak, ipak, kao da lakše bira vitalne organe ostrašćenih i neposustajućih u gadluku.

Među *turistima* prednjače Albanci i Rusi. Divno. Kolašinci bi, sudeći po ekspanziji skupocjenih automobila smučara rekreativaca, mogli da žive od rente. Tri hiljade duša... A jedan pazarni dan i ustajala odmjeravanja iz kafana i njihovih modnih surogata. Nešto je u neskladu. Mlada, nezavisna država, a neažurirana slobodarskim elanom, elanom kakav bi, je li, trebalo da krasi onoga ko se oslobađa jarma. Šta je, onda, manje autentično? Jaram ili nezavisnost. Propitivanje o uzaludnostima. Taman doskočiš jednom scenariju, shvatiš da si već duboko zagazio u poraznost novog. I tako stalno. Samo da kladionice posluju. Pištolja i konopaca neće faliti, kad se zavrti u glavi od dužničkog računa. Eto, pa ne učiti matematiku na vrijeme.

Desi se da *gospodu-seljake* ogrijućne sunce kad za pozamašne svote unovče dedovinu, *ajlovine* u koje jedva da su navraćali zbog zapuštenosti i neobradivosti zemlje. Parajlije iz inostranstva *inostranijeg od skorašnjih inostranstava*, attachment-om bi agencijama za nekretnine dostavljali sliku kompletno oivičenog Bašanja brda s nakonom da pokupuju naznačeno.

Preostaje samo cenkanje, ne i volja da se proda. Pominje se *pranje novca* kao motiv kupaca. A nekad postojahu dežurstva po firmama, danju, noću, u *odbranu* domovine, čim se Gadafi nakašlje aktuelnom američkom predsjedniku...

Jutra se, međutim, i dalje nepristrasno stumbavaju niz Bjelasicu i Sinjavinu i planinskim vazduhom pirkaju brk adolescenta pri buđenju, rumene obraze zavodnice na školskom odmoru, upravljajući im smisao življenja i ka nečem suptilnijem od međunožja.

LXXIII

Bastiončiće ljudskovine moguće je, i pored svega, sresti gotovo svuda: u pokunjena gorštaka, očiju i čela obezvoljenih zbog par dana isteklog roka za vraćanje na zajam uzetog novca; kraj majki, radilica, visprenih u požrtvovanosti za djecu i bližnje; u iluzijama, ispijenim pa natočenim uz kapljicu šljive, življenim prstima, uzdasima i nadahnućima u priči. To malo kolašinskih ulica pruža se u beskraj koraka onih koji bi čak i odgovornost od koraćanja da izbjegnu, jer, možda su mrava zgazili... Intenzitet senzibiliteta rijetko susretljiv izvan mjestašca na Tari.

Migi je zdumao da prvog *dodžu* na kog nabasa veže ispred Doma kulture, na dan promocije Pegove knjige, s natpisom oko vrata: *vega Kerber, pa da vidimo kako ćete izaći!* Lutke Beavis-a i Butthead-a su još ranije napravili od platna, žice i vune i, umjesto međ granama bukve na Bašanju brdu (zbog hladnoće je za promociju izabran zatvoren prostor) ova dvojica crtanih junaka će zauzeti mjesto za stolom na pozornici, uz recenzenta, moderatora i autora. Plakate s montažom Pegove glave na tijelu dresera krokodila, s tekstom koji je više zbunjivao nego obavještavao prolaznike, osvanule su na lipama u Sibirskoj, dan prije čitanja Diritinog *Ubogog slova*.

Sumnjičavi da će se zabaviti kao što bi na nekom od skupova političara, Kolašinci su ipak popunili evropskim donacijama renoviranu salu. Beavis i Butthead su djelovali razgaljujuće na publiku, pa se Pego podsjetio žamora na matine bioskopskim projekcijama na koje je, sad sa ovom ili onom jatu priklonjenim vršnjacima, odlazio kao Titov pionir. Zastave jugoslovenskih republika i SFRJ, te reprodukcije crteža Đorđa Andrejevića Kuna, bijahu tadašnja dekoracija enterijera. Veljko na vratima, Bojica kraj projekto-

ra... Pet dinara i svi su nogama lupali o pod, kad partizani krenu u juriš. Đeca... A samo Pego blesav. I dalje.

Kratko upućivanje moderatora u pretpostavljivu biografiju autora i najava recenzenta, doktora književnosti, Diriti Parun.

LXXIV

Diriti je sjedjela u *šinjelu*, jednako bizarna kao B&B. Ustade i svuče ga, ostajući u sniježno bijeloj, dekoltiranoj vjenčanici od organdina i čipke po grudima, koja se vinjetama ćiriličnih i latiničnih slova *D* završavala po zvjezdastim štrasom diskretno oprljenoj koži torza. Već izmamljeno čuđenje, osmjeh i aplauze publike, dovršise zvižduci i ovacije kad je na glavu stavila dijademu od žice i kuglica napravljenih od aluminijske folije. Pego se sledi. Ona vatra ma u pogledu najavi preobraženje u neodoljivu nimficu. „Bivise, reci nešto...“, skoro da izusti Pego i munu laktom vunenu lutku.

Uze hartiju, pa je odloži na sto, skinuvši prsten sa ruke koji joj Pego, maltene obijajući zlataru poklonio, pa nanišani kroz njega prisutne u sali.

— To je običaj, zar ne? Ovako prebrojati svatove... Ili samo pesma tako kaže? Iznenadeći ste? Više, ili manje od njega? — pogleda u Pega i nastavi — mislili recenzentu telesne atribute skenirati, a nikad na sličniju svadbu niste došli? Nikad slučajnije svatovi bili? Šta da vam radim... al' znam šta ću raditi njemu, ne brinite, koliko je večeras, ovde, u domovini.

— Jadna ne bila, propade nam Pego, k'o što je! — zagalami iz sale Majkan i bi podržan aplauzom i naglašenijim smijehom.

— Taj vaš, ali, dopustite, malo više moj, napisa mi juče pesmicu

Eho naše Srećice

Lasno je čut

Praporci Iskona

Kikotom se množe

*Slijedim Stele
Repatri Put
Trošim se snenim
To kol'ko se može*

među mnogima poput nje, već ispisanim i koje će tek pisati, ne bila mu ja dragana... a jesam, i biću, znaćemo svi koliko nas je ovde.

I, šta biste vi, do da mu se predate i da ga sledite, kad je takav? Mene je šćepao, uhvatio u sopstvenu zamku, gde efekat leptira ne pomaže. Gusta je mreža, ne popušta. Trebam krila, tvrda kao čelik, da se dignem u visine. A on jedva težinom daška da me natovari. Jaukom me častio, učinio da mi se čujni prag gubi u bolu i nesvesti. Prečišćenje neko, valjda... Sve se steklo u njemu. Trenuci između trezvenosti, sna i ludila. Svemir se, na mene krhku, rušio. Gledam ga bestidno, čak i očima uperenim u vas... ljubeći sebe, živeći njega, bolesno pametnog Pega (na grčkom, *Pege* je izvor), želeći nâs, zauvek.

Zahvaljivao se za *permanentno izazivanje antidepresivnih i inih životoradujućih efekata, diljem gomizijskog otačastva*, eto, i meni, srećnici. Dopaloj domovini. Dekorisanoj crvenilom koje se upravo u njemu ogleda. Pa pokušavam da kao parfemom dolijem kapi koncentrovanih mirisa čovečnosti, čovečnosti stasavale jugoslovenskim duhom, posebnošću, lepršavošću i čašću. Da se primi, gde može. Razumećete moju večitu težnju za Pegom, koji ne pita ništa, a traži sve. Oganj što natkriljuje svetlost. I drznuo se da ga prepozna u meni, a pogledajte kako se sledio, dok topline od drugih ište. Slatkokažne porcije olakunoćivanja dok mi upućuje, pred san. Njime, poljanom istočnohercegovačkom, dok se valjam. Nepregledna širina, slovima i glasovima rasprostrana u toliko velikoj meni da ne znadoh koliko me ima, do njega. Ko je i šta je on... da se pita ko sam ja? Starija je moja misao. Nije ni znao da postojim, a već sam mu se niz net-ne padine klizala. Nišaneći mu srce, kao malopre vas. On ne bi lenj, pa se i dušom za naš dvougao isprsi. Otvrđline mi mekotama presvuče i raskravi. Život da pišem i dišem, životom da ga zovem, snagom da ga kalim. O obrve da mu se češkam i predem, umiljato maćeći. A tufničasta sva... Jezik simbola, mahom dalek i stran i nama dvo-

ma izvan nas, kamoli drugima. Polажem, iznova, ispite zrelosti, vazeći prelaznu. Ocenu. Procenu. Gotovo gola pred njim i vama, Kolašinjanima nadastim. Kako da ćutim sred vrištavila? DODIRUJ!, sevam, vatro-stalna, ljubo-morna, ljubo-tvorna... vinovnica njega najsrećnijeg, s-lepa kod očiju čarnih. Menjam sve svoje za ma šta njegovo i naše. Lobanja mozgu ne treba, pažnjom će me blindirati on, mene, gonjenu vizijom budućnosti da ću živeti ovu pegavu stvarnost. „Treba umeti videti nebo, puno zrnevlja svetlosti, kako se uspravlja i razgranava u svome padu. Cveta...“ Divinizacija. Dopusljivo? Kanda ima nešto preko, više i jače? Od „kože koja zaslepljuje kao farovi na okuci“? Osunčana Nebesa, Zvezdoznano Nebo. Ne razumem kako Nebo može da bude potopljeno... Kalokagatija. Cunami. Jedine žrtve nas dvoje, ogrezli u ljubav. Ja tim *žrtvovanjem* carica postala, jer mi je dvorac od reči sazdao, da vladam rečitim podanikom svojim. A služi, služi... dobar je... očaran, ogaran Suncem. Boluje. Bolestinica nepreleživa i tek mutira, obuzima vitalne funkcije i čini ga... mojom opsesijom.

*Preskače san i u novi dan, navodi strelicu urlika tišine
U manje oko, moj gospodski han, toplo je, draga, sred tvoje vrline*

Aha, ovo je zalutao u *Ubogo slovo*, časa kad sam mu *prekome-rno kilce* bila. Pre celih nedelju dana – a tako davno. Bunar nam se otvorio, da tonemo, a ne može se kud uzvišeniji biti. Izbunariću te, Božice Pegavog Srca, jer je i Diogenu Sunce trebalo. Ćuti, imaš da pružiš još, ništa ti ni započeo nisi, konglomeratiću sintagmični moj.

A *Sega mega – regu*, taj skup Pegove rastrzanosti, impulse nemirenja sa truleži svakodnevice, ta sećiva rečima, čitajte po ličnom nahodanju, bez straha da ćete se poseći, ako ništa drugo, ono na nepismenost. Hvale moje dostojan – najpre uz jastuk, dajem vam ga, skoro nevinog, na svakoj strani knjige koja vam padne pogleda.

*I opet je mesec
sa srebrnim krilom
skrivenim pod pleća...*

*I opet su zvezde
sa trakama zlatnim
i ognjevita sveća...*

*I opet je nebo
sa usnama mojim
zalepljenim za svod...
Samo se trudim
da ti poljupcima
imitiram hod.*

*I opet te tražim.
I ponovo teram.*

Želim, volim, snevam...

I ipak te nemam.

*I biće Sunca
i topline zraka.
Iznova Sve sviće.*

Ljubavi – biće!

*Plamen u dlanove,
nek' bride i peku...
Kad zasečem snove,
biseri poteku.*

Još samo reče:

— Nekako te volim, Pego. Ne znam tačno kako... Onako,
najviše...

drugi dio

DOBA LUCIDINA

Nije se znalo ko je zaprošeniji i voljeniji: Pego ili publika. Da je iko mogao skrenuti pažnju s Diriti, možda bi začuo i stenjajuće frktanje Bivisa i Batheda. Pego sakupi koji gram odvažnosti i u potpunom bunilu izusti:

— Kolašine, spašavaj! Samo nek ta...

— ...spasonosna kazna... pričekaj nekih pedesetak godina, barem... – dovrši Diriti.

Doleti dragušnoj svojoj, poljubiše se, uze je u naručje i vrisnu. Posjetioci-svatovi, kakav je i red, priđoše da čestitaju, poklanjajući im komadić oduševljenja i iskon želje za srećom. Migi je fotografisao nekoliko upečatljivijih, suzama dekorisanih lica, za spomenar, i nešto mrmljao Dariji, vjerovatno da preduprijedi i zavara svoje očne potočiće. Već je gledao u *polovni* mobilni telefon koji je kupio po dolasku u Kolašin i pitao se je li mu baterija izlapila ili zbilja nema SMS od Nađe. Istipka poruku: *Šteta, propustila si nešto čemu bi samo ti mogla da doskočiš u blesavosti.*

Diriti je trajno kontaminirala uzvišenošću sve prisutne u Domu kulture, te večeri. Već narednog dana su kiosci bilježili vrlo slabu prodaju dnevnih novina. Televizori su ostali poisključivani. Mnogima se nanovo ženilo i udavalo. Ispotezani su *vunjenjaci* iz fi-joka i igralo se *prstena*. Ambalaže od čokolade mamile su kuglicama za krunu. Nađa je, pred za koji dan uslijedili susret s Većom u Kolašinu, improvizovala uniformu ekspresne dostavljačice pošte i leponogiću uručila novi mobilni telefon s objašnjenjem da je upućen na nepoznatu adresu od strane razočarenka svojom voljenom. „Te-bi je, vidim, potreban. Možda se i vratim u Beograd, samo zbog ovog telefona. Je li vredan toga?“ Posadio je u gostinsku fotelju u svojoj sobi, ponamjestio polurazbacane knjige na polici ponad nje-ne glave, da joj se ne stropoštaju na istu, i rekao da nema namjeru da je ičim dodatno dekoriše i da je dovoljno što je on krunisan njenom pojavom. „Od čega ćemo živeti?“ Pitanje kojim je čikala Većovu spremnost na brz odgovor, a ne istinska briga da će umrijeti od gladi ili beznađa neurbane sredine. Samo da mu je, najzad, uz

ruku i obraz...

Ožon je nastavio s emitovanjem *Pokušaja kultivisanog otvaranja usta*, osmišljenijeg nego u prvom izdanju. Kolašin do kraja godine ispili neprimjetno leglo dobrote i plemenitosti. Neprimjetno, jer je sjever Crne Gore ionako na marginama značaja, čak i u nemnogoljudnoj zarudjeloj državi koja se zvanično sokolila svim i svačim što je mogla intonirati u različitosti od posljednjeg državnog partnera – Srbije.

Višemjesečni tihi bojkot institucionalnog, prestanak trovanja medijskim smećem, potpuna eliminacija pakosnog i destruktivnog kod svih, ionako plemenitih ljudi, pretočili su se u jezgro lucidnosti i dostojanstva – lucidin, koji će početi da se lagano širi i na druge prostore. Samo su bitange, ogrezle u zlobne ljudske sklonoosti, ostale imune na većovštine, pegovštine i migizam.

II

Darija, Nađa i Diriti su se, zajedno sa Mirom, Nimfičnom, Natašom, Mirom, Biljanom, Velizarkom, Milenom, Draganom, Željkom i ubrzo većinom kolašinskih žena, te nekih djevojaka, sabrale u *Ženče*, neformalni, ma kakvim paragrafima neuslovljavajući klub, u kome su njegovale nepristrasnost ženskih vrlina, čupajući ženu iz skaradnostima i izvještačenostima fancy kulture ukaljane uloge u porodici i društvu. Inače sklonije harmoniji u organizovanju od muškaraca, pomenute pripadnice nježnijeg pola lako su stupale u efikasne kontakte sa ma kim ko im se učinio zanimljivim za pospiješivanje nauma da osvježe učmalost, razarajući čak i u svom neposrednom okruženju uvriježenu samodovoljnost žene. Kako ništa u njihovim počecima nije zabilježavano u medijima, to su oštikronždaste aktivistkinje u feminističkim skupinama bile uskraćene za instinktivnu reakciju šizenja i vriske. Jer, šta nije objavljeno, to i ne postoji. Tako nekako biva do *Ženčeta*. Mira je, shrvana patnjom i tugom, nažalost, ubrzo ispraćena na vječni počinak, pjesmom *Proljeće u meni* od Ksenije Erker.

Prvim zalogajima sira i kukuruze koje su ove divotnice *soč-njele*, omrsili su brke nastavnici Osnovne škole „Risto Manojlović“ u kancelariji direktora Zorana, koji im je hranu učinio ukusnijom recitovanjem prikladno začinjavajućih stihova Crnjanskog i Njegoša.

Najškakljivija zanimacija koju su *pod obavezno* prošle sve simpatizerke *Ženčeta*, ticala se Kokija koji se rado odazvao ulozi statiste u pranju muževljevih nogu. Improvizacija ove, *bogu fala*, s razlogom potisnute pojave, prisutne u tradicionalnim crnogorskim brakovima, čikala je odvažnost peračica, a sve u svrhe duhovitosti, opuštanja i zezanja, bez kojih nikako ne bi valjalo. Ma šta.

Lavor, izlupani, aluminijski... voda s furune, vrela pa ledenikom izvorskim rashlađena. Kad pere, polaznica kursa obavezno je nešto kriva i Koki joj pominje rod, oca ponajviše... majku – đeneđene, da ne zaboravi da je ima. Eto, muku muči, trudi se da joj uspomena na najbliže uvijek bude svježja, da vidi kak’og je čoecka našla, i da se divi što on, soko, nijednoj drugoj ne ukaza bračno povjerenje, do nje. Tako srećna što ga umiva, ako nije osobito ljut, proći će s minimumom pogrde i prenemagajućih uzdaha kako MU život prođe i kako niko ne cijeni njegov rad. Dobro, neka je pomislila da je pomilov’o po glavi, kad promaši koljeno šakom. Aj’, nije sramota...

Probrano društvanje iz *Ženčeta*, a da tu nijesu bile Darija i Diriti, na čiju inicijativu je došlo do *zasjede*, presrelo je jednom Migija i Pega u njihovim šetnjama na periferiji grada i dočekalo ih pogaçom ispod sača i slaninom pečenom kraj kazana, da se okrijepe. Usput su primjenjivana novostečena znanja iz pitoresknog zavodništva... Odolješe im, vrlinaši... a valjano su savladale okogled, rukokret i usnomrd...

III

Diriti i Nimfična su se lako i brzo *zgotivile* i tekle na neusiljenoj bliskosti. Nimfičnoj je nekako bilo teže, jer je potiskivala ono što je gajila prema Pegu, osujećujući neprimjerenost ma kakve svoje naklonosti prema Diritinom Nebu, Nebu kojim je Pego povremeno isijavao na Diritinom čelu. S druge strane, Diriti nije zloupotrebjavala svoju *vlastodržačku* nadmoć i isticala činjenicu koga i kako je okupirala, za života. Davno propuštena prilika Nimfične, da sama gospodari i razvija se pegorativno, izlivena je u aksiom koji nije remetio pravo i razuzdanost Pegove sreće sa ubogoslovnom recen-zentkinjom. Fenomena je Pegu i dalje poskakivala dušom kao kakvo kuće, mašući repom i lajući ponekad, ali, godinama ranije, puštena s lanca.

— Fenomena, je li gazap ili je kijamet... kako se ono veli? — upita Pego Nimfičnu pri prvom susretu nakon što je preko koljena prelomio pogaču-presrećušu, doznavajući tim čikanjem nije li i sama imala udjela u ideji da njega i Migija *Ženče* izloži flertu *kursačica*, a i podsjećajući je na srednjoškolske hladnoće kojima su zajedno podlijegali.

— Nit je gazap, nit su labudovi. Vidiš da su razgrnuti oblaci i da do Sunca nema ničeg na nebu, šta se tu praviš slijep... kod očiju... — poslovično zastajkujući kod riječi koje su intonirane u njoj i njemu znanim težinama, primiri Pega tako da je replika bila izlišna. Pređašnje trvenje u nakanama da joj pojašnjava i pojašnjava navodnu nedokučivost svoje nastrojenosti prema njoj, preobraženo je u ispunjavajući spokoj, samom činjenicom da će ih izvjesnost susreta nanositi jedno drugom u kadar. Život je dovoljno dug da nam pruži satisfakciju pred mnogim neostvarenostima. Pegu i Nimfičnoj je satisfakcija i te kako bila potrebna, pa ih je radovala svaka manifestacija blagosti kojima su se mogli opružiti.

Diriti je tek u par navrata Pega pokušala da zakovitla burom zbog Nimfične, znajući da je ovaj imun na provokacije, tj. da u pretragama po putanjama prošlosti nijedno od njih čelom neće lupiti o kakav tabu ili zamandaljena vrata. On bi na kraju takvih opi-

pavanja samo likovao što se pred svojim Suncem ni časa nije morao libiti ma kakve izjave, pa ni činjenice da je Fenomena odmakla toliko daleko i visoko da joj se ni ona ni Štruklica nijesu lako mogle primaći. Za razliku od Štruklice, iako sklone oprost, ipak prgave i surove u nastupima spoznaje o nimfičnoj nepotrošivosti voljenog, o'Sunčana je kraduckala Pegova očaranja i stasavala na njima tako da još više postane svoja i posebna, te da ga – šta drugo do – zadi-vi. Čudi li, onda, što je Sunce tek jedno...

IV

— Sve što mi je potrebno je Pego.

— Blago tebi.

— Zar nije bilo i tebi?

— Nijesam mogla znati da jeste.

— Zašto... bio je neubedljiv, površan, nije goreo tobom ovako kao – izvini što napominjem – sa mnom? I to u godinama kad emocije beleže svoje amplitude i zagube se u pometenosti, tom dokazu čistote zaljublivanja.

— Da, izgleda nije umio da se prenese živom riječiju kao sad. A mene ne kopkahu razlozi njegove zbunjenosti kad se vidi-mo. Htjela sam da čujem, progutam, podlegnem najezdi očaranja. Onoga koje je pismima sipao, doduše. Čuvam ih, svako, jača od njegove želje da ih uništiti. Ali, on nije bio jedini muškarac koji se petljao oko mene. U toj najezdi se valjalo snalaziti. Sigurna sam da znaš o čemu ti pričam.

— Znam, mi, žene današnjice, privilegovane smo lakoćom dosezanja statusa krotiteljki bar jednog muškarca. Makar u podsve-sti. Makar da se takav jedan *opitni kunić* nikada ni ne otrgne s povoca i uroni u našu telesnost. Lep osećaj, nema šta... Samo do granica manipulacije, poigravanja... I, kad već pomenu najezdu, mnoštvo... reci mi, zar je bilo još pesnika među *flertadžijama*, kako to da ona

antologijska pjesma za tebe, iako „nakon vas“ nastala, nije imala tvoj podrazumevajući odjek?

— Eto, nije, a znaš da jeste imala. Kako ne bi imala... Vraćala sam se toliko puta, nekad i s osmijehom, češće rastužena, svakom stihu, prije nego sam ga srela i kao utisak o pjesmi rekla „I?“ Priznajem, bila sam nerijetko surova, ne samo prema njemu. Muškarci su tako odvratno sitni, bijedni, nedosljedni svojim snagama kad ih izložiš brutalnostima. I meni je godilo da ih vidim kao takve. Prinčevi ne rastu na drveću, ali sam mnogima od njih skresavala grane, umjesto da ih zalivam. Prosto, zabavljala sam se. Moglo mi je biti.

— Zašto govoriš u prošlom vremenu? Vidim, imponuje ti, i dalje možeš da budeš takva.

— Ne, ne želim i nijesam. Nimfična je odložila svoje, možda još ubojito oružje, u čoškove uspomena. Tek ovom tvom bih da... nekako... smrsim koju misao, kao nekada. Ne bježim od te želje.

— Preko mene, žive ili mrtve?

— Nevažno. Dosta je leševa nastalo zbog sentimentalnosti, to znam.

— Znaš, smrsila bih ja sad tebi u čvor svaku vlas na glavi, toliko... velikodušna... jesam, pred tvojim teritorijalnim pretenzijama na nebopegog mi mog. Ali, porivi su za neka druga vremena i, svakako, druge žene. Mene zaobilaze, između ostalog i zato što se brčkam u bazenčiću spokoja njegove odanosti. Izvoli, zato, pokušaj, skoro da ti i sreću želim, ovako sigurna u sebe, njega i nas. Vuče, nabasao si na treće prase iz bajke. Imaj to u vidu.

— Da, prase, često mi je to govorio. A tebi?

— Varijacije na želucu nam dragu živuljku nisu izostajale, niti će, naravno. Nisam gadljiva, ne možeš mi pokvariti apetit. Pega nezasita, naglašavam ti ja.

— Dobro, dobro, ali ja se samo dvoumim da l' da budem ordeve ili desert, čisto da mu obogatim trpezu. Možda je jelovnik suviše jednoličan.

— Šteta, ne znaš kakvom vitaminoznošću obiluje glavni obrok. Jer, da znaš, shvatila bi uzaludnost čikanja degustatora u njemu.

Bljesnu blic Migijevog digitalca i ovjekovječi pegolomni sažetak Diriti i Nimfične. Već su se okupili svi zainteresovani za simbolični *Pohod Titovim stazama revolucije* na koji su se odlučili krenuti iz Neradovca, kod Vranja, rodnog mjesta Diriti. Pego se nasmijao kad je navodno pokušao da objasni da je red da Migi *narihta* foto-aparat baš u tom mjestu, jer je Neradovac najjužnija kota u SFRJ kao mjesto rođenja nekog od učesnika pohoda. Sve počinje s Diriti, a pogotovu se sve u Diriti završava.

V

Nekontrolisano širenje lucidina među kolašinskim planinama, krajem 2007. godine, i pored njihove visine, prijetilo je uludim trošenjem tog *antipakostina*, kad prelije, kad prevrši. Većo se dosjetio da bi valjalo običi velikog mudrijaša, Glorijana, zajedničkog školskog druga, beogradskog svadboljuba, fotografa. Zanimanje kao efektan paravan. Svuda ga, a nikad u kadru. Incitatus među magaradima. Pega prvim značajnijim naslagama lucidina natopio, da ovaj to nije ni znao. A ni drugi. Ovaj. Avaj. Asjol. Magarci su samo tvrdoglavi. Pakost im strâna. Dobro je, *radi* lucidin. Oprobana roba. Sad je tek red na njegov plasman, doziranje dok ne *ob'ikne raja*.

Glorijan u kratkotrajnom preturanju po mislima, *okidá* sa stola flaše piva, pa za dame i školske drugove specijalno prigotovljenim ajkulinim mesom *nagradi* sofru. Odnekud se stvori zamašćen papir ove sadržine:

Pod obodom šešira plav suton pije večno žednim okom. Teget senke se poput mastiljave fleke slivaju niz krovove i klize u mlazevima niz zelenu fasadu hotela „Moskva“.

Na prozorskom staklu se mešaju boje neba i vatreno naranđaste pruge svetlećih reklama. Ulični svirač zaustavlja harmoniku na tren i kaže joj „Dobro večer“. Ona mu uzvraća osmehom. Led griže obraze. Ruka u džepu. U golom dlanu kotrlja malu drvenu kocku sa zlatnim tačkicama. Kažiprstom opipava šesticu. Uvek je nosi. Kroz testo saobraćajne buke do njenih finih čula dopire huk reka koje se divlje sudaraju na sprudištu. Oseća to beskonačno mešanje dveju krvi, drhtaj obala, pulsiranje u asfaltu. Srce grada se napreže od siline davanja.

Hoda naizgled mirna, a u stvari bukt. Posmatra ljude, rašiva njihove poglede, pegla nabore njihovih misli, upija njihovu zbunjenost. Dok hoda, razmišlja o onima koje voli, o onima koje sreće i onima koje nikada neće sresti. I pita se: koliko toplih misli stane u jedno hladno večer? Gde su sad? Ko su? Koliko je reči potrebno? Koliko nagoveštaja? Čutanja? Tajni? I šta se desi kad zajedno, svako na svom jastuku, zapale buktinje sna i svetlost zavlada predelima čudnim? Koliko mesta tad zauzmu njene reči? Koliko oči? I kako malo fali da se probudi, vrisne, otrgne iz pene i pokori... njemu... pre buđenja.

— Čitati svakog radnog dana, na osam sati, kad je i inače vrijeme tabletama. Poslije jela. Eliminiše pakost, provjereno. Podrig nije dozvoljen – upiljen u sagovornike državničkom superiornošću, a spreman da prasne u kikut, svaki čas, izusti Glorijan i zbilja se zacenu od smijeha. Sad ti skontaj šta je mudrijašu na umu. Uzeše gHosti papir, ipak. Pri ispraćaju iz mudrijaškog legla (u iznajmljenom stanu u Marijane Gregoran) darivao ih je lično načinjenim fotografijama sa *Grand* posela u Stepojevcu, iz znamenitog animiranog filma *Džet set narodnjaci*, i gomilom garežom zaprljanih pločica od čudnog materijala. Kako je sâm ustvrdio, bili su to krnjeci letećeg tanjira zelenih svemiraca, uništenog pri pokušaju vanzemaljaca da doakaju Seju Kalaču i družini. Još im je podijelio za tu priliku

odštampane *VIP* legitimacije, Veću – Bobana Zdravkovića, Pegu – Šabana Šaulića, Migiju – Harisa Džinovića, a Diriti, Nađa, Darija i Nimfična su se posvađale kojoj će pripasti legitimacija Seke Aleksić.

— Samo ih okačite oko vrata, kad i ako bude gusto, ukoliko fluidi lucidina ne budu dovoljni za ostvarivanje vašeg nauma. Talismani, hm... i ne samo talismani su ogaravljene pločice i ne odvajajte se od njih. Klasična muzika poželjna, vidjećete zašto. Narodnjački zvuci izazivaju toksičnost i smrtonosnu radioaktivnost pločica, koji djeluju samo kod nelucidiranih. Snaći ćete se, već, ne brinem. Aj', živjeli! – stojeći ispred vrata, Glorijan podiže staklenu flašu *rogonje*.

— Živ'jo, bud' pozdrauuuuljen! – kao da ljubi Tita pri predaji Štafete, ozaren i čio, reče Pego i baci mu se u oproštajni zagrljaj.

— Ček', ček', Glory-boy, zar nas, sve vrijeme dok smo se gostili ajkulom, nijesi maltretirao jednim od folk perjanica, Mitrom Mirićem, s *kasetaša*? Ili, ipak, nijesmo toliko *tanki* s lucidinom... – ne promače Migiju takva neobičnost.

— Ne može nam niko ništa, jači smo od sudbineeeee – raspjeva se Glorijan i uputi, prije svih Veću, naslutiv odgovor.

Tako je za upotrebu atestiran lucidin, koju sedmicu pred *Pohod*. Petokrake na tablicama Pegovih kola, jasno je bilo, imale su samo simbolično *ledolomačko* svojstvo.

VI

Novac potreban za putovanje sakupljen je lako. *Zemljo moja* od Ambadora i slično neintrigirajući, na radiju, u Emisiji puštani songovi iz pogažene socijalističke prošlosti, učiniše aktuelnim naum *lucidiranih* da zajašu Jugoslavijom, na četvorotočkašima. Slučajni prolaznici čak, s pijetom se zanimajući za itinerer putovanja, mašali su se novčanika, pokretima nagovještavajući da bi bilo sra-

mota komentarisati ma šta o toj jeresi, novcu. *Donatroski* gest, uz priču i bez pitanja ili prava na odbijanje ponuđenih para.

— E, kad sam ja s liazom osvit'o po parkinzima po čitavoj Jugoslaviji... Nije mi *padalo nom* da će me iko opljačkat, a ne preprečivat barikadama i nâkim granicama. A onog Slovenca ubiše u Platiје, prije neku godinu. Mrčili se, kud ovo vodi... Zovite ako vam šta treba... Idete tijem tranjama od kola, blese jedne blesave. Doigracemo, đe god bili – održa Batko Veću rutinirano kolašinsku besjedu, kontaminiranu iskustvom, senzibilnošću, neuočljivom pozvanošću za pametovanjem... jednom riječju, besjedu nabijenu ljudskošću. Ode brko, osta snishodljivo Većovo *zdravo* i 50 evra u ruci, kao magijom nastalih u njoj.

Februara 2008. tri renoa sa po četiri putnika, u galopu iz Kolašina prema Ribarićima, pa Kosovskoj Mitrovici. Na čelu Pegov petko, da krči put, sa po tri petokrake od plastificirane crvene tapete, na svakoj tablici, na još opstaloj trobojci, dok se *drmatore* ne usaglasa ko će više pokrasti od dažbina za buduće MNE i SRB tablice. Petokrake ni petku ni njegovom imaocu nijesu donosile nevolje u Beogradu (maltene „obojica“ su obitavali na ulici) već oza-renost Jugoslovena koji bi odobravajuće mahali pri preticanju, smješkom, pogledom i prstima usmjeravajući pažnju na tablice petka. A tek na raskrscima, u čekanju, u odavanju pošte crvenim signalima semafora... izlazili bi iz svojih kola da se rukuju s Pegom, u nadi da su u nekim djelovima unesrećene zemlje još zvanično zastupljene crvene zvijezde...

Komunistička obilježja, međutim i naravno, nijesu bila glavna viza za prodor kroz formalne i administrativne blokade, te započinjanje i odvijanje nečega što nedavno odraz ponosa bijaše. Ona su samo istaknuta na mjestu koje im sleduje.

Manirima vrsnim, lucidnim, bijahu naučeni putnici...

Gotovo isprogramirani i, zbog nonšalantnog civilnog automobilskog konvoja, zblenuti *kšforovci* na kosovskom kontrolnom punktu latili su se propitivanja o razlozima putovanja. Sjevnuše *VIP* legitimacije, a još blještavije Nađini i Diritini dekoltei, te usli-

jedi glasno „Welcome to Kosovo, very important persons“ i *Go, go, go...* Migi poželje da izbací koju pločicu, čuvši neke čudnjikave akorde iz napetosti i ogavnosti stvarajućih policijskih utvrda, ali se obuzda da oproba moći *garavušá*, jer se prisjetio da njihovo putešestvije i grandiozna misija zapravo počinju iz Vranja.

Nepuna dva sata putovanja po južnoj srpskoj pokrajini, ničim neočekivanim, a pogotovu ne drastičnim, ne ostaviše utisak na razdragane putnike namjernike. Jedino su Pego i Zoćo, Većov brat, upadljivo zablistali kad su na brdu pred Đakovicom uočili kamenjem davno ugravirani, a očuvani natpis *Tito*, nervirajući Migija da je Pega morao klepiti garavušom po glavi, mrmljajući štošta o Kumrovcu, bratstvu i jedinstvu i kumovanju.

VII

Neradovac u Vranju. Neposredno po uspostavljanju još jedne države na balkanskom prostoru kojoj je uz nezavisnost prikáčeno takozvana. Newborn, valjda na čistom albanskom... Last one, kao da je bilo prikladnije, jer, državama je odzvonilo uz lucidin.

Improvizovana bina dekorisana ozvezdanom jugoslovenskom trobojkom i ozvučenje koje je obezbijedio Pegov brat, oficir u Vranju. Nije bilo Kuste, ali su Cigani pohrlili u zavidnom broju. Da čuju. Diriti.

Ne može se dva puta odgovarati za isti zločin, a ni ja ne mogu da se dva puta razlažem *Ubogim slovom*. Mnogo je, za jedan život. Malo za predstojećí beskraj. Dobrote. Ime joj je Jugoslavija, ko nije znao, ko je uzmicao i saginjao se kad nije morao pasti. I Jugoslavija se ne može nanovo stvarati. Apsurdno je, jer nije ni nestala.

Zar nisu prošle godine „pune muka“? Zar je Čola bio neubedljiv kad to zapeva? Kome je nejasno i šta? Nažalost, to se ne mogu ni pitati ni davati odgovor oni koji su nas napustili u skorašnjem galopu zverstava po socijalističkoj Jugoslaviji, zverstava razvučenih na par decenija.

Dosta je bilo.

Jugoslavija ispunjava Pegovu želju, Pegov vapaj u stihovima:

*Ma hajde, ludice, osvrni se, prestani
Ne muči me više, već najžad osvani*

i vraća se na najsuštinskiji način tamo gde je najtoplije primana: u srca njenih stanovnika, ponosnih na razločitosti kojima je prožeta. Naboj topline i čovečnosti koji se u lucidinu stekao, polisa je našeg verovanja u spokoj kome smo se prepuštali i kome ćemo se tek prepustiti. Uz tekovine jugoslovenstva. Svet će sačekati na blagostanje koje i njemu predstoji, samo zbog odavanja dužne počasti zemlji koju je tako lako pustio, nekad i gurao u sunovrat. Dok se dobro na-taloži slikama sreće koje će imati priliku da prima iz titoističke i nesvrstane Juge.

Nismo mi krivi što smo okovani slobodarstvom. A neka su oni što nas uniziti htediti nevinu u svojim „slobodama“.

Moj Neradovac, moj Najradovac. Početak nastavka, alkica trajanja posebnosti. Jugoslavija, neutrnjiva. Ime i prezime, a tek nadimak. Svakome. Ko voli i ko je voli. Mudrica, damica. Jugoslavija. Grb na Sušićevom dresu. Ponos u Dejovoj psovki. Vihor nad Draženovim grobom. Lutanje nesređenih misli. Svrtište sanjalica.

VIII

Jugoslaviju uspostavljamo ma gde kročili, ma kakvom vizurom se rasplamsali. Može nam se. Sanjamo, štipnuti. Ima nas, tu smo. Nasmej se, Srbine, najlepše ti stoji! Osmeh! Kikot ovladava, ne brini. Našim će očima blistati tama dojučerašnjice. Do samog zaborava je gaseci, uvodimo ubogo sutra, razigrano i temeljno u časti, dostojanstvu. Ubogo, jer ne stiže uliti spokoj onima kojih nema i koji su Jugoslaviju pretpostavili životu, slučajno ili ne. Al', njihova je,

koliko i naša i nek se uvek provuče molski akord u radosti ojugoslavljivanja, da zanos bude potpuniji, čistiji. Učiti plemenitog dobroti? Izlišno, no mora – kako odoleti... Dugo smo podlegali čemeru, tim strašnijim i oporijim što je poticao i iz nas samih. Oči imamo da gledamo i sklapamo ih tek da bismo videli bolje. Prirodno, logično. Životno, bre! I gde se život kotio umiljatije nego u domovini nam svetoj? Kakve to odgovore nismo dobili, nataloženi tekovinama jugoslovenstva?

Košmar? Agonija? Bilo, ne vratilo se. I neće. Gotovo je...

*Trobojka s petokrakom vetru se daje
Sluđuje, plamti, srcima kletim
I srnama straha ponestaje
Dok se pakosti dobrotom svetim*

*Jugoslavijo mila, zvonka, plava
Grlo mi ispiraj eliksirom
U mudrosti tako svojeglava
Blistaj požudom, podaj se mirom*

*Dragocenosti neznankaratna
Detinji osmeh kroz zubom te oda
Plemenita, šarmantno skaradna
Oduvek te mamila sloboda*

*Nenadmašna krotiteljko snova
Stope nam smelošću pendžetiraj
Osunčaj nebo izazova
Za ljubav oružje repetiraj*

*Sve mrdajuće ostavi bez daha
Opijaj silan, ta šta si drugo
Nek epidemija sreće uzme maha
Nek si nam večna, voljena Jugo*

IX

Grupica policajaca, dresiranih da ostanu imuni na eho upri-
ličenih dešavanja naroda, osta uskraćena za instrukcije u delanju.
Da su dozvolili sebi spontanost reakcije, možda bi se bar izjadali je-
dan drugom što su pendreci ostali neupotrijebljeni. Starijima među
njima s usana se mogla skinuti nervoza i pouzdan predosjećaj da tu
nešto smrdi i da bi oni sve to u marice. Neuputno je, ne samo oni-
ma kojima je posao da to ne čine, „misлити svojom glavom“. Znali
su toliko. Instrumenti izuzeti, dakle. Pjesma, Svečana, zavijorena.

Kao nekad. Kao nikad do sada.

Najnamršteniji usnomrd-cajkan je narednog dana vratio
značku i uzrečicom-psovkom poslao nadležne do najbliže rodbine.
Frazirao je domoljubljem i uskraćenim viteštvom, sve godine slu-
žbovanja. Nije se obazirao, u bijesu, na pregršt ostalih vraćenih
značaka i svečarsku atmosferu u stanici. On jedan, njih deset. Svi
na svoj način izreagovali na lucidin.

Renoični konvoj nastavlja ka Makedonji. Poubave devojke
no Makedonke... Da li prevozi? *Neke se rodit...* pjevušila je Diriti, ču-
dan koktel krvi uskovitlavajući u sebi. Pegu, znano je, nije bilo te-
ško da se pravi blesav pred tim pojanjem na uvce, jer je granica
između njega normalnog i nimfično-blentavog vazda bila tanka.

Ohrid kao krajnje odredište. Neimpresivna obala jezera
zbog još odmičućih hladnoća. Nekoliko pločica se nađe u vodi. I bi
toplije. Kraj Žulijete.

Širilo se kozaračko, uzdizala trobojka. Kako u Ohridu, tako
i u ostalim mjestima najjužnije republike SFRJ. Migi je revnosno ra-
sipao pločice. Nekako se izobrazio. Možda i izbezobrazio. Podjeti-
njio. Darija ga je podsjećala na godine koje ima i da neće moći da se
nosi s dvije bebe (bila je u trećem mjesecu trudnoće) ako tako na-
stavi. On joj je na to samo zavrnuo potkošulju i slikao stomak. Za
razliku od Maslačka, s Foruma, Darija se nije opirala fotografisanju
abdomena.

— Dođi, kretenino, da te slikucnem! – okinu Migi Pegovim rukama karminom iscrtanu zmiju na još zategnutom, finašnom trbuhu, skovitlanu u natpis ZO. Prethodno je izbrisao riječ *mala* koju je Pego bez dozvole pokušao da provuče u Migijev objektiv.

Naravno, za kaznu je dobio Darijin zagrljaj...

X

Onađijani Većo, nackostrasni Pego i zadarijanisani Migi. Išćezavali su u starom i ažurirali se u novi identitet. Dijalektika dostojanstva. Prijatnost praćenja sopstvenog preobražaja. Istraživači, mentori, učenici i eksperimentalni uzorci u isti čas. Neće dospjeti u svjetske naučne radove, a epohalni zahvati. Nijesu marili. Važnosti se ticahu tek i titraja njihovih boljih polovina. Cijeniti život i ekspanziju ljubavi, to su naučili, okusili... nijesu više zaticali samo u bajkama. I kakve veze je imalo neko slovo, neka piščeva misao s trodimenzionim prikazima oduševljenja... Neopisivo, najprikladnija moguća riječ. Svakom ponaosob ustoličavala je vizije sna. Sebičluk s kojim se može miran u grob, orden blistav samo u očima voljenih.

Makedoniju ostavljaju ispraćeni zgarištima južnjačke tuge, dubinama iste takve – južnjačke duše stvarane. Nacionalno olakšanje ravno blažem tektonskom poremećaju... Trpi Zemlja, šta je to za nju.

Prvi novinski naslovi, posljedica masovnosti koju je izazivao lucidin, i konfuzno, diskretno tumačenje piskarala. Pohod se nije uklapao ni u kakav politikantski ili fensi dekor, pa mu je bilo teško pohvatati suštinske niti od strane onih koji su, kao većina amorfnih novinara, diskvalifikovani i za mogućnost primanja lucidina. Naravno, šačica opstalih i izobličениh kolumnista, otupjela je u vizionarstvu da nanjuši udarnu vijest. Lageru sterilnog estradnog smetlišta, podmlađivanju vremešnih narodnjačkih diva koje su vajne pjevačke karijere otpočinjale u vašarskim šatrama i motelskim sobama, nije moglo konkurisati nešto tako... normalno, prirodno i

životno. Tim bolje. Zabrinjavajuće i zbunjujuće bi bilo da je drugačije. I dalje je za više čitalačke pažnje intoniran i najšugaviji fudbalski meč u ojađenim ligama, pa da su i *najelitnije* u pitanju. Divota... postalo je karikaturalno vidjeti čovjeka s novinama, čitao ih ili držao pod miškom. Tako je... vonjavo...

Međ Srbima, kao kod kuće. Ko nije imao sličan osjećaj, ma u kom obliku da boravi u pitominom bogatim krajolicima najveće jugoslovenske republike, posvađan je sa zdravim razumom ili časnim namjerama i, dakako, lucidinom.

Dolazak u Beograd, prestonicu, i vrbovanje budućih jugoslovenskih lidera. Pile-telešop, Lane Gutović, Prljavi inspektor Blaža, Boris Bizetić, Vudu-Popaj i neizostavni Antonije Pušić, već na prvom okupljanju su, očekivano, ispoljili sposobnost uspostavljanja državničke papazjanije. Rambo je insistirao da doživotno bude Tito a ne tamo neki Rambo i Ranko, jer, zna se, poslije Tita – Tito. Đoka Balašević je telefonom ljubazno obećao da će napisati muziku i tekst autentične Jugoslovenske himne i da je se neće odreći. Većo je uložio veto na odumiranje funkcije sekretara inostranih poslova, pa je prihvaćeno da Lane Gutović (koji je ledeno gledao i jedva išta rekao) i kad nestanu granice država, ostane ino-miniStar u svom kabareu, a i šire. Prljavi inspektor Blaža nije garantovao da neće lomiti instrumente, što na svojim, što na koncertima drugih izvođača. Ako će da rizikuje s linčom publike, može...

XI

U Bosnu, preko Rače. Dr Nele i Đura, Đura i Mornari i Đura s Instituta za meteorologiju. Đura do Đure, jer, šio joj ga Đura. Jugoslaviji. Pridružili se Pohodu, u Kući cveća. Pošta maršalu, nešto prije vremena za Slet. Svi donesoše i odnesoše po mislenu i smislenu štafetu uspomena s mjesta gdje počiva slobodotvorac, uskraćen za spoznaju sunovrata zemlje koju je vodio. Dobro je, kokcicu vremena što smiraj Jugoslavije označavaše, brzo će pregaziti zaborav. Opstaje avnojevski plam, ognjevit pred mrakom klasnog raslojavanja uvođenog perfidnom i nestvarnom demokratizacijom,

uperenim i upotrijebljenim cijevima oružja i intravenoznim ubrizgavanjem navodnog vjerskog identiteta i različitosti naroda SFRJ.

Semberija. Bijeljina. Limunada s Foruma i crveni tepih za pridošlice. Zamolila je uvaženog gHosta koji joj je povremeno koristio tjelesnost za povampirenje, da ne ometa crvenoslovnu raskoš nastupajućeg praznika. S pionirskom maramom, za koju nije bila sigurna da li je sestrina ili njena, dočekala je Pega u zagrljaj, vezavši mu je oko vrata.

— Tako, sad si nekako... nackostrasan! Ne skidao je, kao muž što ne skida burmu. Zemlji koja Bosnu nema... znaš šta se poručuje...

— Liki, neviđeno si... zavodna – već primljen na svečarska raspoloženja, opijen i svježe vjenčan za Domovinu, Pego ponamjesti platneno odličje i titovski toplo potapša po ramenu uvaženu virtualnu drugaricu. Diriti se sruši, od iscrpljenosti. Barem je tako rekla nakon osvješćivanja.

U aprilu nije zgodno boraviti vani, noću, pa neka je i zapaljena logorska vatra. Zimogrožljivost prisutnih žena ipak izostade. Da li je Đura smiksao neki oblačni model tako da globalno zagrijavanje poprilično pospješi širom Semberije, ili se Migi opet *igrao* garavim pločicama... tek, nije bilo razloga za ljekarskim i, naravno, policijskim intervencijama. I Jadranka Stojaković izbi odnekud, iz pravca Doboja, ustanoviše upućeniji. Rambo, tj. Tito, probuši žicom svoju lijevu martinku i lako instalira originalnu trokraku mercedesovu zvijezdu s modela 600, pozajmljenu iz Muzeja „25. maj“. Orilo se iz grla, bez ozvučenja, reklamnih i medijskih magova i ispirača mozгова. Širilo Bosnom, srcem Jugoslavije. Silni socijalistički krajputaši s petokrakama i natpisima *TITO*, od oslobođene energije zasijaše brdašcima uz magistralu. Bosna je probuđena pjesmom. Da ne zaspi kao ranije, nikada više. Patos koji bi zbunjivao neupućene. Ne i Jugoslovene, opstale u toj svetosti u najšarolikijoj republici jedne od prvih nesvrstanih zemalja.

Humke zvijezdama izložene, sablasno mjesecinom skriše...

XII

Ispostavi se da je *raja* odbijana od *bratstva i jedinstva* kao odojče od sise. Ofanziva sna. Dječak koga je beskonačno zadržavalo presvlačenje poslije škole da se pridruži ostaloj djeci da *igra lopte*. Na neasfaltiranoj ulici. Pa kad navali... Yuga... svom svojom načekanostu na sebe, na nas. Srp koji se u Neradovcu žetvi namjerio, svojim se lukom, preko Makedonije i Beograda, pružio ka Sarajevu. Duga svevišnjih boja, zelenoj pridodala nove.

I prvi ozbiljniji članci o *neobjašnjivoj energiji mladih ljudi da prodiju nekoliko noći u smijehu i pjesmi*. Teško je altruistički netaleantovima bilo da pojme esenciju. Ali su imali *senzore* za masu, količinu, umnožavanje, usložnjavanje... Degenerični komornici poganluka prvenstveno su se plašili da ne omanu u dobroj procjeni događaja, tj. u onoj koja će odgovarati vlastodršcima i poslodavcima. Da ne ispadnu *proklete svinje*. Da ne ispadnu iz ritma sluđivanja besmislicama.

Nije im se posrećilo, omanuli su. Uskoro će, umjesto zidnih izolatora, pa i sa njima, biti rupe bez eha, il' zvonke kante za upijanje vriske glavnoošamućujućih, nenadjebljivih mudraca i drmatora čiji je bijes bio tim veći što je srušen tako efikasan, direktan, lako primjenjivani i... nadasve... jeftin koncept upravljanja i potčinjavanja ljudi. Istorijski zenit i peh... očajnika.

XIII

I bi – *Svjetlost*. Sarajevska. Uz Ćopića i Ivanu Brlić-Mažuranić, svježinu mirisa štamparskih boja izmamije svojim i izborom ratnog ustrojstva zabašureni autori iz cijele Jugoslavije. Iako konkurs nije ispisan, uz Miljacku se sjatila čisto ljudska toplina pisane i na književnim večerima izgovarane riječi. Dobrodošla sru, da ga prigrije. Epidemija ljubavi i patriotizma razliježe se zvonkošću čudotvornom. Lucidin zadobi prodorne obrise književničkog zanese-njaštva i stade se vijugati uz minarete i zvonike, zamagli okna pendžera, razvuče osmjeh Sarajlija. Pospješi i neprebol za najrođeni-

jima, ali i uli spontano-bosansku nadu u zdravu, čovječnu sjutrašnjicu. Jedini lijek koji je preostajao, najzad se širio venama.

Rudari, radnici... trudbenici ma kog zanimanja, ljudi zane-mareni u (i te kako potrebnom) postojanju, unižavani spletkare-njem, prinudama i lakim notama prostakluka, naoružaje čela visina-ma, bora nabreklih kao da is crtavaju granice SFRJ.

— Natjeraše me da budem Tito. Ne bih ja, živ. Da se opet bavimo istorijom – Rambo-Tito otpoče besjedu u Skenderiji oku-pljenoj raji – Opet da spokojni k ženama u krevet hitamo, деца k majkama u zagrljaj, a mi k zulufima deđe, da ih primjereno kaznimo za nestašluk. Deću, mislim. Nisu nam majke krive te smo živi i ovu silnu životnu ljepotu proživljavamo. Žene još manje – začu se smijeh – Sebičluk je ionako namijenjen *mračnoj* prošlosti koju ćemo večeras sahraniti i grobare ovlastiti da pokopavaju i dobro utabaju sve slične ispostave zla koje su nas morile. I nas i druge, one koji i ne znaju kako je biti Jugosloven bez Jugoslavije, patriota bez do-movine. Ja nisam vičan, kao bravar, da vas zaludim harizmom na-stupa. Tek nešto pjevušim i prozborim o mucu obespravljenih, za štetu koju sâm izazovem, sâm pare dam... A to je malo. Ne umijem, rekoh. Evo, ovi fini momci – pokaza na okupljene *nadreraliste* – koji su se na vrijeme sprdali sa zvekom postjugoslovenstva, oni znaju bolje od mene... kako s vama da se nose, glavu da vam nose... i to...

— Dobro je, Rambo, pravo dobro si im rek'o! – uz ovacije i vrištanje, Dr Nele Karajlić doskakuta do Ramba da mu otme mi-krofon i... zaplaka... pa nadjača bol godinama utezanu remenima, ojačavanu nitnama... bol koja se rasprši u jecaj i u trenu sjedini sa vapajem prisutnih i u trenu pretoči u snagu ojugoslavljivanja – Vo-zdra, raja!

Dade mu po krakatanju i Đuro, pa zazvoca Minka – Ogi, te Zenit, Šiber, Dado Džihan, Drale i Elvis...

Janšu nešto klepi po čelu, te forvardova imejl za Fince, na *Reply All*, gdje se među kontakt-adresama nađoše i neke novinske kuće...

XIV

To *Nešto* ne bješe Lexa s Foruma, već dosanjana legura čelika i uzdaha, završnica čekića, tog drugog simbola komunizma i proletarijata, u petokraci. Dezorijentacija velmoža sabi štetočine u nova mudrijašenja i uzaludne pokušaje „zavođenja reda“. No, ne bješe više salutiranja pakosti i bezrezervne poslušnosti u sprovođenju nenarodskih naredbi. Obični građani, trbuhom za kruhom zaposleni kao policajci, oslobodiše se strahova da će neizvršenjem zlodjela snositi sankcije i ostati bez posla. Marice i usavršene tandare za suzbijanje masovnih protesta nije više imao ko da koristi.

Gomilica karijerista i vucibatina, helikopterima i avionima dopremljena na VIP destinacije crnogorskog primorja, suoči se sa svojevrsnom izolacijom. Ni makac iz Budve i Svetog Stefana, sem do Prevlake. Neostrašćeni sastojci svite velikana demoNkratizacije, manuše se čorava posla i odoše svojim familijama, tako da su mudrozbori sami vozili skupocjene blindirane automobile i išli u nabavku namirnica, koje su ispočetka dobijali i besplatno i preko reda. Ko se odvažio da napusti Nakaradiju, imao bi užasne i sve neizdrživije glavobolje kako kojim metrom bude udaljeniji od elitnih apartmana za odmor, radničkim izdancima tek fotografijama dostupnim. Čak su i u samoj Nakaradiji pogledi na Lovćen bili umo-bolni. Najmanji problem – ostaviti Njegoša na miru. Konačno shvatiše.

Rezervat „probranih“ su ubrzo dopunili i poltroni, špijuni, novinarska škrabala, TV urednici i voditelji nakaznih gestikulacija... svi oni koji su u bijegu od migrena dijagnosticirali istinsku svoju boljku, nesažimljivu s lucidinom.

Impresivan humani šljam s jugoslovenskih prostora.

XV

Pohod se, plamteći, proširi i na Hrvatsku, te Sloveniju. Čudne religijske konotacije zatičući, pridošlice iz bratskih republika ostajahu nijeme do zabezeknuća. Ljudskoj gluposti, uprkos instru-

mentalizaciji vjerskog opijuma s vlastodržačkog nivoa, zaista nema kraja... *Peace of cake* pred lucidinom. Ljudski je strahovati. Ljudski i uvidjeti zabludu. Bogobojažljivost prosto bi stopljena s dobrotom, iz koje je i crpljena. Vjerovati u stvarnost, ljude i – sebe, puke li spoznaj! Jedna od najvećih tragedija čovječanstva je neprekidni bijeg većine od tako naturalnog pristupa životu. Naučne i civilizacijske tekovine, međutim, toliko su se svojim opredmećenjem izdigle nad ogavnošću religijskog naklapanja, da je ostao samo *klik* u mozgu ka otrežnjenju zavedenih. Svojim djestvom, lucidin je spržio tako uspostavljene *prekidače*, da glupost nikada više ne dozre u izgovorenu riječ, stav, kanon... Sve one kojima se, i pored lakoće, stvarala pometnja u mislima po uništenju prekidača, spopade, naravno, glavobolja. A glavobolja je obezbjeđivala pun pansion u Nakaradiji – za srećnike, dok još ima mjesta, apartmane u *Splendidu* u Bećićima.

Bojana Križaja ispočetka zahvati mamurluk, ali ne odoli pred ponudom da lucidin, slalomom, revijalno stropošta niz padine Kranjske Gore, na vještačkom snijegu, i ispita mu postojanost u hristijanlijama. To je, ujedno, bio prvi direktan prenos nove-stare JRT, za 25. maj, Dan mladosti. Boris Mutić poslovično nadahnutim vokalom prigodno otprati *trku* i nagovijesti Stenmarkov dolazak naredne godine, ubijeden u Križajev trijumf...

— Preveć moćan lucidin... Ni u Vengenu, osamdesete, tak' nije bilo! – spontano podižući za reklamu svoju *Elan RC-05* skiju s izdijeljenim kantnama, Križaj u ciljnoj ravlini podsjeti na sebe iz vremena istinskog propagiranja Jugoslavije u (aferama još ne pretjerano zatrovanom) svjetskom sportu.

I Tito (Rambo) ne bi bolje znao s lucidinom, na smučkama.

— Ne bih, Ramba mi!

XVI

Oslobođeni pakosti i pakosnika, narodi SFRJ otpočеше Petoljetku jugoslovenstva, period sebičnog tkanja i skrivanja sreće od ostatka svijeta. Na graničnim prelazima nije zatraživan nikakav lični dokument i niko nije zaustavljan da izađe niti sprečavan da uđe u zemlju. Sami su se vraćali na ovaj ili onaj način poremećeni, osakaćeni, upropašćeni turisti i špijuni kad bi se našli u dometu lucidina. Jasno – nestvarno kao u SF filmovima – zbog glavobolje. Pa šta... Ko još da se pati boravkom među dobroćudnim i plemenitim ljudima!

Zapjenivši kao Gargamel kad pomisli da je blizu ulova nekog od štrumpfova, komunizma glavnosuzbijajući imperijalisti nisu se premišljali u nakanama da sravne sa zemljom lucidinom „zatrovan“ prostor, sve sa *milim im i dragim* satelitima, skockanim u Nankaradiji. Ali, i satelitima je kefalo radilo – još brže, jer je prpa bila veća a upućenost u svoju izdaju i marifetluke, alarmirajuća. Uviđajući šta ih čeka, zaprijetili su da će odati sve karike nečasnih lanaca na način koji se neće dopasti moćnicima jer im obezbjeđuje gubljenje vlasti. Što zbog straha od tako beskrupulozne jugo-renesanse, što zbog konfuzije nastale nezanemarljivim ujedima ništavila iz Nankaradije, crveni dugmići za posredovanje kataklizmičnim uništenjima ostadoše nepritisnuti.

Jugoslavija dobi dovoljno vremena da u ekspanziji naučnog i stvaralačkog, visprenog i vizionarskog, izumi neutralizatore sveg poznatog hemijskog oružja, pa i nuklearnog, za slučaj aktivacije. Nikome, kao što je to vazda bila odbrambena doktrina u SFRJ, nije prijećeno, ali je bilo izvjesno da ma kakvoj agresiji slijedi adekvatan odgovor. Slike hedonizma, međutim, koje su emitovane iz Beograda, Zagreba, Ljubljane, Sarajeva, Titograda i Skoplja, Novog Sada i Prištine, te ostalih gradova i destinacija Jugoslavije, uz utiske ljudi koji su se geometrijskom progresijom uvećavali kao posjetioci jugoslovenskog čuda, već su imali snagu opijata i izazivača čežnjivih uzdaha gledalaca. Trka u nadmoći i bogaćenju bi apsurdna i otupi zube krvoloka. Mnogi među njima počеше se nadati da neće imati glavobolje kad se sinonim komunizma proširi na Planetu. Strah da

će Nakaradija biti premala i jedino utočište *glavoboljnim*, izazva im naprasnu dobrotu, a TV studija pretvori u ispovijedaonice. Što više žaljenja i oprosta u očima onih koji su obmanjivani, to je bol u glavi manji. Avaj, sve im je oprošteno. Ni slutili nijesu koliko su zapravo nezanimljivi.

XVII

Jugosloveni se prepustiše sebi. Nahvatalo se muke i mûka tokom nekoliko decenija. I prije rata, birokratska oligarhija je zagorčavala život običnom, nedužnom građaninu, nalaženjem rupa u zakonu ili njegovim, spletkarenju ili samom zlu naginjućim tumačenjem. Većina majki i očeva živjelo je od puke vjere u sjutrašnjicu, sjutrašnjicu kojoj slijedi osvit i u kojoj će njihova djeca naći spas. Zato se nezadovoljstvo i nije razvijalo u bol, zato tuga nije postajala vapaj. Taj optimizam, *devedesetih* godina XX vijeka, raslojila su zvjerstva pojedinih pripadnika sopstvenog ili bratskih naroda. Ništavilo je ovladalo i nadjačalo svaku nadu. Otud je renesansa domovine imala odložen eho u dušama izigranih. Osmjeh je skup, najskuplji kod onih koji su njime sazdani. Ali, dogodio se, bio je zaštitni znak lucidnog iskričenja sreće.

Nijedna istorijska konferencija, kongres, plenum ili sastanak nije bio potreban da se ljudi *uzmu u pamet* i dogovore se o svemu. *U dobru je*, kad dobro nastupi, *lako dobar biti*.

Simbolike radi, dinar je, u apoenima od 1965. do bratoubilačkog rata, vraćen kao *platežno sredstvo* svuda gdje je i ranije bio zastupljen. I svi su novca imali dovoljno. Sem banaka. Bankari su se *muka Isusovih* namučili da prihvate lucidin i inteligentne zamahe ulože u svenarodni ekonomski procvat. Teretane zamijeniše žitnicama ili industrijskim postrojenjima. *Najkilavije* među njima, uz, naravno, osmjehe, sačekala je pošteda od fizičkih napora, što i nije bila tragedija jer je automatizacija proizvodnog procesa, u prvom isplivavanju iz beskorisnosti bajatih formi nauke, vezala čovjeka za računar, a bankari su ionako za sobom imali kurseve *vladanja kompjuterom i makar jednim stranim, svetskim jezikom*. Sve se odvijalo na dobrovolj-

noj osnovi, niko nije izmanipulisan, obespravljen ili – daleko bilo – obeščašćen. Zanimljivo bijaše, u sitnim noćnim satima, međ smećarima zateći neke popularne voditelje, koji su insistirali na *okajanju* svoje benigne zlobe, čestim smjenama na takvom poslu. Reciprocitet *iskupljenja grijeha* u branši političara ticao se takođe higijene i kanalizacionih rabota. Opasani golemim crijevima, nalik vojnicima iz rijetko neuspjelog Linčovog ostvarenja, *Dine*, razdragano su dojučerašnji poslanici zviždukali omiljene *arije* iz skupštinskih klupa i smejuljili se prolaznicima, ne čudeći im se, svikli, što katkad zapuše nos...

Fini evolutivni segmenti ka blagostanju. E, Darvine, Darvine...

XVIII

Dominacija dobrote i nabujali stvaralački polet, čerečili su nepoznanice u medicini i nauci. Niti je bilo neizlječivih bolesti, niti pitanja o nastajanju, razvoju i umiranju živih bića, pa i čovjeka. Djeca su neposredno nakon rađanja primala koktel-vakcinu kojom je organizam individualno katalizovan u odbrani od zaraznih a i drugih bolesti, bolesti čiji se broj rapidno smanjivao. Jasno, odgonetnuta je i suspregnuta neminovnost prolaznosti, što je za posljedicu imalo otkriće bio-čipa, sažetka svijesti ili instinkata i zdravstvene kondicije živih bića. Nađi, Diriti i Dariji, te Veću, Migiju i Pegu, poput ostalih Jugoslovena, pružena je, pred umiranje, sredinom dvadeset prvog vijeka, prilika ovjekovječenja, tj. dobrovoljno *ogledalo duše*, bioenergetski zapis, unosiv u svijest budućih tjelesnih donatora, tokom vječnosti. Međutim, slike i iskustva preživljavani pri pretapanju II u III milenijum, kada su mnogi životi svirepo i prerano prekraćivani, mogućnost da se „probude“ u nekom budućem vremenu, činile su im besramnom i sebičnom. Kao najmanje što su mogli da učine pred savješću, bio je izbor smrtnosti. Pretpostavljivo je, onda, koliko se iskrenih Jugoslovena odlučilo na tu šaškastu reinkarnaciju...

Ljudi su najzad postali neprikosnoveni gospodari svoje sudbine, kolektivno i individualno. Moral, lako prečišćen od nadnaravnog i neprimjerenog čovjeku, više nije bio alibi za upravljanje slabijima, već istinski, fleksibilni obrazac suživota s drugačijima od sebe. Religijske trice i kućine smještene su u osujećene zapečke istorije, pri obrazovanju pominjane tek kao segment najznačajnijih humanih ispljuvaka. Sloboda *partizanske provenijencije* zablistala je punim sjajem, prelamala se i razuzdavala kroz stare i nove oblike umjetnosti, fascinantne domete nauke, izlive iskonskog čojstva...

Nakarađanima nije bilo dosadno.

XIX

Produktima svojih mentalnih poremećaja, do lucidina pakovanim u TV intervju, javne političke nastupe i samoljubive liderske zahvate, najeminentniji Nakarađani izlagali su ulizice, potčke... sva ona spadala koja nekada podupirahu infrastrukturu nakaznosti upravljanja preovlađavajuće plemenitim ljudima. Nažalost, skandaloznosti afera i orgija više nije posredovala medijska klika, jer su izostali čitaoci, gledaoci i slušaoci novinarskih pomija, nonšalantno bitišući s druge strane Lovćena u spokoju ravnopravnosti i civilizacijske trezvenosti.

Pikantnost preobražaja preostalog ljudskog kukolja poslužila je u turističke i bezazlene istraživačke svrhe, uz vrlo rijetke primjere rekonvalescenata sposobnih da punim plućima dišu izvan Nakaradije. Obilasci tog parčeta crnogorske obale, simbolično su pretvarani u konvoje Crvenog krsta ili mirovnih snaga, izazivajući kod glavoboljnih nostalgiju i potrebu za saznanjem ko li od uvažених liderskih kolega te konvoje koristi kao paravan za mutne profitterske radnje. Znali su oni, boga nije bilo, da će svanuti nova inflatorna jutra i kuriri s torbama prepunim sklonjenog novca, njihovo živahno cupkanje na pistama i idila rulanja lir-džetova. Znali su da profano u čovjeku povlači pakost, da nema ravne pokretačkoj sili zavisti i zlobe... znali i uzalud se rasanjivali nakon tih bajkovitih snova, snova kojima su nekad drugima priređivali noćne more.

Dan pred proslavu mature, pri povratku s krstarenja galaksijom, u svemirskom brodu – maturskom radu, Skipi je, pred ateriranje na Brezi, prešao na automatski môd letenja da bi iščitao par epizoda *Alana Forda* u Brixijevom prevodu, neobuzdano se smijući Bob Rokovoj *Bolje živjeti sto godina kao milijunaš nego sedam dana u bijedi!* ili Super Hikovoj *Siromaštvo nije nemanje novca, već stanje duba*. U vremenu rasterećenom imaštine/nemaštine, uz nepotrošive stare, Raviolini likovi dobijali su nove primjese duhovitosti.

Izum Skipijeve drugarice Našite i takođe maturski rad, napravica za mjerenje zaljubljenosti, namijenjena i baždarena isključivo za intimnu upotrebu, bez ičijeg do zaljubljenikovog prisustva, očitala mu je tridesetak litara fluida jarko crvene boje, emitovanih upravo prema izumiteljki. Sličan i, u odnosu na ostale, neuporedivo upečatljiviji rezultat, dobio je u još par ponovljenih mjerenja. Tro-dimenzioni blinkajući natpis, *Znao si to, ludo, i bez ikakvog instrumenta!* :-P par metara udaljen od Skipija, ma gdje se pomjerio, izazivao mu je preplanulost obraza i slatko batrganje da dohvati i *uništi* „dokazni materijal“ i osvjetljavao tinejdžerske simbole u uzaludnom mraku sobe. Odavao se pred sobom i sobom, tom snovidnom mislilištu, baštinikom spontanih i nespretnih utemeljenja buduće Ličnosti. Printer je izbacio sijaset fotografija i kao najznačajniju, adrenalina ubizgavajuću, padanja u ljubav svedočeću, izdvojio sliku Našitinog nagnuća niz stepenik gradskog autobusa prilikom izlaska i prvog dolaska u njegovu jazbinicu, ne toliko sigurno zaklonjenu paravanom surfovanja po net-u... I na njoj nije izostao komentar izumiteljke: *Video klip izlišan, odavno je podešen na Replay, kako u tvojoj glavi, tako i srcu. :-)*

Na maturi su, svim učesnicima, pred ples prevezane oči. Nakon ošamućujućeg rotiranja, sa razglasa je grunula šizoidna naredba: *Drž' partnera!* Bilo je istopolnih zagrljaja, osmjeha, ali čak i u tim *žabunama*, kibicujućih pogleda nakon skidanja poveza. A za Našitu i Skipija... ne, tu nije bilo greške...

VITRAŽ OSMESIMA

Ti si lud. Ali, lud. Sada sam sigurna! Težak slučaj ničim izazvanog optimizma. Optimizma u pogledu nepostojećih kvaliteta: Ja i @ecenzija! Slatko me nasmeja. Nisam kompetentna. A ni talentovana. Ne, zaista, kakve to spisateljske sposobnosti uviđaš kod ovog intelektualnog truta?

Ne bih pogađala čime si množio moje realne mentalne i ljudske vrednosti, bojim se zavrteće mi se u glavi od tih višecifrenih brojeva. Shvataš li da mi namećeš neku vrstu obaveze... truješ (tek iz tvoje perspektive zadivljujuću) svest... Moguću mističnost dugujem isključivo okolnostima.

Neobična prepletenost knjiškog tebe sa zamišljanjima trodimenzionalnih ti izdanja, mene *tvoje* i mene moje... posve je pogubljujuće... no, cela ta opipljiva avantura sa romanom i, čuj, *mojom* recenzijom, iziskuje posvećenost u promišljanju. Eh, sveopšta dezorijentacija ljudi, kolektivno bespuće. Ostavljaš utisak rezignacije. *Nomen est omen*, milostiva sam ja, druže Dragomire. Bog se smilovao, dadoše mi ime ne udubljujući se u etimologiju reči i ne sluteći budućeg ateistu. Kakva sam groteska, dovoljno je ime cenjeno da izgovorim.

Pihhh, poremetio si... me. I sad ne znam odakle da nastavim, niti kako da... produžim. Ne mogu, pa da me je...dnom i ofarbaš u poslovično rabljenu nijansu, pa natapiraš do grmastog oblika... Smrskao si mi identitet, olako, k'o ljusku oraha (sad Njegoš u grobu grca u ljutini što mu izvrćem i dovedim u sumnju komparaciju, kad se dobro zna da je orah voćka čudnovata... Al' sam tupson, čim mislim da se u kršnoj Crnoj Gori nema čime skršiti orah, kao iskustvena gluperda, očigledno ni ne znam šta je transcendencija, a tek da shvatim metafizičku pretpostavku o odnosu snaga kada se čovek, go, k'o od majke rođen i orah nađu u vakuumu... tu zube moraš da polomiš, a da orah ne slomiš... Požurim da razjasnim kako ja to s moralnog aspekta, kako je vada čoveku lakše, po savest, da polupa orah, no nekome integritet ličnosti... I sad sam u nebranom grožđu da l' da posežem za metaforama i brukam se)...

...Eto šta biva kad se buntovna ždrebeca nađe, makar nakratko, van domašaja reskih poteza bića njanjave patetike, cirkuskim intrigama prekaljenog dresera jogunastih frktavuša: nova plavetnogriava ljubimica, u počasnom službovanju počevske muze, do neke buduće smeĐkaste, medne, mahagoni, narandžaste nijanse – objektivne slučajnosti, kada joj mandat prestaje.

Obgorevaju do ugaraka zaborava ionako klecavi nogari pijedestala rezbarenog mojim imenom, na kojem si dijagnosticiroao vrhunsku kondiciju mentalnog mi zdravlja. Koju kotu da zauzmem, pa da nadvisim ovo bedasto bauljanje taštine? Gica se sujeta k'o da me čopor divljih kopita u galopu sravnio sa glibljivom zemljom... Od blata te pravim, prokletinjo promiskuitetna, u kaljuzi najprimitivnijih pobuda... I poslednji dah tvojoj figurici udišem, dok duša ropće u procepu ljubavi prema tebi... ili sebi... jer nas... više nema.

Kako apokaliptičan kraj. Izlivi plačljivosti, nesvojstveni racionalnoj

prirodi vesele koketuše; to samo ugađam tvom gnjilom ukusu, da ne polomiš zube o tvrdu voćku, jadan. Baš me zabavljaš. Dakle, korespondiraš svrsi mog bitisanja. Aha, ti si moj klovnić. Sa sve crvenim nosom. Kad smo već kod noseva, više ti pristaje kostim Pinokija. Lažljivi dečaćić. Karikatura nekih drvodjelja iz Kolašina. Drvo moje. Hoću da se nabere plodova iz te bogate krošnje genijalnosti. E, *pusto ljudsko*, gladne mi oči tvojih pisanija, a ni *Počev* ljudski nisam... počela, ovako teška za intestinalni trakt... ta neću valjda u krvotok...

I šta se praviš ubog, pa išteš recenzentsku milostinju, je li? Leptiri igraju, mnoge bi i salsu da ti zaplešu... a na sve da ti ja kandiram literarni i nje-mu *prnadležne* ugođaje?!

Inače, prasnem i da me neko ne kresne, u posljednje vreme fitilj mi je skraćen. Živčana sam za tri zaslužna stanovnika *Laze/Toponice*. Ne sporim da, ipak, dosipam kurvinski začim mojoj mentalnoj čorbi. Premda taj *kuravrluk* ne prelazi granice verbalne manifestacije, znam da ćeš se njime svesrdno baviti! Nič? od recenzije, pa neka bude i hladan tuš iz vatrogasnog creva! Smotaću ga i odjuriti u svojim zamišljenim crvenim kolima.

Korica mi se, usput, ne dopada naročito. Prekićena je. Volim svedenije forme, par jakih, dramatičnih motiva, poput one zarđale žice i zastave, poderane tako da jedva ima šta da visi. Razumem konglomerate u tebi, pa možda grešim. Zato ne uzimaj ovo za kanon.

Tek, zbunjena sam. Željom da, sva svoja, stanem pred tebe.

Diriti, volume Dajmona

JOŠ NEŠTO uz *Počev od naslova*

Znamo za svakodnevicu, onu koja se podrazumijeva, ali svakodnevica je i ono što se dešava nenametljivo u pozadini korisnika povišenih decibela, površnih doživljaja i šablonskih razmišljanja. Ovdje se zaviruje u jedan drugi svijet društva koje izmiče paradigmi, neki bi ih nazvali čudnim (kao da se time ista objašnjava) te je priča egzotičnija.

Razlaganje riječi na slogove je manir koji prati djelo *Počev od naslova* i počev od naslova, uzgred (!?) skreće pažnju na jezik, suštinu riječi, a asociacijama proizvedenim djelovima i sklopom udaljava (zavisno koliko ih je) i navodi na bifurkaciju misli, te širi vidike u istom kontekstu. S druge strane, autor voli da „napreže duhove“ ili zabavlja o čudu vrletnim rečeničnim konstrukcijama s produženim i odloženim zaključkom, smislom i dejstvom, koje se temelje na poplavi epiteta i priloških odredbi uz poređenja do početka metafore.

A ironijom lječava prijatelje: *Što unapredjeniji umom spisatelja, to su nepotrebljiviji u realnom životu*. Vivisecira ih u najboljoj namjeri da pokaže njihovih

„duša zlatno izobilje“ i isparuči gomilu ideja zanimljivih za analizu, a same analitične.

Priča o različitim, a povezanim svjetonazorima trojice atipičnih prijatelja, ličnosti ovog romana, uz prisustvo, a kako inače, ženskih likova, uz stalnu ekvilibristiku i iščekivanje na koju će stranu skliznuti. Urbana priča sa mirisom života i najboljim svojim stranicama na vječitu temu muško-ženskih relacija: traženja, lutanja, nade, razočaranja i, ipak, nalaženja. Nije izvjesno da li je za čitanje ovog djela prednost ili nedostatak prethodno iskustvo i druženje sa prototipovima glavnih ličnosti.

Lični plan je protkan odlazećom i u Pegovu dušu zašifrovanom SFRJ-om, koja poslije vremenske distance, onima koji je se malo bolje sjećaju, sada i ne izgleda loše. Bajkoliki povratak nestale domovine stvara idilu zasnovanu na lucidinu koji diže

*ni kao kokain
kako je u Galiciji
učinio sa lebdećim srcem
Georga Trakla.**

U beskompromisnim opservacijama doživljenog, gdje je širok zamah oko sebe, sadašnjost je, ko joj je kriv što je prisutna, najgore prošla. Osim: „...kao kod kuće. Ko nije imao sličan osjećaj, ma u kom obliku da boravi u pitominom bogatim krajolicima najveće jugoslovenske republike, posvađan je sa zdravim razumom ili časnim namjerama i, dakako, lucidinom.“ Tako jekne montanjar Pego pri pogledu na već rečeno.

Čini se, ipak, da su imejlovi ne relaciji Pego – Diriti područje gdje se autor najbolje snalazi, u punom kapacitetu iskazuje i vrhuni. Pa je dobar dio ovog dopisivanja pisac mogao poređati u slobodnom stihu, da mu ništa ne naudi.

U svakom slučaju, kada okrenete posljednju stranicu *Počeva*, nećete ostati ravnodušni, jer dinamika jezika i misli u ovom djelu tjera čitaoca na tempo gdje letargiji nema mjesta a izraz je britak i provokativan, naravno, u onom smjeru koji sami odaberete.

Zoran Rakočević

Dragomir Bulatović je rođen 13.06.1966. u Kolašinu.

Knjigu pjesama *Zijanje kroz galanteriju suštine* objavio je 1999. godine.

Živi u Beogradu, Kolašinu i Doboju.

* „Zov divljine“, Saša Novović (neobjavljivano-privatno vlasništvo).